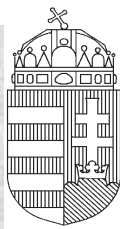

IGAZSÁGÜGYI KÖZLÖNY

AZ IGAZSÁGÜGYI
ÉS RENDÉSZETI MINISZTERIUM
HIVATALOS LAPJA

BUDAPEST,
2007. MÁRCIUS 31.

TARTALOM

TÖRVÉNYEK

2007: III. tv. a köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. évi XXIII. törvény módosításáról.....	579
2007: IV. tv. az ENSZ Éghajlatváltozási Keretegyezményben Részes Felek Konferenciájának 1997. évi harmadik ülészakán elfogadott Kiotói Jegyzőkönyv kihirdetéséről	579
2007: VI. tv. a konzuli védelemről szóló 2001. évi XLVI. törvény módosításáról.....	591

A KORMÁNY RENDELETE

27/2007. (II. 28.) Korm. r. a tulajdonviszonyok rendezése érdekében, az állam által az állampolgárok tulajdonában igazságtalanul okozott károk részleges kárpótlásáról szóló 1991. évi XXV. törvény végrehajtásáról szóló 104/1991. (VIII. 3.) Korm. rendelet és az egyes értékpapírok előállításának, kezelésének és fizikai megsemmisítésének biztonsági szabályairól szóló 98/1995. (VIII. 24.) Korm. rendelet módosításáról	592
---	-----

A KORMÁNY TAGJAINAK RENDELETEI

2/2007. (I. 31.) IRM r. a közbeszerzési és tervpályázati hirdetmények, a bírálati összegeзések és az éves statisztikai összegeзések mintáiról szóló 2/2006. (I. 13.) IM rendelet módosításáról.....	593
18/2007. (II. 6.) GKM–HM–IRM e. r. a fegyveres erők részére történő közúti járművezető képzésről, vizsgáztatásról és az ehhez kapcsolódó vezetői engedély kiadásáról szóló 22/1992. (XI. 25.) KHVM–HM–BM együttes rendelet módosításáról.....	602
3/2007. (II. 9.) IRM r. a Határőrség határrendészeti szerveinek és nyomozó hatóságainak illetékességi területéről szóló 18/2004. (VI. 1.) BM rendelet módosításáról.....	602
4/2007. (II. 12.) IRM r. a megyei (budapesti) rendőr-főkapitányságok és rendőrkapitányságok illetékességi területének megállapításáról szóló 22/2004. (VI. 2.) BM rendelet módosításáról.....	613
5/2007. (II. 21.) IRM r. az Igazságügyi és Rendészeti Minisztériumban, továbbá az igazságügyi és rendészeti miniszter irányítása, illetve felügyelete alá tartozó szerveknél a fontos és bizalmas munkakörökről és a nemzetbiztonsági ellenőrzés szintjének megállapításáról.....	614

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁGI HATÁROZATOK

3/2007. (II. 13.) AB h. az Alkotmánybíróság határozata.....	620
4/2007. (II. 13.) AB h. az Alkotmánybíróság határozata.....	625
6/2007. (II. 27.) AB h. az Alkotmánybíróság határozata.....	628
8/2007. (II. 28.) AB h. az Alkotmánybíróság határozata.....	633

A KORMÁNY TAGJÁNAK HATÁROZATA

8/2007. (II. 2.) Küm h. az 1986. évi 14. törvényerejű rendelettel kihirdetett, a Gyermekek Jogellenes Külföldre Vitelének Polgári Jogi Vonatkozásairól szóló, Hágában az 1980. évi október 25. napján kelt szerződés Magyar Köztársaság és Ukrajna közötti hatálybalépéséről.....	647
---	-----

A tartalomjegyzék az 578. oldalon folytatódik.

JOEGYSÉGI HATÁROZAT

1/2007. KPJE sz. a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága jogegységi határozata	647
---	-----

UTASÍTÁSOK

3/2007. (IK 3.) IRM ut. a büntetés-végrehajtási szervezet Alaki Szabályzatának kiadásáról szóló 7/1997. (IK 7.) IM utasítás visszavonásáról ...	649
4/2007. (IK 3.) IRM ut. az Igazságügyi és Rendészeti Minisztérium 2007. évi fejezeti kezelésű előirányzatainak számvetési politikájáról, számlarendjéről	650

KÖZLEMÉNYEK

Az igazságügyi és rendészeti miniszter közleménye a szakmai vizsgaelnöki névjegyzékről	651
Az igazságügyi és rendészeti miniszter közleménye a szakmai szakértői névjegyzékről	653

JOGSZABÁLYMUTATÓ

A Magyar Közlönyben 2007. február 1. napjától 2007. február 28. napjáig közzétett jogszabályok jegyzéke	654
---	-----

SZERVEZETI HÍREK

Kinevezések	659
Közszolgálati jogviszony megszűnések	660
Pályázatok	660
Igazolvány érvénytelenítése	661

KÖZLÖNY

§

Törvények

2007. évi III. törvény a köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. évi XXIII. törvény módosításáról*¹

1. § A köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. évi XXIII. törvény (a továbbiakban: Ktv.) 1. § (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(3) Az Alkotmánybíróság Hivatalának vezetője, valamint az Országgyűlés Hivatalának vezetői az államtitkárral, az Országgyűlés Hivatalának helyettes vezetői, valamint az Alkotmánybíróság Hivatalának helyettes vezetője a szakállamtitkárral azonos illetményben, illetőleg juttatásban részesülnek.”

2. § A Ktv. 6. § (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) A munkáltatói jogokat, ha törvény vagy kormányrendelet eltérően nem rendelkezik, a közigazgatási szerv hivatali szervezetének (a továbbiakban: hivatali szervezet) vezetője, illetve a testület gyakorolja. Az Alkotmánybíróság Hivatalának köztisztviselői felett a munkáltatói jogokat az Alkotmánybíróság elnöke gyakorolja. Törvény eltérő rendelkezése hiányában a munkáltatói jogkör gyakorlása vezető megbízású köztisztviselőre írásban átruházható. Az átruházott munkáltatói jogkör nem ruházható tovább.”

3. § A Ktv. 17. § (1) bekezdés *d*) pontja helyébe a következő rendelkezés lép, ezzel egyidejűleg a bekezdés a következő *e*) ponttal egészül ki:

[A közszolgálati jogviszony – a (4) bekezdésben foglalt korlátozással – felmentéssel akkor szüntethető meg, ha]

„*d*) a köztisztviselő nyugdíjasnak minősül;

e) az alkotmánybíró törzskarába beosztott köztisztviselő esetében az alkotmánybíró megbízatása bármely okból megszűnt.”

4. § A Ktv. 32. § (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) A főtanácsadói, tanácsadói munkakör betöltésére vonatkozó megbízás határozatlan időre szól, nem minősül vezetői megbízásnak, és az külön indoklás nélkül bármikor visszavonható. A megbízásról a köztisztviselő indoklás nélkül bármikor lemondhat. Az e munkakörben foglalkoztatott köztisztviselő – tekintet nélkül a közszolgálati jogviszonyban eltöltött idejére – vezető-főtanácsosi vagy főtanácsosi besorolást kap. A vezető-főtanácsosi besorolású köztisztviselő főosztályvezetői, a főtanácsosi besoro-

lású köztisztviselő főosztályvezető-helyettesi illetményre jogosult.”

5. § Ez a törvény a kihirdetése napján lép hatályba.

2007. évi IV. törvény az ENSZ Éghajlatváltozási Keretegyezményben Részes Felek Konferenciájának 1997. évi harmadik ülésszakán elfogadott Kiotói Jegyzőkönyv kihirdetéséről*

(A Jegyzőkönyv a Magyar Köztársaság tekintetében 2005. február 16-án lépett hatályba.)

1. § Az Országgyűlés az ENSZ Éghajlatváltozási Keretegyezményben Részes Felek Konferenciájának 1997. évi harmadik ülésszakán elfogadott Kiotói Jegyzőkönyvet (a továbbiakban: Jegyzőkönyv) e törvénnyel kihirdeti.

2. § A Jegyzőkönyv hiteles angol nyelvű szövege és annak hivatalos magyar nyelvű fordítása a következő:**

„Kiotói Jegyzőkönyv az Egyesült Nemzetek Éghajlatváltozási Keretegyezményéhez

E Jegyzőkönyv részes felei,
lévén részes felei az Egyesült Nemzetek éghajlatváltozási keretegyezményének (a továbbiakban: egyezmény),
törekedve az egyezmény 2. cikkében kinyilvánított végzős célkitűzés elérésére,
emlékeztetve az egyezmény rendelkezéseire,
követve az egyezmény 3. cikkét,
megfelelve az egyezmény részes felei által tartott konferencia első ülésszakájának 1/CP.1 határozatával elfogadott Berlini Mandátumnak,
a következőkben állapodtak meg:

1. cikk

E jegyzőkönyv alkalmazásában az egyezmény 1. cikkében szereplő meghatározásokat kell alkalmazni. Ezen kívül:

1. „Felek Konferenciája”: az egyezmény részes feleinek konferenciája;

* A törvényt az Országgyűlés a 2007. február 12-i ülésnapján fogadta el.
¹ Igazságügyi Közlöny 1992. évi 7. száma.

* A törvényt az Országgyűlés a 2007. február 19-i ülésnapján fogadta el.
** Az angol nyelvű szöveg a Magyar Közlöny 23. számában jelent meg.

2. „egyezmény”: az Egyesült Nemzetek New Yorkban, 1992. május 9-én elfogadott éghajlatváltozási keretegyezménye;

3. „éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi munkacsoport”: 1988-ban a Meteorológiai Világszervezet és az Egyesült Nemzetek Környezetvédelmi Programja által közösen létrehozott, éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi munkacsoport;

4. „Montreali Jegyzőkönyv”: az 1987. szeptember 16-án, Montrealban elfogadott, és azt követően kiigazított és módosított Montreali jegyzőkönyv az ózonréteget lebontó anyagokról;

5. „jelen lévő és szavazó felek”: a megjelent és támogató vagy elutasító szavazatot leadó felek;

6. „fél”: ha a szövegkörnyezet másra nem utal, a jegyzőkönyv részes fele;

7. „az I. mellékletben szereplő fél”: az egyezmény adott esetben módosított I. mellékletében szereplő fél, vagy olyan fél, amely megküldte az egyezmény 4. cikke (2) bekezdésének g) pontja szerinti értesítést.

2. cikk

(1) Az I. mellékletben szereplő valamennyi fél, a 3. cikk szerint mennyiségileg meghatározott kibocsátáskorlátozási és -csökkentési kötelezettségeinek teljesítésekor, a fenntartható fejlődés elősegítése érdekében, megteszi a következőket:

a) A következő politikák és intézkedések végrehajtása és/vagy részletesebb kidolgozása saját nemzeti adottságainak megfelelően:

(i) az energiahatékonyság növelése az érintett nemzetgazdasági ágazatokban;

(ii) a Montreali Jegyzőkönyv által nem szabályozott üvegházhatást okozó gázok légkörből való kikerülését biztosító nyelők és tározók védelme és fejlesztése, figyelembe véve az adott fél vonatkozó nemzetközi környezetvédelmi megállapodások szerinti kötelezettségeit; a fenntartható erdőgazdálkodási gyakorlat, az erdőtelepítések és újraerdősítések támogatása;

(iii) a fenntartható mezőgazdasági formák támogatása az éghajlatváltozási szempontok figyelembevételével;

(iv) új és megújuló energiaformák, széndioxid-megkötési technológiák és környezetvédelmi szempontból haladó és újszerű technológiák kutatása, támogatása, fejlesztése és növekvő mértékű alkalmazása;

(v) a piaci egyenlenségek, pénzügyi ösztönzők, adó- és vámmentességek, valamint támogatások egyre nagyobb mértékű csökkentése és fokozatos megszüntetése minden olyan üvegházhatást okozó gázt kibocsátó ágazatban, amely az egyezmény célkitűzésével ellentétesen működik, továbbá piaci szabályozó eszközök alkalmazása;

(vi) az érintett ágazatokban a Montreali Jegyzőkönyv által nem szabályozott üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának korlátozására vagy csökkentésére vonatkozó politikákat és intézkedéseket támogató megfelelő reformok ösztönzése;

(vii) a közlekedési ágazatban a Montreali Jegyzőkönyv által nem szabályozott üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának korlátozását és/vagy csökkentését célzó intézkedések;

(viii) a metánkibocsátás korlátozása és/vagy csökkentése a hulladékgazdálkodásban mind az újrafeldolgozás és hasznosítás révén, mind az energiatermelés, -szállítás és -elosztás területén;

b) együttműködés a többi, I. mellékletben szereplő féllel az e cikk szerint elfogadott politikák és intézkedések egyedi és együttes hatékonyságának növelése érdekében, az egyezmény 4. cikke (2) bekezdése e) pontja (i) alpontjának megfelelően. E célból a felek lépéseket tesznek e politikákkal és intézkedésekkel kapcsolatos tapasztalataik és információik kicserélésére, beleértve olyan módszerek kidolgozását, amelyek a politikák és intézkedések összehasonlíthatóságának, átláthatóságának és hatékonyságának javítását szolgálják. A jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciája első ülészakán vagy azt követően a lehető leghamarabb megvizsgálja ezen együttműködés előmozdításának lehetőségeit, figyelembe véve valamennyi lényeges információt.

(2) Az I. mellékletben szereplő felek arra törekednek, hogy korlátozzák vagy csökkentsék a Montreali Jegyzőkönyvben nem szabályozott, repülésből és a hajók tartályterében tárolt üzemanyagból származó, üvegházhatást okozó gázok kibocsátását, együttműködve a Nemzetközi Polgári Repülési Szervezettel és a Nemzetközi Tengerészeti Szervezettel.

(3) Az I. mellékletben szereplő felek igyekeznek oly módon végrehajtani az e cikk szerinti politikákat és intézkedéseket, hogy minimalizálják a káros hatásokat, beleértve az éghajlatváltozás káros hatásait, a nemzetközi kereskedelemre gyakorolt hatásokat és azon társadalmi, környezeti és gazdasági hatásokat, amelyek a többi felet, különösen a csatlakozott fejlődő országokat, és közülük is elsősorban az egyezmény 4. cikkének (8) és (9) bekezdésében megnevezetteket érintik, figyelemmel az egyezmény 3. cikkére. A jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciája szükség szerint további lépéseket tehet az e bekezdésben foglalt rendelkezések végrehajtásának elősegítése érdekében.

(4) Amennyiben a jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciája úgy dönt, hogy kedvező lenne a fenti (1) bekezdés a) pontjában szereplő politikák és intézkedések bármelyikének összehangolása, figyelemmel az országok eltérő körülményeire és a lehetséges hatásokra, megvizsgálja e politikák és intézkedések összehangolásának megvalósítási lehetőségeit és eszközeit.

3. cikk

(1) Az I. mellékletben szereplő felek önállóan vagy együttesen biztosítják, hogy az általuk kibocsátott, az A) mellékletben felsorolt, üvegházhatást okozó gázok széndioxid-egyenértékben megadott, összesített emberi eredetű kibocsátásai nem lépik túl azt a számukra kibocsátható mennyiséget, amelyet a B) mellékletben mennyiségileg meghatározott kibocsátáskorlátozási és -csökkentési kötelezettségeik szerint és e cikk rendelkezéseivel összhangban számítottak ki, szem előtt tartva e gázok összes együttes kibocsátásainak legalább 5%-kal az 1990. évi szint alá történő csökkentését a 2008 és 2012 közötti kötelezettségvállalási időszakban.

(2) Az I. mellékletben szereplő valamennyi fél 2005-re kimutatható haladást ér el e jegyzőkönyv szerinti kötelezettségeinek teljesítésében.

(3) Az I. mellékletben szereplő valamennyi félnél az e cikk szerinti kötelezettségek teljesítésének megállapítása során az üvegházhatást okozó gázok forrásokból való kibocsátásainak és gáznyelők általi eltávolításának azon nettó változásait kell figyelembe venni, amelyek közvetlen emberi beavatkozás által előidézett földhasználat-változások és az 1990 óta erdőtelepítésekre, újraerdősítésekre és erdőirtásokra korlátozott erdészeti tevékenységek következményei, és az egyes kötelezettségvállalási időszakokban a szénkészletek kimutatható változásaiban mérhetők. Az üvegházhatást okozó gázoknak a fenti tevékenységekhez kapcsolódó, forrásokból való kibocsátásairól és gáznyelők általi eltávolításáról átlátható és ellenőrizhető módon kell jelentést tenni, és azt a 7. és 8. cikkkel összhangban kell felülvizsgálni.

(4) A jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciája első ülészsaka előtt az I. mellékletben szereplő valamennyi fél vizsgálat céljából benyújtja a tudományos és technológiai tanácsadó kisegítő testülethez azon adatokat, amelyekből megállapítható az 1990. évi szénkészletének szintje, és amely alapján megbecsülhetők az azt követő években a szénkészletekben bekövetkező változások. A jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciája első ülészsakán vagy azt követően a lehető leghamarabb módozatokat, szabályokat és iránymutatásokat határoz meg arról, hogy az I. mellékletben szereplő felek számára kijelölt mennyiségeket hogyan csökkentik vagy növelik a mezőgazdasági földterületek, a földhasználat változása és az erdészet kategóriájában megvalósuló azon további emberi tevékenységek, amelyek következtében az üvegházhatást okozó gázok forrásokból való kibocsátásában és nyelők általi eltávolításában változások következtek be, és arról, hogy melyek e tevékenységek, figyelembe véve a bizonytalansági tényezőket, a jelentések átláthatóságát, az ellenőrizhetőséget, az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi munkacsoport módszertani munkáját, a tudományos és technológiai tanácsadó kisegítő testület tanácsait az 5. cikkkel összhang-

ban, valamint a Felek Konferenciájának határozatait. E döntést a második, és az azt követő kötelezettségvállalási időszakokban kell alkalmazni. A fél dönthet az emberi beavatkozásokkal összefüggő további tevékenységekre vonatkozó döntés alkalmazásáról az első kötelezettségvállalási időszakra, feltéve, hogy e tevékenységekre 1990. óta került sor.

(5) Az I. mellékletben szereplő, a piacgazdaságra való áttérés folyamatában lévő felek, amelyek bázisévét vagy -időszakát a Felek Konferenciájának második ülészsakán hozott 9/CP.2. határozat szerint állapították meg, e cikk szerinti kötelezettségeik teljesítésénél az így megállapított bázisévet vagy -időszakot alkalmazzák. Bármely más, az I. mellékletben szereplő, a piacgazdaságra való áttérés folyamatában lévő fél, amely még nem nyújtotta be az egyezmény 12. cikke szerinti első nemzeti közleményét, szintén értesítheti a jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciáját, hogy az 1990. év helyett más naptári bázisévet vagy -időszakot kíván alkalmazni az e cikk szerinti kötelezettségei teljesítéséhez. Ilyen értesítés elfogadásáról a jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciája dönt.

(6) Figyelemmel az egyezmény 4. cikkének (6) bekezdésére, az I. mellékletben szereplő, a piacgazdaságra való áttérés folyamatában lévő felek számára e jegyzőkönyv szerinti kötelezettségeik teljesítésénél – az e cikkben foglaltakat kivéve – a jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciája bizonyos fokú rugalmasságot tesz lehetővé.

(7) A mennyiségileg meghatározott kibocsátáskorlátozás és -csökkentés első kötelezettségvállalási időszakában, 2008-tól 2012-ig, az I. mellékletben szereplő valamennyi fél számára kibocsátható mennyiség megegyezik az A) mellékletben felsorolt, üvegházhatást okozó gázok 1990. évi vagy a fenti (5) bekezdéssel összhangban meghatározott bázisévre vagy -időszakra vonatkozó összesített, emberi eredetű széndioxid-egyenértékben megadott kibocsátásainak a B) mellékletben szereplő százaléka ötszörösével. Az I. mellékletben szereplő azon felek, akiknél a földhasználatban bekövetkezett változásokat és az erdőgazdálkodást 1990-ben nettó kibocsátásforrásként vették figyelembe, a számukra kibocsátható mennyiség kiszámításához az 1990. évi kibocsátásokat mutató bázisévbe vagy -időszakba beleszámítják az 1990. évi, a földhasználati rendszer változásaiból eredő összesített, emberi eredetű széndioxid-egyenértékben megadott forrásonkénti kibocsátásokat, kivonva abból a nyelők általi eltávolításokat.

(8) Az I. mellékletben szereplő bármely fél a fluorozott szénhidrogének, a perfluor-karbonok és a kén-hexafluorid esetében használhatja bázisévként az 1995. évet a fenti (7) bekezdésben említett számításnál.

(9) Az I. mellékletben szereplő felek elkövetkező időszakokra vonatkozó kötelezettségvállalásait e jegyző-

könyv *B*) mellékletének módosításaiban rögzítik, amelyet a 21. cikk (7) bekezdésének rendelkezéseivel összhangban fogadnak el. A jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciája legalább hét évvel a fenti (1) bekezdésben említett első kötelezettségvállalási időszak vége előtt kezdeményezi e kötelezettségvállalások megvitatását.

(10) Az egyik fél által a másiktól a 6. vagy a 17. cikk rendelkezéseivel összhangban átvett bármely kibocsátás-csökkentési egységet vagy a kibocsátható mennyiség bármely részét hozzá kell adni az átvevő fél számára kibocsátható mennyiséghez.

(11) Az egyik fél által a másiktól a 6. vagy a 17. cikk rendelkezéseivel összhangban átadott bármely kibocsátás-csökkentési egységet vagy a kibocsátható mennyiség bármely részét le kell vonni az átadó fél számára kibocsátható mennyiségből.

(12) Az egyik fél által a másiktól a 12. cikk rendelkezéseivel összhangban átvett bármely igazolt kibocsátáscsökkentést hozzá kell adni az átvevő fél számára kibocsátható mennyiséghez.

(13) Amennyiben az I. mellékletben szereplő félnek valamely kötelezettségvállalási időszakban kevesebb a kibocsátása a számára e cikk szerint kibocsátható mennyiség-nél, a különbséget e fél kérésére hozzá kell adni a következő kötelezettségvállalási időszakban számára kibocsátható mennyiséghez.

(14) Az I. mellékletben szereplő valamennyi fél igyekszik úgy teljesíteni a fenti (1) bekezdésben említett kötelezettségeket, hogy közben minimálisra csökkenti a részes fejlődő országokat – közülük is különösen az egyezmény 4. cikkének (8) és (9) bekezdésében felsoroltakat – érő káros társadalmi, környezeti és gazdasági hatásokat. A Felek Konferenciájának a fenti bekezdések végrehajtásával kapcsolatos döntéseivel párhuzamosan a jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciája első ülészakán mérlegeli, hogy mely intézkedések szükségesek a fenti bekezdésekben említett feleket érő, az éghajlatváltozásból eredő káros hatások és/vagy válaszintézkedések hatásainak minimálisra csökkentéséhez. A megfontolásra váró kérdések között szerepel a finanszírozás, a biztosítás és a technológiaátadás.

4. cikk

(1) Az I. mellékletben szereplő azon felek esetében, amelyek a 3. cikk szerinti kötelezettségvállalásaik közös teljesítésében állapodtak meg, a kötelezettségvállalások teljesítettnek tekintendők, amennyiben az *A*) mellékletben felsorolt, üvegházhatást okozó gázok széndioxid-egyenértékben megadott összes együttes emberi eredetű kibocsátása nem lépi túl a számukra kibocsátható mennyiségeket, amelyek kiszámítása a *B*) mellékletben megadott mennyi-

séigleg meghatározott kibocsátáskorlátozási és -csökkentési kötelezettségeik alapján, valamint a 3. cikk rendelkezéseivel összhangban történt. A megállapodás feleire vonatkozó kibocsátási szinteket e megállapodásban rögzítik.

(2) Az ilyen megállapodás felei e jegyzőkönyvre vonatkozó megerősítő, elfogadó jóváhagyó vagy csatlakozási okiratuk letétbe helyezése időpontjában értesítik a titkárságot a megállapodás feltételeiről. A titkárság ennek megfelelően tájékoztatja az egyezmény részes feleit és aláíróit a megállapodás feltételeiről.

(3) Bármely hasonló megállapodás érvényben marad a 3. cikk (7) bekezdésében meghatározott kötelezettségvállalási időszak alatt.

(4) Amennyiben az együttműködő felek közös tevékenységüket egy regionális gazdasági integrációs szervezet keretén belül és azzal együtt végzik, a szervezet összetételében e jegyzőkönyv elfogadása után bekövetkező bármely változás nem érinti az e jegyzőkönyv szerinti meglévő kötelezettségvállalásokat. A szervezet összetételében bekövetkező bármely változás kizárólag a 3. cikk szerinti azon kötelezettségvállalásokat érinti, amelyek elfogadására a változás után került sor.

(5) Amennyiben az együttműködő feleknek nem sikerül együttesen elérniük a megállapodásban kitűzött összes együttes kibocsátáscsökkentést, a megállapodás valamennyi részes fele a megállapodásban saját maga által vállalt kibocsátási szintért felel.

(6) Amennyiben az együttműködő felek közös tevékenységüket olyan regionális gazdasági integrációs szervezet keretén belül és azzal együtt végzik, amely önmaga is részes fele e jegyzőkönyvnek, és a feleknek nem sikerül együttesen elérniük a megállapodásban kitűzött összes együttes kibocsátáscsökkentést, a regionális gazdasági integrációs szervezet tagjai egyenként és a 24. cikkkel összhangban működő regionális gazdasági integrációs szervezettel együtt felelősek az e cikkel összhangban az értesítésben megadott kibocsátási szint eléréséért.

5. cikk

(1) Az I. mellékletben szereplő valamennyi fél az első kötelezettségvállalási időszak kezdete előtt legalább egy évvel felállítja a Montreali Jegyzőkönyv által nem szabályozott valamennyi üvegházhatást okozó gáz forrásokból való kibocsátásai és nyelők általi eltávolítása becslését végző nemzeti rendszert. A nemzeti rendszerre vonatkozó iránymutatásokat, amelyek magukban foglalják a következő (2) bekezdésben megadott módszereket, a jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciája határozza meg, első ülészakán.

(2) A Montreali Jegyzőkönyv által nem szabályozott valamennyi üvegházhatást okozó gáz emberi eredetű forrásokból való kibocsátásának és nyelők általi eltávolításá-

nak becslésére szolgáló módszerek azok, amelyeket az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi munkacsoport fogadott el, és amelyről a Felek Konferenciája a harmadik ülészakán megállapodott. Amennyiben nem használják e módszereket, a jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciája első ülészakán elfogadott módszerek szerinti megfelelő kiigazításokat kell alkalmazni. A jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciája többek között az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi munkacsoport munkája, valamint a tudományos és technológiai tanácsadó kisegítő testület tanácsai alapján, továbbá a Felek Konferenciája bármely vonatkozó döntésének teljes mértékű figyelembevételével rendszeresen áttekinti és adott esetben módosítja a fenti módszereket és kiigazításokat. A módszerek és kiigazítások bármely módosítása csak a 3. cikk szerinti kötelezettségek teljesítésének igazolására használható, a módosítás után elfogadott valamely kötelezettségvállalási időszakra vonatkozóan.

(3) Az *A)* mellékletben felsorolt üvegházhatást okozó gázok emberi eredetű, forrásokból való kibocsátásainak és nyelők általi eltávolításának széndioxid-egyenértékben történő kiszámításánál azon globális felmelegedési potenciált kell alkalmazni, amelyet az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi munkacsoport elfogadott, és amelyről a Felek Konferenciája a harmadik ülészakán megállapodott. A jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciája többek között az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi munkacsoport munkája, valamint a tudományos és technológiai tanácsadó kisegítő testület tanácsai alapján, továbbá a Felek Konferenciájának bármely vonatkozó döntésének teljes mértékű figyelembevételével rendszeresen áttekinti, és adott esetben módosítja minden ilyen üvegházhatást okozó gáz globális felmelegedési potenciálját. A globális felmelegedési potenciál bármely módosítása kizárólag a módosítást követően elfogadott kötelezettségvállalási időszakra vonatkozó 3. cikk szerinti kötelezettségekre érvényes.

6. cikk

(1) A 3. cikk szerinti kötelezettségvállalásának teljesítése érdekében az I. mellékletben szereplő bármely fél átadhat vagy átvehet egy másik ilyen féltől olyan projektekből származó kibocsátáscsökkentési egységet, amelyek célja bármely gazdasági ágazatban az üvegházhatást okozó gázok emberi eredetű forrásokból való kibocsátásának csökkentése vagy nyelők általi eltávolítása, feltéve, hogy:

- a) az érintett felek mindegyike jóváhagyta a projektet;
- b) a projekt forrásokból való kibocsátáscsökkentést vagy nyelők általi eltávolítást eredményez azon felül, amely egyébként is bekövetkezne;
- c) a fél nem vesz át kibocsátáscsökkentési egységet, ha nem teljesíti az 5. és a 7. cikk szerinti kötelezettségeit; továbbá

d) a kibocsátáscsökkentési egységek megszerzése kiegészíti a 3. cikk szerinti kötelezettségvállalás teljesítése érdekében szükséges nemzeti intézkedéseket.

(2) A jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciája első ülészakán vagy azt követően a lehető leghamarabb részletesebben kidolgozza az e cikk végrehajtására – beleértve az ellenőrzésre és jelentésre – vonatkozó iránymutatásokat.

(3) Az I. mellékletben szereplő fél felhatalmazhat jogalanyokat olyan intézkedésekben – az adott fél felelősségére – történő részvételre, amelyek a kibocsátáscsökkentési egységeknek e cikk szerinti létrehozását, átadását vagy átvételét eredményezik.

(4) Amennyiben kérdés merül fel a 8. cikk megfelelő előírásai szerint az I. mellékletben meghatározott valamely fél által, az e cikkben említett követelmények teljesítésével kapcsolatban, a kibocsátáscsökkentési egységek átadása és átvétele a kérdés meghatározását követően tovább folytatódhat, feltéve, hogy ezeket az egységeket a fél nem használja fel a 3. cikk szerinti kötelezettségvállalás teljesítésére a teljesítéssel kapcsolatos bármely kérdés rendezéséig.

7. cikk

(1) Az I. mellékletben szereplő valamennyi fél kiegészíti a Montreali Jegyzőkönyvben nem szabályozott üvegházhatást okozó gázok emberi eredetű forrásokból való kibocsátásairól és nyelők általi eltávolításáról készített, és a Felek Konferenciájának vonatkozó döntéseivel összhangban benyújtott éves nyilvántartását azokkal az információkkal, amelyek a 3. cikk betartásának biztosításához szükségesek, és amelyeket az alábbi (4) bekezdéssel összhangban határoznak meg.

(2) Az I. mellékletben szereplő valamennyi fél kiegészíti az egyezmény 12. cikke szerint benyújtott nemzeti közleményét azon információkkal, amelyek az e jegyzőkönyv szerinti kötelezettségei teljesítésének igazolásához szükségesek, és amelyeket az alábbi (4) bekezdéssel összhangban határoznak meg.

(3) Az I. mellékletben szereplő valamennyi fél évente rendelkezésre bocsátja a fenti (1) bekezdésben előírt információkat, elsőként az egyezmény alapján kötelező első nyilvántartást a kötelezettségvállalási időszak azt követő első évében, hogy e jegyzőkönyv az adott félre nézve hatályba lépett. Valamennyi hasonló fél az egyezmény alapján kötelező első nemzeti közleménye részeként rendelkezésre bocsátja a fenti (2) bekezdésben előírt információkat az e jegyzőkönyv rá vonatkozó hatálybalépését és az alábbi (4) bekezdés szerinti iránymutatások elfogadását követően. Az e cikk értelmében kötelező információk egymást követő benyújtásának gyakoriságát a jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciája ha-

tározza meg, figyelemmel a Felek Konferenciája által a nemzeti közlemények beadására vonatkozóan meghatározott ütemtervekre.

(4) A jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciája első ülészakán elfogadja, és azt követően rendszeresen felülvizsgálja az e cikk alapján kötelező információk összeállítására vonatkozó iránymutatásokat, figyelemmel az I. mellékletben szereplő felek által benyújtandó nemzeti közlemények készítésére vonatkozó, a Felek Konferenciája által elfogadott iránymutatásokra. A jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciája az első kötelezettségvállalási időszakot megelőzően meghatározza a kibocsátható mennyiségek elszámolásának módozatait.

8. cikk

(1) Az I. mellékletben szereplő valamennyi fél által a 7. cikk szerint benyújtott információkat szakértői felülvizsgáló csoportok vizsgálják felül a Felek Konferenciájának vonatkozó döntései alapján, összhangban a jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciája által az alábbi (4) bekezdés szerint e célból elfogadott iránymutatásokkal. Az I. mellékletben szereplő valamennyi fél által a 7. cikk (1) bekezdése alapján benyújtott információkat a kibocsátási nyilvántartások és kibocsátható mennyiségek éves összeállítása és elszámolása részeként vizsgálják felül. Ezen kívül az I. mellékletben szereplő valamennyi fél által a 7. cikk (2) bekezdése szerint benyújtott információkat a közlemények felülvizsgálatának részeként vizsgálják felül.

(2) A szakértői felülvizsgáló csoportok munkáját a titkárság hangolja össze, tagjait az egyezmény részes felei és – szükség szerint – kormányközi szervezetek által kinevezett szakértőkből választják ki a Felek Konferenciája által e célból adott iránymutatás alapján.

(3) A felülvizsgálati eljárás alapos és átfogó műszaki értékelést ad a jegyzőkönyv részes felei általi végrehajtás valamennyi szempontjáról. A szakértői felülvizsgáló csoport jelentést készít a jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciája számára, amelyben felméri az adott félre vonatkozó kötelezettségvállalások végrehajtását, és meghatározza a teljesítés során felmerülő potenciális problémákat, valamint az azt befolyásoló tényezőket. A titkárság eljuttatja e jelentéseket az egyezmény valamennyi részes feléhez. A titkárság összeállítja az e jelentésekben szereplő, teljesítéssel kapcsolatos kérdések listáját a jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciája általi további vizsgálat céljából.

(4) A jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciája első ülészakán elfogadja, és azt követően rendszeresen felülvizsgálja a jegyzőkönyv végrehajtásának a szakértői csoportok által végzett felülvizs-

gálatára vonatkozó iránymutatásokat, figyelemmel a Felek Konferenciájának vonatkozó döntéseire.

(5) A jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciája a végrehajtó kisegítő testület és adott esetben a tudományos és technológiai tanácsadó kisegítő testület közreműködésével megvizsgálja a következőket:

a) a felek által a 7. cikk szerint benyújtott információkat és az azok e cikk szerinti felülvizsgálatát végző szakértők jelentéseit; valamint

b) a végrehajtással kapcsolatos kérdéseket, amelyekről a titkárság a fenti (3) bekezdés szerint listát készít, továbbá a felek részéről felmerülő bármely kérdést.

(6) Az információknak a fenti (5) bekezdésben említett vizsgálata alapján a jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciája határozatot hoz minden olyan kérdésben, amely e jegyzőkönyv végrehajtásához szükséges.

9. cikk

(1) A jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciája rendszeres időközönként felülvizsgálja e jegyzőkönyvet az éghajlatváltozásra és annak hatásaira vonatkozó, rendelkezésre álló legalaposabb tudományos információk és értékelések, valamint a vonatkozó műszaki, társadalmi és gazdasági információk fényében. E felülvizsgálatokat össze kell hangolni az egyezményben, különösen annak 4. cikke (2) bekezdésének *d*) pontjában és 7. cikke (2) bekezdésének *a*) pontjában előírt felülvizsgálatokkal. A jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciája e felülvizsgálatok alapján megteszi a megfelelő intézkedéseket.

(2) Az első felülvizsgálatra a jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciájának második ülészakán kerül sor. A további felülvizsgálatokra rendszeres időközönként, a megfelelő időpontban kerül sor.

10. cikk

A felek, figyelembe véve közös, de eltérő felelősségüket, továbbá sajátos nemzeti és regionális fejlesztési prioritásait, céljait és körülményeiket, anélkül hogy az I. mellékletben nem szereplő felek számára bármilyen új kötelezettségeket állapítanak meg, de megerősítve az egyezmény 4. cikkének (1) bekezdése szerinti meglévő kötelezettségeket és folytatva e kötelezettségek teljesítését a fenntartható fejlődés elérésének érdekében, figyelemmel az egyezmény 4. cikkének (3), (5) és (7) bekezdésére, megteszik a következőket:

a) annak érdekében, hogy a Montreali Jegyzőkönyvben nem szabályozott valamennyi üvegházhatást okozó

gáz emberi eredetű forrásokból való kibocsátásairól és nyelők általi eltávolításáról nemzeti nyilvántartásokat készítsenek el és azokat rendszeresen frissítsék úgy, hogy a Felek Konferenciája által jóváhagyott hasonló módszereket használják, lényeges esetben és a lehetséges mértékben költséghatékony nemzeti, és adott esetben regionális programokat dolgoznak ki azon helyi kibocsátási tényezőkre és tevékenységekre vonatkozó, valamennyi fél társadalmi és gazdasági körülményeit tükröző adatok és/vagy modellek minőségének javítására, amelyek összhangban vannak a Felek Konferenciája által a nemzeti közlemények elkészítésével kapcsolatban elfogadott iránymutatásokkal;

b) olyan nemzeti és adott esetben regionális programokat dolgoznak ki, valósítanak meg, tesznek közzé és újítanak meg rendszeresen, amelyek az éghajlatváltozás mérséklésére és az éghajlatváltozáshoz való megfelelő alkalmazkodás elősegítésére vonatkozó intézkedéseket tartalmaznak:

(i) e programok többek között az energia-, közlekedési és ipari ágazatokat, valamint a mezőgazdaságot, erdőgazdálkodást és a hulladékgyűjtést érintenék. Továbbá az alkalmazkodási technológiák és a területrendezés fejlesztését szolgáló módszerek javítanak az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodást, és

(ii) az I. mellékletben szereplő felek a 7. cikkel összhangban tájékoztatást nyújtanak az e jegyzőkönyv alapján hozott intézkedéseikről, beleértve a nemzeti programokat; más felek pedig arra törekednek, hogy nemzeti közleményekben megfelelő információt nyújtsanak az olyan intézkedéseket tartalmazó programjaikról, amelyek az adott fél meglátása szerint hozzájárulnak az éghajlatváltozás és annak kedvezőtlen hatásai kezeléséhez, beleértve az üvegházhatást okozó gázok kibocsátása növekedésének mérséklését, a nyelők és a nyelők általi eltávolítás fokozását, a kapacitások kiépítését és az alkalmazkodási intézkedéseket;

c) együttműködnek az éghajlatváltozáshoz kapcsolódó, környezetvédelmi szempontból megbízható technológiák, know-how, gyakorlat és eljárás fejlesztéséhez, alkalmazásához és terjesztéséhez szükséges hatékony módok előmozdításában, és minden lehetséges gyakorlati lépést megtesznek – különösen a fejlődő országok esetében – ezek átadásának vagy az ahhoz való hozzáférés lehetőségének támogatására, segítésére, finanszírozására, beleértve a köztulajdonban lévő vagy nyilvános, környezetvédelmi szempontból megbízható technológiák hatékony átadását szolgáló politikák és programok kidolgozását, továbbá a magánszektor számára kedvező környezet megteremtését a környezetvédelmi szempontból megbízható technológiák átadásának és hozzáférhetőségének elősegítésére és erősítésére;

d) együttműködnek a tudományos és műszaki kutatás területén és támogatják a szisztematikus megfigyelő rendszerek és adattárak fenntartását és fejlesztését, így csökkentve az éghajlati rendszerrel, az éghajlatváltozás káros

hatásaival, valamint a különböző válaszstratégiák társadalmi és gazdasági következményeivel kapcsolatos bizonytalanságokat, továbbá, figyelemmel az egyezmény 5. cikkére, elősegítik a kutatás és szisztematikus megfigyelés területén a nemzetközi és kormányközi erőfeszítésekben, programokban és hálózatokban való részvételhez szükséges belső kapacitások és képességek fejlesztését és erősítését;

e) nemzetközi szinten együttműködnek, és adott esetben a már meglévő intézményeket felhasználva elősegítik az oktatási és szakképzési programok kidolgozását és végrehajtását, beleértve a nemzeti kapacitások kiépítésének erősítését, különösen a humán és intézményi kapacitás, valamint – különösen a fejlődő országok esetében – egy adott terület szakembereinek képzése céljából történő szakembercsere vagy -kiküldés erősítését, továbbá nemzeti szinten elősegítik a közvélemény éghajlatváltozásra vonatkozó tudatosságát és az azzal kapcsolatos információhoz való hozzáférést. Tekintettel az egyezmény 6. cikkére, megfelelő módszereket kell kidolgozni e tevékenységeknek az egyezmény megfelelő szervein keresztül történő megvalósítására;

f) nemzeti közleményeikben tájékoztatást nyújtanak az e cikk alapján vállalt és a Felek Konferenciájának vonatkozó határozataival összhangban álló programokról és tevékenységekről; valamint

g) az e cikk szerinti kötelezettségeik megvalósítása során teljes mértékben figyelembe veszik az egyezmény 4. cikkének (8) bekezdését.

11. cikk

(1) A 10. cikk végrehajtása során a felek figyelembe veszik az egyezmény 4. cikke (4), (5), (7), (8) és (9) bekezdésének rendelkezéseit.

(2) Az egyezmény 4. cikke (1) bekezdésének végrehajtásával kapcsolatban, az egyezmény 4. cikkének (3) bekezdésében és 11. cikkében foglalt rendelkezésekkel összhangban, az egyezmény pénzügyi mechanizmusának működtetésével megbízott intézményen vagy intézményeken keresztül az egyezményben részes fejlett országok és az egyezmény II. mellékletében felsorolt egyéb, az egyezményben részes fejlett országok:

a) olyan új és kiegészítő pénzügyi forrásokat biztosítanak, amelyek fedezik az egyezményben részes fejlődő országoknak az egyezmény 4. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerinti, a 10. cikk a) pontja alá tartozó kötelezettségei teljesítése során felmerülő költségek megállapításában elfogadott teljes összegét; továbbá

b) biztosítják továbbá azokat a pénzügyi forrásokat – a technológiaátadás pénzügyi forrásait is beleértve –, amelyekre az egyezményben részes fejlődő országoknak szükségük van az egyezmény 4. cikkének (1) bekezdése szerinti és a 10. cikkben meghatározott meglévő kötelezettségeik teljesítése teljes többletköltségének fedezéséhez, és

amelyekről az egyezményben részes fejlődő országok és az egyezmény 11. cikkében említett nemzetközi intézmény vagy intézmények az említett cikkel összhangban megállapodnak.

E fennálló kötelezettségek teljesítése során figyelembe veszik a pénzeszközök megfelelő összegének és időbeli tervezhetőségének szükségességét, valamint az egyezményben részes fejlett országok közötti megfelelő teherelosztás fontosságát. A Felek Konferenciájának vonatkozó határozataiban – beleértve az e jegyzőkönyv elfogadása előtt elfogadottakat is – az egyezmény pénzügyi mechanizmusának működtetésével megbízott intézményre vagy intézményekre vonatkozó útmutatást e bekezdés rendelkezéseinek megfelelően kell alkalmazni.

(3) Az egyezményben részes fejlett országok és az egyezmény II. mellékletében felsorolt, az egyezményben részes fejlett országok kétoldalú, regionális és más többoldalú csatornákon keresztül pénzügyi forrásokat biztosíthatnak, az egyezményben részes fejlődő országok pedig a 10. cikk végrehajtása érdekében e forrásokat igénybe veszik.

12. cikk

(1) A tiszta fejlesztési mechanizmust a következők szerint határozzák meg.

(2) A tiszta fejlesztési mechanizmus célja, hogy segítse az I. mellékletben nem szereplő feleket a fenntartható fejlődés elérésében és az egyezmény végső célkitűzésének eléréséhez való hozzájárulásban, továbbá hogy segítse az I. mellékletben szereplő feleket a 3. cikk szerinti, mennyiségileg meghatározott kibocsátáskorlátozási és -csökkentési kötelezettségvállalásaik teljesítésében.

(3) A tiszta fejlesztési mechanizmus alapján:

a) az I. mellékletben nem szereplő felek részesülnek az igazolt kibocsátáscsökkentést eredményező projekttevékenységek előnyeiből; és

b) az I. mellékletben szereplő felek a 3. cikk szerinti, mennyiségileg meghatározott kibocsátáskorlátozási és kibocsátáscsökkentési kötelezettségeik egy részének teljesítéséhez felhasználhatják a hasonló projekttevékenységek-ből származó igazolt kibocsátáscsökkentéseket a jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciája által meghatározottak szerint.

(4) A tiszta fejlesztési mechanizmus a jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciája hatáskörébe és irányítása alá tartozik, felügyeletét a tiszta fejlesztési mechanizmus végrehajtó tanácsa látja el.

(5) Az egyes projekttevékenységekből származó kibocsátáscsökkentéseket a jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciája által kibocsátható operatív intézmények igazolják vissza a következők alapján:

a) valamennyi érintett fél által jóváhagyott önkéntes részvétel;

b) az éghajlatváltozás mérséklésével kapcsolatos valós, mérhető és hosszú távú előnyök; és

c) az igazolt projekttevékenység hiányában bekövetkező csökkenésen túl megjelenő kibocsátáscsökkentések.

(6) A tiszta fejlesztési mechanizmus szükség szerint segítséget nyújt az igazolt projekttevékenységek pénzügyi háttérének megteremtésében.

(7) A jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciája első ülészakán kidolgozza azon módozatokat és eljárásokat, amelyek a projekttevékenységek független ellenőrzésén és hitelesítésén keresztül az átláthatóság, a hatékonyság és az elszámoltathatóság biztosítására szolgálnak.

(8) A jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciája biztosítja, hogy az igazolt projekttevékenységekből származó jövedelmek egy részét az igazgatási költségek fedezésére használják fel, valamint az egyezményben részes és az éghajlatváltozás káros hatásaira különösen érzékeny fejlődő országok támogatására az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás költségeinek megteremtésében.

(9) A tiszta fejlesztési mechanizmus keretében a fenti 3. bekezdés a) pontjában említett tevékenységekben és az igazolt kibocsátáscsökkentés átvételében magán- és/vagy közintézmények is részt vehetnek a tiszta fejlesztési mechanizmus végrehajtó bizottsága által megállapított bármely iránymutatás alapján.

(10) A 2000. évtől az első kötelezettségvállalási időszak kezdetéig tartó időszak alatt megszerzett igazolt kibocsátáscsökkentések felhasználhatók az első kötelezettségvállalási időszakban a kötelezettségvállalások teljesítéséhez.

13. cikk

(1) A Felek Konferenciája, amely az egyezmény legfőbb testülete, az e jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgál.

(2) Az egyezmény azon részes felei, akik nem részesei e jegyzőkönyvnek, megfigyelőként részt vehetnek a jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciája bármely ülésén. Ha a Felek Konferenciája a jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgál, a jegyzőkönyvvel kapcsolatos döntéseket kizárólag a jegyzőkönyvben részes felek hozzák meg.

(3) Amennyiben a Felek Konferenciája a jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgál, a Felek Konferenciája elnökségének azon tagjai helyett, akik az egyezményben részes, de ugyanakkor a jegyzőkönyvben nem részes felet képviselnek, a jegyzőkönyvben részes felek maguk közül új tagot választanak.

(4) A jegyzőkönyvben részes felek találkozájuként szolgáló Felek Konferenciája rendszeres felülvizsgálatnak veti alá a jegyzőkönyv végrehajtását, és megbízatása keretein belül meghozza a hatékony végrehajtás elősegítéséhez szükséges döntéseket. Ellátja az e jegyzőkönyv által ráruházott feladatokat, és:

a) az e jegyzőkönyv rendelkezéseivel összhangban rendelkezésére álló összes információ alapján értékeli a jegyzőkönyv felek általi végrehajtását, a jegyzőkönyv értelmében meghozott intézkedések együttes hatásait, különösen a környezeti, gazdasági és társadalmi hatásait, valamint ezek együttes hatásait, továbbá az egyezmény célkitűzésének elérése érdekében történt előrehaladás mértékét;

b) rendszeresen megvizsgálja a felek e jegyzőkönyv szerinti kötelezettségvállalásait, kellő tekintettel az egyezmény 4. cikke (2) bekezdésének d) pontja és 7. cikkének (2) bekezdése értelmében kötelező felülvizsgálatokra, valamint az egyezmény célkitűzésének, a végrehajtása során szerzett tapasztalatoknak, továbbá a tudományos és műszaki ismeretek fejlődésének tükrében, és e tekintetben megvizsgálja és elfogadja az e jegyzőkönyv végrehajtására vonatkozó rendszeres jelentéseket;

c) előmozdítja és segíti a felek által az éghajlatváltozással és annak hatásaival kapcsolatban elfogadott intézkedésekre vonatkozó információk cseréjét, figyelembe véve a felek eltérő körülményeit, felelősségét és képességeit, valamint e jegyzőkönyv szerinti kötelezettségvállalásait;

d) két vagy több részes fél kérésére elősegíti az általuk elfogadott, az éghajlatváltozással és annak hatásaival kapcsolatos intézkedések összehangolását, figyelembe véve a felek eltérő körülményeit, felelősségét és képességeit, valamint e jegyzőkönyv szerinti kötelezettségvállalásait;

e) az egyezmény célkitűzésével és e jegyzőkönyv rendelkezéseivel összhangban, valamint a Felek Konferenciája által hozott vonatkozó döntések teljes figyelembevételével elősegíti és irányítja a jegyzőkönyv hatékony végrehajtását szolgáló olyan összehasonlítható módszerek kidolgozását és rendszeres továbbfejlesztését, amelyekről a jegyzőkönyvben részes felek találkozájuként szolgáló Felek Konferenciája megállapodik;

f) ajánlásokat tesz az e jegyzőkönyv végrehajtásához szükséges bármely kérdésben;

g) igyekszik kiegészítő pénzügyi forrásokat mozgósítani a 11. cikk (2) bekezdésével összhangban;

h) létrehozza a jegyzőkönyv végrehajtásához szükségesnek ítélt kiegészítő testületeket;

i) adott esetben felkutatja és igénybe veszi az illetékes nemzetközi szervezetek, kormányközi és nem kormányzati szervek által nyújtott szolgáltatásokat, együttműködési lehetőségeket és információkat; és

j) ellátja a jegyzőkönyv végrehajtásához szükséges egyéb feladatokat, és megfontolja a Felek Konferenciájának döntéséből következő egyéb megbízatásokat.

(5) A Felek Konferenciájának eljárási szabályzatát, valamint az egyezmény értelmében alkalmazott pénzügyi el-

járásokat e jegyzőkönyv alapján értelemszerűen kell alkalmazni, kivéve, ha a jegyzőkönyvben részes felek találkozájuként szolgáló Felek Konferenciája ettől eltérő, konszenzusos határozatot hoz.

(6) A jegyzőkönyvben részes felek találkozájuként szolgáló Felek Konferenciája első ülészakát a titkárság hívja össze a Felek Konferenciájának e jegyzőkönyv hatálybalépése utánra tervezett első ülészakával összefüggésben. A jegyzőkönyvben részes felek találkozájuként szolgáló Felek Konferenciája ezt követő rendes ülészakait évente tartják a Felek Konferenciájának rendes ülészakáival összefüggésben, kivéve, ha a jegyzőkönyvben részes felek találkozájuként szolgáló konferencia másként dönt.

(7) A jegyzőkönyvben részes felek találkozájuként szolgáló Felek Konferenciája rendkívüli üléseire a jegyzőkönyvben részes felek találkozájuként szolgáló Felek Konferenciája által szükségesnek ítélt egyéb időpontokban vagy bármely fél írásos kérésére kerül sor, feltéve, hogy az attól számított hat hónapon belül, hogy a titkárság a kérést közölte a felekkel, legalább a felek egyharmada támogatja azt.

(8) Az Egyesült Nemzetek Szervezete, annak szakosított intézményei, a Nemzetközi Atomenergia-ügynökség, valamint ezek bármely tagállama vagy megfigyelője, amely nem részese az egyezménynek, megfigyelőként részt vehet a jegyzőkönyvben részes felek találkozájuként szolgáló Felek Konferenciáján. A jegyzőkönyv hatálya alá tartozó ügyekben illetékes bármely nemzeti, nemzetközi, kormányzati vagy nem kormányzati szerv vagy hivatal, amely a titkárságot tájékoztatta arról, hogy megfigyelőként részt kíván venni a jegyzőkönyvben részes felek találkozájuként szolgáló Felek Konferenciája ülészakán, megteheti ezt, kivéve, ha a jelen lévő felek legalább egyharmada ellenzi. A megfigyelők beengedése és részvétele a fenti (5) bekezdésben említett eljárási szabályzat alapján történik.

14. cikk

(1) Az egyezmény 8. cikke által létrehozott titkárság e jegyzőkönyv titkárságaként szolgál.

(2) Az egyezménynek a titkárság feladatairól szóló 8. cikke (2) bekezdését és a titkárság működése érdekében tett intézkedésekről szóló 8. cikke (3) bekezdését értelemszerűen alkalmazni kell e jegyzőkönyvre. A titkárság emellett az e jegyzőkönyv által ráruházott feladatokat is ellátja.

15. cikk

(1) Az egyezmény 9. és 10. cikkével létrehozott tudományos és technológiai tanácsadó kiegészítő testület és a végrehajtó kiegészítő testület e jegyzőkönyv tudományos és

technológiai tanácsadó kisegítő testületeként, illetve végrehajtó kisegítő testületeként szolgál. Az egyezmény e két testület működésére vonatkozó rendelkezései értelemszerűen alkalmazandók e jegyzőkönyv esetében is. E jegyzőkönyv tudományos és technológiai tanácsadó kisegítő testületének és végrehajtó kisegítő testületének ülészeit az egyezmény tudományos és technológiai tanácsadó kisegítő testületének, illetve végrehajtó kisegítő testületének üléseivel összefüggésben kell megtartani.

(2) Az egyezmény részes felei, amelyek e jegyzőkönyvnek nem részesei, megfigyelőként részt vehetnek a kisegítő testületek bármely ülésén. Ha a kisegítő testületek e jegyzőkönyv kisegítő testületeként szolgálnak, az e jegyzőkönyvvel kapcsolatos döntéseket kizárólag a jegyzőkönyvben részes felek hozzák meg.

(3) Amennyiben az egyezmény 9. és 10. cikke által létrehozott kisegítő testületek az e jegyzőkönyvvel kapcsolatos ügyekre tekintettel látják el feladataikat, e kisegítő testületek elnökségének azon tagjai helyett, amelyek az egyezményben részes, de a jegyzőkönyvben nem részes felet képviselnek, a jegyzőkönyvben részes felek közül új tagot választanak.

16. cikk

A jegyzőkönyvben részes felek találkozájuként szolgáló Felek Konferenciája a lehető leghamarabb mérlegeli az egyezmény 13. cikkében említett többoldalú konzultatív eljárás e jegyzőkönyvre történő alkalmazását és szükség szerinti módosítását a Felek Konferenciája által hozott vonatkozó döntések fényében. Az e jegyzőkönyvre alkalmazható többoldalú konzultatív eljárások bármelyike a 18. cikkel összhangban kialakított eljárások és mechanizmusok sérelme nélkül működik.

17. cikk

A Felek Konferenciája meghatározza a szükséges alapelveket, módozatokat, szabályokat és iránymutatásokat, különösen a kibocsátás-kereskedelem igazolására, bejelentésére és elszámolására vonatkozóan. A B) mellékletben szereplő felek a 3. cikk szerinti kötelezettségeik teljesítése érdekében részt vehetnek a kibocsátás-kereskedelemben. E kereskedelem az említett cikkben mennyiségileg meghatározott kibocsátáskorlátozási és -csökkentési kötelezettségek teljesítése érdekében tett nemzeti intézkedéseket egészíti ki.

18. cikk

A jegyzőkönyvben részes felek találkozájuként szolgáló Felek Konferenciája első ülésén jóváhagyja a jegyzőkönyv rendelkezéseinek be nem tartását meghatározó és az

azzal szembeni fellépést szolgáló megfelelő és hatékony eljárásokat és mechanizmusokat, beleértve a lehetséges következmények indikatív jegyzékének kialakítását, figyelemmel a rendelkezések be nem tartásának okára, típusára, mértékére és gyakoriságára. Minden e cikk szerinti eljárást és mechanizmust, amely kötelező következményekkel jár, e jegyzőkönyv módosítása útján fogadnak el.

19. cikk

Az egyezmény 14. cikkének a vitarendezésről szóló rendelkezéseit értelemszerűen kell alkalmazni e jegyzőkönyvre.

20. cikk

(1) Bármely fél javaslatot tehet e jegyzőkönyv módosítására.

(2) A jegyzőkönyv módosításait a jegyzőkönyvben részes felek találkozájuként szolgáló Felek Konferenciája valamely rendes ülésén fogadják el. A titkárság a jegyzőkönyv módosítására vonatkozó minden javaslatról tájékoztatja a feleket, legalább hat hónappal azon ülés előtt, amelyen a javaslatot elfogadásra előterjesztik. A titkárság minden módosítási javaslatot közöl az egyezmény részes feleivel és aláíróival, valamint tájékoztatási célból a letéteményessel.

(3) A felek mindent megtesznek annak érdekében, hogy a jegyzőkönyv javasolt módosításaival kapcsolatban konszenzussal jussanak megállapodásra. Ha mindent megtettek a konszenzus eléréseért, és mégsem jutottak megállapodásra, végső megoldásként a módosítást az ülésen jelen lévő és szavazó felek háromnegyedes többségével fogadják el. Az elfogadott módosítást a titkárság közli a letéteményessel, aki elfogadás céljából valamennyi félhez eljuttatja azt.

(4) A módosításra vonatkozó elfogadó okiratokat a letéteményesnél kell letétbe helyezni. A fenti (3) bekezdéssel összhangban elfogadott módosítás az elfogadó felek számára az azt a napot követő kilencvenedik napon lép hatályba, amelyen a letéteményes a jegyzőkönyvben részes felek legalább háromnegyedétől kézhez kapta az elfogadó okiratot.

(5) A többi fél számára a módosítás hatálybalépésének időpontja az adott fél módosításra vonatkozó elfogadó okiratának a letéteményesnél történő letétbe helyezéstől számított kilencvenedik nap.

21. cikk

(1) E jegyzőkönyv mellékletei annak szerves részét képezik, és – kifejezetten eltérő rendelkezés hiányában – az

e jegyzőkönyvre való hivatkozás egyidejűleg annak minden mellékletére való hivatkozást is jelent. Az e jegyzőkönyv hatálybalépését követően elfogadott bármely melléklet csak jegyzékekre, formanyomtatványokra, valamint tudományos, műszaki, eljárási vagy adminisztratív tárgyú egyéb leíró jellegű anyagokra korlátozódik.

(2) Bármely fél tehet javaslatot e jegyzőkönyvhöz tartozó mellékletekre, és javasolhatja a jegyzőkönyvhöz tartozó mellékletek módosítását.

(3) E jegyzőkönyv mellékleteit és a mellékletek módosításait a jegyzőkönyvben részes felek találkozójaul szolgáló Felek Konferenciája valamely rendes ülészakán fogadják el. A titkárság a javasolt mellékletek vagy a mellékletek módosításának szövegéről tájékoztatja a feleket, legalább hat hónappal azon ülészak előtt, amelyen azt elfogadásra előterjesztik. A titkárság tájékoztatja a mellékletekre vagy azok módosítására vonatkozó minden javaslatról az egyezmény részes feleit és aláíróit, valamint tájékoztatási célból a letéteményest is.

(4) A felek mindent megtesznek annak érdekében, hogy a javasolt melléklettel vagy a melléklet módosításával kapcsolatban konszenzussal jussanak megállapodásra. Ha mindent megtettek a konszenzus elérésért, és mégsem jutottak megállapodásra, végső megoldásként a mellékletet vagy valamely melléklet módosítását az ülésen jelen lévő és szavazó felek háromnegyedes többségével fogadják el. Az elfogadott mellékletéről vagy valamely melléklet módosításáról a titkárság tájékoztatja a letéteményest, aki elfogadás céljából valamennyi félhez eljuttatja azt.

(5) Az *A*) vagy *B*) melléklet kivételével minden egyéb melléklet vagy mellékletmódosítás, amelyet a fenti (3) és (4) bekezdéssel összhangban fogadtak el, a jegyzőkönyvben részes valamennyi fél számára azon időponttól számított hat hónap elteltével lép hatályba, amikor a letéteményes a melléklet vagy mellékletmódosítás elfogadásáról a feleket tájékoztatja, kivéve azokat a feleket, akik ezen időszak alatt írásban értesítik a letéteményest, hogy a mellékletet vagy mellékletmódosítást nem fogadják el. Az el nem fogadásról szóló értesítésüket visszavonó felek számára a melléklet vagy mellékletmódosítás azon naptól számított kilencvenedik napon lép hatályba, amikor a letéteményes kézhez kapta ezen értesítés visszavonását.

(6) Amennyiben a melléklet vagy mellékletmódosítás elfogadása a jegyzőkönyv módosítását vonja maga után, úgy a melléklet vagy a mellékletmódosítás nem lép hatályba, amíg a jegyzőkönyv módosítása hatályba nem lép.

(7) A jegyzőkönyv *A*) és *B*) mellékletére vonatkozó módosítás elfogadása és hatálybalépése a 20. cikkben megállapított eljárás szerint történik, feltéve, hogy a *B*) melléklet bármely módosítását kizárólag az érintett fél írásos hozzájárulásával fogadják el.

22. cikk

(1) Valamennyi fél egy szavazattal rendelkezik, kivéve az alábbi (2) bekezdés szerinti eseteket.

(2) A regionális gazdasági integrációs szervezetek a hatáskörükbe tartozó kérdésekben szavazati jogukat a jegyzőkönyvben részes tagállamaik számával egyenlő számú szavazattal gyakorolják. A szervezet nem gyakorolja szavazati jogát, ha bármelyik tagállama gyakorolja e jogát, és viszont.

23. cikk

E jegyzőkönyv letéteményese az Egyesült Nemzetek Szervezetének főtitkára.

24. cikk

(1) E jegyzőkönyv aláírásra, megerősítésre, elfogadásra vagy jóváhagyásra nyitva áll az egyezményben részes államok és regionális gazdasági integrációs szervezetek számára. A jegyzőkönyv az Egyesült Nemzetek Szervezetének székhelyén, New Yorkban, 1998. március 16-tól 1999. március 15-ig áll nyitva aláírásra. Ez a jegyzőkönyv az aláírásra rendelkezésre álló időszak lezárását követő naptól áll nyitva csatlakozásra. A megerősítő, elfogadó, jóváhagyó vagy csatlakozási okiratokat a letéteményesnél kell letétbe helyezni.

(2) Bármely regionális gazdasági integrációs szervezet, amely anélkül lett e jegyzőkönyv részese, hogy bármely tagállama a jegyzőkönyv részes fele volna, a jegyzőkönyv valamennyi kötelezettsége vonatkozik. Azon szervezetek esetében, amelyeknek egy vagy több tagállama részese e jegyzőkönyvnek, a szervezet és tagállamai döntenek a jegyzőkönyv szerinti kötelezettségek teljesítésére vonatkozó rájuk eső felelősségről. Ilyen esetekben a szervezet és tagállamai nem jogosultak a jegyzőkönyv szerinti jogaik egyidejű gyakorlására.

(3) A regionális gazdasági integrációs szervezetek a megerősítő, elfogadó, jóváhagyó vagy csatlakozási okiratokban nyilatkozatot tesznek a jegyzőkönyv által szabályozott ügyekre vonatkozó hatáskörükről. E szervezetek hatáskörük bármilyen jelentős módosításáról a letéteményest is tájékoztatják, aki ennek megfelelően tájékoztatja erről a feleket.

25. cikk

(1) A jegyzőkönyv azon naptól számított kilencvenedik napon lép hatályba, amikor az egyezmény legalább 55 részes fele – beleértve az I. mellékletben szereplő azon feleket, akik együttesen az I. mellékletben szereplő felek 1990. évi összes széndioxid-kibocsátásának legalább

55%-áért felelnek – letétbe helyezte megerősítő, elfogadó, jóváhagyó vagy csatlakozási okiratát.

(2) E cikk alkalmazásában az „I. mellékletben szereplő felek 1990. évi összes széndioxid-kibocsátása” az I. mellékletben szereplő felek által a jegyzőkönyv elfogadásának napján vagy azt megelőzően az egyezmény 12. cikke szerint benyújtott első nemzeti közleményben megadott mennyiséget jelenti.

(3) Minden olyan állam vagy regionális gazdasági integrációs szervezet számára, amely a jegyzőkönyvet a fenti (1) bekezdésben a hatálybalépésre vonatkozóan megadott feltételek teljesülése után erősíti meg, fogadja el, hagyja jóvá vagy csatlakozik ahhoz, a jegyzőkönyv azt a napot követő kilencvenedik napon lép hatályba, amikor ezen állam vagy regionális gazdasági integrációs szervezet megerősítő, elfogadó, jóváhagyó vagy csatlakozási okiratát letétbe helyezte.

(4) E cikk alkalmazásában a regionális gazdasági integrációs szervezet által letétbe helyezett bármely okirat nem számít újabb okiratnak a szervezet tagállamai által letétbe helyezett okiratokhoz képest.

26. cikk

E jegyzőkönyvvel szemben nem lehet fenntartással élni.

27. cikk

(1) A felek a jegyzőkönyv rájuk vonatkozó hatálybalépésétől számított három év után bármikor felmondhatják a jegyzőkönyvet, a letéteményesnek küldött írásbeli értesítéssel.

(2) Bármely felmondás a felmondásról szóló értesítés letéteményes általi kézhezvételétől számított egy év elteltével lép hatályba, vagy a felmondási értesítésben megjelölt bármely későbbi időpontban.

(3) Az egyezményt felmondó felet úgy kell tekinteni, mint aki a jegyzőkönyvet is felmondta.

28. cikk

A jegyzőkönyv eredeti példányát, amelynek angol, arab, francia, kínai, orosz és spanyol nyelvű szövege egyaránt hiteles, az Egyesült Nemzetek Szervezetének főtitkáranál helyezik letétbe.

Kelt Kiotóban, az ezerkilencszázkilencvenhetedik év december hó tizenegyedik napján.

Fentiek hitelül az erre kellően felhatalmazott alulírottak aláírásukkal látták el ezt a jegyzőkönyvet a jelzett időpontokban.

A) MELLÉKLET

Üvegházhatást okozó gázok

Szén-dioxid (CO₂)
Metán (CH₄)
Dinitrogén-oxid (N₂O)
Fluorozott szénhidrogének (HFC-k)
Perfluor-karbonok (PFC-k)
Kén-hexafluorid (SF₆)

Ágazatok/forráskategóriák

Energia

Tüzelőanyagok elégetése
Energiaipar
Feldolgozóipar, építőipar
Közlekedés
Egyéb ágazatok
Egyéb
Tüzelőanyagok diffúz kibocsátásai
Szilárd tüzelőanyagok
Olaj és földgáz
Egyéb

Ipari folyamatok

Ásványi termékek
Vegyipar
Fémgyártás
Egyéb termelés
Halogénezett szénhidrogének és kén-hexafluorid előállítása
Halogénezett szénhidrogének és kén-hexafluorid felhasználása
Egyéb

Oldószeres és egyéb termékek használata

Mezőgazdaság

Állatok emésztése
Trágyakezelés
Rizstermesztés
Mezőgazdasági földterület
Előírt szavannaégetés
Mezőgazdasági maradványok szabadföldi égetése
Egyéb

Hulladék

Szilárd hulladék szárazföldi ártalmatlanítása
Szennyvízkezelés
Hulladékégetés
Egyéb

B) MELLÉKLET

A felek mennyiségileg meghatározott kibocsátáskorlátozási vagy -csökkentési kötelezettségvállalásai*(a bázisév vagy -időszak százalékában)*

Amerikai Egyesült Államok:	93
Ausztrália:	108
Ausztria:	92
Belgium:	92
Bulgária*:	92
Cseh Köztársaság*:	92
Dánia:	92
Európai Közösség:	92
Észtország*:	92
Finnország:	92
Franciaország:	92
Görögország:	92
Hollandia:	92
Horvátország*:	95
Izland:	110
Írország:	92
Japán:	94
Kanada:	94
Lengyelország*:	94
Lettország*:	92
Liechtenstein:	92
Litvánia*:	92
Luxemburg:	92
Magyarország*:	94
Monaco:	92
Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága:	92
Németország:	92
Norvégia:	101
Olaszország:	92
Orosz Föderáció*:	100
Portugália:	92
Románia*:	92
Spanyolország:	92
Svájc:	92
Svédország:	92
Szlovákia*:	92
Szlovénia*:	92
Ukrajna*:	100
Új-Zéland:	100.

* A piacgazdaságra való áttérés folyamatában lévő országok.”

3. § (1) E törvény a kihirdetését követő 8. napon lép hatályba.

(2) E törvény végrehajtásához szükséges intézkedésekről a környezetvédelemért felelős miniszter gondoskodik.

2007. évi VI. törvény**a konzuli védelemről szóló 2001. évi XLVI. törvény módosításáról***

1. § A konzuli védelemről szóló 2001. évi XLVI. törvény (a továbbiakban: Konzvtv.) 1. §-ának (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) A Magyar Köztársaság a magyar állampolgár érdekeinek külföldön történő védelmét a konzuli szolgálat útján látja el (a továbbiakban: konzuli védelem). A konzuli szolgálat a magyar állampolgárok érdekei külföldön történő védelmének előmozdítása érdekében együttműködik hazai és külföldi szervezetekkel és magánszemélyekkel. Ez az együttműködés kiterjedhet pénzeszközök átvételére, és az érintett magyar állampolgárok részére történő továbbítására is.”

2. § A Konzvtv. 5. §-ának (4) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(4) A konzuli kölcsön nyújtása iránti kérelemmel összefüggésben a konzuli tisztviselő köteles vizsgálni a kérelmező önhibáját. A kérelmező nyilvánvaló önhibája esetén a kölcsön megtagadható. A kölcsönnyújtást meg kell tagadni a (3) bekezdésben foglalt feltételek hiányában, valamint, ha a kérelmező valótlan adatokat közölt vagy az általa korábban igénybe vett konzuli kölcsön nem térült vissza.”

3. § A Konzvtv. 7. §-a a következő (5) bekezdéssel egészül ki:

„(5) A magyar állampolgárok az e § szerinti intézkedések végrehajtásának előmozdítása érdekében a Külügyminisztérium internetes honlapjának igénybevitelével előzetesen is bejelenthetik külföldi tartózkodásukat a konzuli szolgálatnak.”

4. § A Konzvtv. 9. §-a a következő (4) bekezdéssel egészül ki:

„(4) A külügyminiszter az 5. § (6) bekezdésében foglalt fejezeti kezelésű előirányzat terhére vissza nem térítendő eseti támogatást nyújthat, ha a fogva tartás körülményei a fogva tartott életét, testi épségét vagy egészségét nyilvánvalóan és súlyosan veszélyeztetik, és támogatására nincs más lehetőség.”

5. § A Konzvtv. 19. §-a a következő új (2) bekezdéssel egészül ki, egyidejűleg a jelenlegi (2)–(6) bekezdés számozása (3)–(7) bekezdésre változik:

„(2) Olyan közigazgatási hatósági ügyben, mely nem tartozik az 1. § (2) bekezdésének hatálya alá, a konzuli szolgálat a Ket. joghatóság hiányára irányadó rendelkezéseit az 1. § (3) bekezdésének megfelelően alkalmazza.”

* A törvényt az Országgyűlés a 2007. február 19-i ülésnapján fogadta el.

6. § A Konztv. 24. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„24. § Ez a törvény a következő uniós jogi aktusoknak való megfelelést szolgálja:

a) az Európai Közösség létrehozásáról szóló Szerződés 20. cikke,

b) az Európai Közösségek tagállamai kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselői által 1995. december 19-én elfogadott 95/553/EK határozata az Európai Unió polgárainak a diplomáciai és konzuli képviseletek által nyújtott védelméről,

c) a tagállamok kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselői által 1996. június 25-én elfogadott 96/409/KKBP határozata egy ideiglenes úti okmány létrehozásáról.”

7. § (1) Ez a törvény a kihirdetését követő hónap első napján lép hatályba.

(2) E törvény hatálybalépésével egyidejűleg a Konztv. 5. § (2) bekezdése a) pontjában a „véshelyzeti úti okmányt” szövegrész helyébe az „ideiglenes úti okmányt” szöveg, a Konztv. 19. § (1) bekezdésében az „az államigazgatási eljárás általános szabályairól szóló törvény” szövegrész helyébe az „a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló törvény” szöveg lép.

A Kormány rendelete

**A Kormány
27/2007. (II. 28.) Korm.
rendelete**

a tulajdonviszonyok rendezése érdekében, az állam által az állampolgárok tulajdonában igazságtalanul okozott károk részleges kárpótlásáról szóló 1991. évi XXV. törvény végrehajtásáról szóló 104/1991. (VIII. 3.) Korm. rendelet és az egyes értékpapírok előállításának, kezelésének és fizikai megsemmisítésének biztonsági szabályairól szóló 98/1995. (VIII. 24.) Korm. rendelet módosításáról

A Kormány a tulajdonviszonyok rendezése érdekében, az állam által az állampolgárok tulajdonában igazságtalanul okozott károk részleges kárpótlásáról szóló 1991. évi XXV. törvény 29. §-ában, továbbá a tőkepiacról szóló 2001. évi CXX. törvény 451. § (1) bekezdés e) pontjában kapott felhatalmazás alapján a következőket rendeli el:

1. §

A tulajdonviszonyok rendezése érdekében, az állam által az állampolgárok tulajdonában igazságtalanul okozott károk részleges kárpótlásáról szóló 1991. évi XXV. törvény végrehajtásáról szóló 104/1991. (VIII. 3.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Kr.) 13/B. §-ának (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) Az állami vagyon privatizációja során felhasznált és bevont, vagy egyéb módon az állam tulajdonába került – ideértve a központi költségvetési szervek által megszerzett – továbbá a forgalomba nem került kárpótlási jegyekkel címlet, sorozat és sorszám szerint el kell számolni.”

2. §

A Kr. 13/C. §-ának helyébe a következő rendelkezés lép:
„13/C. § Az állami vagyon privatizációja során felhasznált és bevont, vagy egyéb módon az állam tulajdonába került – ideértve a központi költségvetési szervek által megszerzett, továbbá a forgalomba nem került kárpótlási jegyek megsemmisítéséről – az egyes értékpapírok előállításának, kezelésének és fizikai megsemmisítésének biztonsági szabályairól szóló kormányrendeletben foglaltaknak megfelelően – az Igazságügyi Hivatallal, valamint az állami vagyonkezelő szervezettel együttműködve – a Nemzetbiztonsági Szakszolgálat gondoskodik.”

3. §

Az egyes értékpapírok előállításának, kezelésének és fizikai megsemmisítésének biztonsági szabályairól szóló 98/1995. (VIII. 24.) Korm. rendelet (a továbbiakban: R.) 7. §-a a következő rendelkezéssel egészül ki:

„(4) A tulajdonviszonyok rendezése érdekében, az állam által az állampolgárok tulajdonában igazságtalanul okozott károk részleges kárpótlásáról szóló 1991. évi XXV. törvény végrehajtásáról szóló 104/1991. (VIII. 3.) Korm. rendeletben (a továbbiakban: Kr.) meghatározott, forgalomba nem került kárpótlási jegy az érvénytelenítést követően semmisíthető meg. Az érvénytelenítésre, a megsemmisítésig történő őrzésre és a megsemmisítésre a (2)–(3) bekezdés rendelkezéseit azzal kell alkalmazni, hogy a megsemmisítés az érvénytelenítést követően az (1) bekezdésben szabályozott idő eltelte előtt is megkezdhető.”

4. §

Az R. 8. §-ának (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) Az értékpapírok fizikai megsemmisítése – égetéssel, bezúzással vagy ezekkel biztonságilag egyenértékű

más módszerrel – bizottság jelenlétében történik, a megsemmisítés megtörténtét pedig – a 8/A. §-ban foglalt esetkör kivételével – közjegyző tanúsítja.

A bizottság tagjai:

- a) a kibocsátó cégjegyzésre jogosult vagy írásban meghatalmazott képviselője;
- b) a megsemmisítést végző szervezet képviselője;
- c) az engedéllyel rendelkező letéti hely képviselője, ha a kibocsátó az értékpapírt vagy értékpapírszerű okiratot letétben tartja.”

5. §

Az R. a következő 8/A. §-sal egészül ki:

„8/A. (1) A Kr.-ben meghatározott kárpótlási jegyek megsemmisítését a Szakszolgálat végzi. A megsemmisítési eljárásról a Szakszolgálat a 8. § (2) bekezdésében meghatározott tartalommal jegyzőkönyvet készít. A jegyzőkönyvet a Szakszolgálat jelen lévő képviselője aláírja, aláírását pedig a megsemmisítési bizottság jelen lévő képviselői tanúsítják. A Szakszolgálat által így kiállított okirat közokirat.

(2) Az (1) bekezdésben megjelölt megsemmisítési bizottság tagjai:

- a) a Szakszolgálatnak a Szakszolgálat vezetője által kijelölt munkatársa;
- b) a kibocsátó Magyar Állam képviselőjében eljáró pénzügyminiszter által írásban meghatalmazott Igazságügyi Hivatal arra kijelölt képviselője;
- c) az állami vagyonkezelő szervezet képviselője.

(3) A megsemmisítésre csak a bizottság valamennyi tagjának jelenléte esetén kerülhet sor.”

6. §

(1) Ez a rendelet a kihirdetését követő 5. napon lép hatályba.

(2) E rendelet hatálybalépésével egyidejűleg a tulajdonviszonyok rendezése érdekében, az állam által igazságtalannul okozott károk részleges kárpótlásáról szóló 1991. évi XXV. törvény végrehajtásáról rendelkező 104/1991. (VIII. 3.) Korm. rendelet módosításáról szóló 149/1995. (XII. 7.) Korm. rendelet hatályát veszti.

(3) Ahol a Kr. az Országos Kárrendezési és Kárpótlási Hivatalról vagy a megyei (fővárosi) kárrendezési hivatalokról, továbbá a Központi Kárrendezési Irodáról és területi kirendeltségeiről tesz említést, azon az Igazságügyi Hivatalt kell érteni.

A Kormány tagjainak rendeletei

**Az igazságügyi és rendészeti miniszter
2/2007. (I. 31.) IRM
rendelete**

**a közbeszerzési és tervpályázati hirdetmények,
a bírálati összegezek és az éves statisztikai
összegezek mintáiról szóló
2/2006. (I. 13.) IM rendelet módosításáról**

A közbeszerzésekről szóló 2003. évi CXXIX. törvény 404. §-a (2) bekezdésének a) pontjában kapott felhatalmazás alapján a következőket rendelem el:

1. §

A közbeszerzési és tervpályázati hirdetmények, a bírálati összegezek és az éves statisztikai összegezek mintáiról szóló 2/2006. (I. 13.) IM rendelet² (a továbbiakban: Rendelet) 21. melléklete helyébe e rendelet *melléklete* lép.

2. §

Az R. 22. mellékletének a 21. melléklet címet követő 1. pontja helyébe a következő szövegrész lép:

„1. Az I.7. pont kapcsán feltüntetett, a Kbt. 257. §-a (2) bekezdésének b) pontja a keretmegállapodás második részére utal, amely 2006. január 15-től a Kbt. VI. fejezete szerinti ajánlatkérői körben nem értelmezhető. A Kbt. VI. fejezete szerinti eljárásról készített táblázatban e részek értelemszerűen nem tölthetők ki.”

3. §

Ez a rendelet a kihirdetését követő 8. napon lép hatályba, a 2006. évre vonatkozó éves statisztikai összegezek elkészítésekor és megküldésekor az e rendelet melléklete szerinti mintákat kell használni.

² Igazságügyi Közlöny 2006. évi 2. száma.

Melléklet a 2/2007. (I. 31.) IRM rendelethez

[21. melléklet a 2/2006. (I. 13.) IM rendelethez]

Az éves statisztikai összegezés

Statisztikai összegezés az éves közbeszerzésekről a Kbt. IV., VI. fejezete, valamint negyedik része szerinti ajánlatkérők vonatkozásában

1. Az ajánlatkérő neve, címe:
2. A szervezet típusa:
 - a) állam és egyes szervezetek – Kbt. 22. § (1) bekezdés a)–c), g)–h) pontok;
 - b) helyi önkormányzat és költségvetési szervei (beleértve a helyi kisebbségi önkormányzatot, a települési önkormányzatok társulását, a területfejlesztési önkormányzati társulást, a helyi kisebbségi önkormányzati költségvetési szervet), valamint a megyei területfejlesztési tanács, a térségi fejlesztési tanács és a regionális fejlesztési tanács [Kbt. 22. § (1) bekezdés d) pont];
 - c) közjogi szervezet – Kbt. 22. § (1) bekezdés f), i)–k) pontok;
 - d) egyéb szervezet.
3. A közösségi értékhatárokat elérő vagy meghaladó értékű közbeszerzések száma és értéke (a Kbt. IV. fejezete):
4. A nemzeti értékhatárokat elérő vagy meghaladó értékű közbeszerzések száma és értéke (a Kbt. VI. fejezete):
5. Egyszerű közbeszerzési eljárások, illetve az egyszerű tervpályázati eljárások száma és értéke külön-külön (a Kbt. negyedik része):
6. A közbeszerzések összesítése az alábbi táblázatokba foglalva, külön-külön a Kbt. IV. és VI. fejezete szerint lefolytatott közbeszerzési eljárásokra vonatkozóan (az értékeket Ft-ban kifejezve), kivéve a 8–9. és 11. pontokban írt közbeszerzéseket:

Árubeszerzés

Eljárás típusa	Száma	Értéke
nyílt		
meghívásos		
gyorsított meghívásos		
hirdetmény közzétételével induló tárgyalásos		
hirdetmény közzététele nélkül induló tárgyalásos		
gyorsított tárgyalásos		
keretmegállapodásos		
versenypárbeszéd		
Összes		

A beszerzés CPV kódja (főtárgy szerint)	Nyertes székhelye (ország)	Közbeszerzési eljárás		Összes	
		Száma	Értéke	Száma	Értéke
<i>Összes közbeszerzés</i>					

Építési beruházás

Eljárás típusa	Száma	Értéke
nyílt		
meghívásos		
gyorsított meghívásos		
hirdetmény közzétételével induló tárgyalásos		
hirdetmény közzététele nélkül induló tárgyalásos		
gyorsított tárgyalásos		
keretmegállapodásos		
versenypárbeszéd		
<i>Összes</i>		

A beszerzés CPV kódja (főtárgy szerint)	Nyertes székhelye (ország)	Közbeszerzési eljárás		Összes	
		Száma	Értéke	Száma	Értéke
<i>Összes közbeszerzés</i>					

Építési koncesszió

Eljárás típusa	Száma	Értéke
nyílt		
meghívásos		
hirdetmény közzétételével induló tárgyalásos		
hirdetmény közzététele nélkül induló tárgyalásos		
keretmegállapodásos		
versenypárbeszéd		
<i>Összes</i>		

A beszerzés CPV kódja (főtárgy szerint)	Nyertes székhelye (ország)	Közbeszerzési eljárás		Összes	
		Száma	Értéke	Száma	Értéke
	<i>Összes közbeszerzés</i>				

Szolgáltatás-megrendelés

Eljárás típusa	Száma	Értéke
nyílt		
meghívásos		
gyorsított meghívásos		
hirdetmény közzétételével induló tárgyalásos		
hirdetmény közzététele nélkül induló tárgyalásos		
gyorsított tárgyalásos		
keretmegállapodásos		
versenypárbeszéd		
tervpályázat		
egyszerűsített (Kbt. 4. melléklete szerinti szolgáltatás)		
<i>Összes</i>		

A beszerzés CPV kódja (főtárgy szerint)	Nyertes székhelye (ország)	Közbeszerzési eljárás		Összes	
		Száma	Értéke	Száma	Értéke
	<i>Összes közbeszerzés</i>				

Szolgáltatási koncesszió

Eljárás típusa	Száma	Értéke
nyílt		
meghívásos		
gyorsított meghívásos		

Eljárás típusa	Száma	Értéke
hirdetmény közzétételével induló tárgyalásos		
hirdetmény közzététele nélkül induló tárgyalásos		
gyorsított tárgyalásos		
keretmegállapodásos		
versenypárbeszéd		
<i>Összes</i>		

A beszerzés CPV kódja (főtárgy szerint)	Nyertes székhelye (ország)	Közbeszerzési eljárás		Összes	
		Száma	Értéke	Száma	Értéke
	<i>Összes közbeszerzés</i>				

7. A tárgyalásos eljárások alapján megvalósított közbeszerzések összesítése az alábbi táblázatba foglalva, külön-külön a Kbt. IV. és VI. fejezete szerint lefolytatott közbeszerzési eljárásokra vonatkozóan (az értékeket Ft-ban kifejezve):

Árubeszerzés

Nyertes székhelye (ország)	124. § (2) a)		124. § (2) b)		125. § (1)		125. § (2) a)	
	Száma	Értéke	Száma	Értéke	Száma	Értéke	Száma	Értéke
	<i>Összes közbeszerzés</i>							

Nyertes székhelye (ország)	125. § (2) b)		125. § (2) c)		125. § (4) a)		125. § (4) b)		125. § (4) c)	
	Száma	Értéke	Száma	Értéke	Száma	Értéke	Száma	Értéke	Száma	Értéke
	<i>Összes közbeszerzés</i>									

Nyertes székhelye (ország)	125. § (4) d)		257. § (2) a)*		257. § (2) b)*		257. § (2) c)*		Összes	
	Száma	Értéke	Száma	Értéke	Száma	Értéke	Száma	Értéke	Száma	Értéke
	<i>Összes közbeszerzés</i>									

* A Kbt. IV. fejezete szerinti eljárásról készített táblázatban e részek értelemszerűen nem tölthetők ki.

Építési beruházás/Építési koncesszió

Nyertes székhelye (ország)	124. § (2) a)		124. § (2) b)		124. § (2) c)		125. § (1)	
	Száma	Értéke	Száma	Értéke	Száma	Értéke	Száma	Értéke
<i>Összes közbeszerzés</i>								

Nyertes székhelye (ország)	125. § (2) a)		125. § (2) b)		125. § (2) c)		125. § (3) a)	
	Száma	Értéke	Száma	Értéke	Száma	Értéke	Száma	Értéke
<i>Összes közbeszerzés</i>								

Nyertes székhelye (ország)	125. § (3) b)		139. § (2)*		257. § (2) b)**		257. § (2) c)**		Összes	
	Száma	Értéke	Száma	Értéke	Száma	Értéke	Száma	Értéke	Száma	Értéke
<i>Összes közbeszerzés</i>										

* Csak építési koncesszió esetében.

** A Kbt. IV. fejezete szerinti eljárásról készített táblázatban e részek értelemszerűen nem tölthetők ki.

Szolgáltatás/Szolgáltatási koncesszió

Nyertes székhelye (ország)	124. § (2) a)		124. § (2) b)		124. § (2) d)		125. § (1)	
	Száma	Értéke	Száma	Értéke	Száma	Értéke	Száma	Értéke
<i>Összes közbeszerzés</i>								

Nyertes székhelye (ország)	125. § (2) a)		125. § (2) b)		125. § (2) c)		125. § (3) a)		125. § (3) b)	
	Száma	Értéke	Száma	Értéke	Száma	Értéke	Száma	Értéke	Száma	Értéke
<i>Összes közbeszerzés</i>										

Nyertes székhelye (ország)	125. § (5)		257. § (2) b)*		257. § (2) c)*		267. § (2)**		Összes	
	Száma	Értéke	Száma	Értéke	Száma	Értéke	Száma	Értéke	Száma	Értéke
Összes közbeszerzés										

* A Kbt. IV. fejezete szerinti eljárásról készített táblázatban e részek értelemszerűen nem tölthetők ki.

** Csak szolgáltatási koncesszió esetében.

8. A WTO Közbeszerzési Megállapodás (GPA) hatálya alá nem tartozó, a közösségi értékhatárokat elérő vagy azt meghaladó értékű közbeszerzések száma, értéke:

9. A központosított közbeszerzési eljárásban beszerzett áruk/szolgáltatások értéke:

10. Elektronikus árlejtés alkalmazásának száma, az így megvalósított közbeszerzések értéke:

11. Dinamikus beszerzési rendszerben megvalósított közbeszerzések száma és értéke:

12. Azoknak a közbeszerzési eljárásoknak a száma, amelyben a Kbt. 53. §-ának (6) bekezdése, 57. §-a (4) bekezdésének c) pontja, 58. §-ának (5) bekezdése, 67. §-a (2) bekezdésének f) pontja, illetőleg 68. §-ának (5) bekezdése alapján környezetvédelmi szempontok kerültek figyelembevételre (zöld közbeszerzés):

*Statisztikai összegezés az éves árubeszerzésekről/építési beruházásokról/szolgáltatásokról
a Kbt. V., VII. fejezete szerinti ajánlatkérők vonatkozásában*

1. Ajánlatkérő neve, címe:

2. Az ajánlatkérő tevékenységi köre:

- a) a Kbt. 163. § (1) bekezdés a) pontja szerinti tevékenység az ivóvíz tekintetében;
- b) a Kbt. 163. § (1) bekezdés a) pontja szerinti tevékenység a villamos energia tekintetében;
- c) a Kbt. 163. § (1) bekezdés a) pontja szerinti tevékenység a gáz és hőenergia tekintetében;
- d) a Kbt. 163. § (1) bekezdés ba) pontja szerinti tevékenység a kőolaj és a gáz tekintetében;
- e) a Kbt. 163. § (1) bekezdés ba) pontja szerinti tevékenység a szén vagy más szilárd tüzelőanyag tekintetében;
- f) a Kbt. 163. § (1) bekezdés c) pontja szerinti tevékenység a vasúti közlekedés tekintetében;
- g) a Kbt. 163. § (1) bekezdés c) pontja szerinti tevékenység, kivéve a nem városi vasúti közlekedést;
- h) a Kbt. 163. § (1) bekezdés bb) pontja szerinti tevékenység repülőtér tekintetében;
- i) a Kbt. 163. § (1) bekezdés bb) pontja szerinti tevékenység, kivéve a repülőtér tekintetében;
- j) a Kbt. 163. § (1) bekezdés d) pontja szerinti tevékenység.

3. A közösségi értékhatárokat elérő vagy meghaladó értékű közbeszerzések száma és értéke (a Kbt. V. fejezete):

4. A nemzeti értékhatárokat elérő vagy meghaladó értékű közbeszerzések száma és értéke (a Kbt. VII. fejezete):

5. A közbeszerzések összesítése az alábbi táblázatokba foglalva, külön-külön a Kbt. V. és VII. fejezete szerint lefolytatott közbeszerzési eljárásokra vonatkozóan (értékeket Ft-ban kifejezve), kivéve a 6–8. pontokban foglalt közbeszerzéseket:

Árubeszerzés

Eljárás típusa	Száma	Értéke
nyílt		
meghívásos		
időszakos előzetes tájékoztatót tartalmazó hirdetésménnyel meghirdetett meghívásos		

Eljárás típusa	Száma	Értéke
előminősítési hirdetménnyel meghirdetett meghívásos		
hirdetmény közzétételével induló tárgyalásos		
hirdetmény közzététele nélkül induló tárgyalásos		
időszakos előzetes tájékoztatót tartalmazó hirdetménnyel meghirdetett tárgyalásos		
előminősítési hirdetménnyel meghirdetett tárgyalásos		
keretmegállapodásos		
Összes		

A beszerzés CPV kódja (főtárgy szerint)	Nyertes székhelye (ország)	Közbeszerzési eljárás		Összes	
		Száma	Értéke	Száma	Értéke
	<i>Összes közbeszerzés</i>				

Építési beruházás

Eljárás típusa	Száma	Értéke
nyílt		
meghívásos		
időszakos előzetes tájékoztatót tartalmazó hirdetménnyel meghirdetett meghívásos		
előminősítési hirdetménnyel meghirdetett meghívásos		
hirdetmény közzétételével induló tárgyalásos		
hirdetmény közzététele nélkül induló tárgyalásos		
időszakos előzetes tájékoztatót tartalmazó hirdetménnyel meghirdetett tárgyalásos		
előminősítési hirdetménnyel meghirdetett tárgyalásos		
keretmegállapodásos		
Összes		

A beszerzés CPV kódja (főtárgy szerint)	Nyertes székhelye (ország)	Közbeszerzési eljárás		Összes	
		Száma	Értéke	Száma	Értéke
	<i>Összes közbeszerzés</i>				

Szolgáltatás

Eljárás típusa	Száma	Értéke
nyílt		
meghívásos		
időszakos előzetes tájékoztatót tartalmazó hirdeteménnyel meghirdetett meghívásos		
előminősítési hirdeteménnyel meghirdetett meghívásos		
hirdetmény közzétételével induló tárgyalásos		
hirdetmény közzététele nélkül induló tárgyalásos		
időszakos előzetes tájékoztatót tartalmazó hirdeteménnyel meghirdetett tárgyalásos		
előminősítési hirdeteménnyel meghirdetett tárgyalásos		
keretmegállapodásos		
tervpályázat		
egyszerűsített (Kbt. 4. melléklete szerinti szolgáltatás)		
<i>Összes</i>		

A beszerzés CPV kódja (főtárgy szerint)	Nyertes székhelye (ország)	Közbeszerzési eljárás		Összes	
		Száma	Értéke	Száma	Értéke
<i>Összes közbeszerzés</i>					

6. A központosított közbeszerzési eljárásban beszerzett áruk/szolgáltatások értéke:

7. Elektronikus árlejtés alkalmazásának száma, az így megvalósított közbeszerzések értéke:

8. Dinamikus beszerzési rendszerben megvalósított közbeszerzések száma és értéke:

9. Azoknak a közbeszerzési eljárásoknak a száma, amelyben a Kbt. 53. §-ának (6) bekezdése, 57. §-a (4) bekezdésének c) pontja, 58. §-ának (5) bekezdése, 67. §-a (2) bekezdésének f) pontja, illetőleg 68. §-ának (5) bekezdése alapján környezetvédelmi szempontok kerültek figyelembevételre (zöld közbeszerzés):

**A gazdasági és közlekedési miniszter,
a honvédelmi miniszter, valamint
az igazságügyi és rendészeti miniszter
18/2007. (II. 6.) GKM–HM–IRM
együttes rendelete**

**a fegyveres erők részére történő közúti járművezető
képzésről, vizsgáztatásról és az ehhez kapcsolódó
vezetői engedély kiadásáról szóló
22/1992. (XI. 25.) KHVM–HM–BM együttes rendelet
módosításáról**

A közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény 2. §-ának (4) bekezdésében kapott felhatalmazás alapján az alábbiakat rendeljük el:

1. §

A fegyveres erők részére történő közúti járművezető képzésről, vizsgáztatásról és az ehhez kapcsolódó vezetői engedély kiadásáról szóló 22/1992. (XI. 25.) KHVM–HM–BM együttes rendelet

a) 2. §-ának (2) bekezdésében a „Közlekedési Főfelügyelet” szövegrész helyébe a „Nemzeti Közlekedési Hatóság Központi Hivatala” szöveg,

b) 4. §-ának (1) bekezdésében a „területileg illetékes közlekedési felügyelet” szövegrész helyébe a „Nemzeti Közlekedési Hatóság területileg illetékes regionális igazgatósága” szöveg lép.

2. §

Ez a rendelet a kihirdetését követő napon lép hatályba.

**Az igazságügyi és rendészeti miniszter
3/2007. (II. 9.) IRM
rendelete**

**a Határőrség határrendészeti szerveinek
és nyomozó hatóságainak illetékességi területéről
szóló 18/2004. (VI. 1.) BM rendelet módosításáról**

A határőrizetről és a Határőrségről szóló 1997. évi XXXII. törvény 83. §-a (4) bekezdésének b) pontjában kapott felhatalmazás alapján a következőket rendelem el:

1. §

A Határőrség határrendészeti szerveinek és nyomozó hatóságainak illetékességi területéről szóló 18/2004. (VI. 1.) BM rendelet 1. számú mellékletének helyébe e rendelet *melléklete* lép.

2. §

Ez a rendelet a kihirdetését követő napon lép hatályba, ezzel egyidejűleg hatályát veszti az 53/2004. (IX. 15.) BM rendelet 1. § (1) és (2) bekezdése.

Melléklet

a 3/2007. (II. 9.) IRM rendelethez

[1. számú melléklet

a 18/2004. (VI. 1.) BM rendelethez]

A határrendészeti kirendeltségek illetékességi területéhez tartozó települések, határátkelőhelyek, repülőterek, kikötők (kikötőhelyek), vasútállomások, pályaudvarok, menet közbeni ellenőrzésre kijelölt vasútvonalak és vízi utak

1. Győri Határőr Igazgatóság

Határrendészeti Kirendeltség Esztergom

Ács
Almásfüzitő
Bábolna
Baj
Bajót
Bana
Csolnok
Dorog
Dömös
Dunaalmás
Dunaszentmiklós
Esztergom
Keszölc
Kisigmánd
Kocs
Komárom
Lábatlan
Mocsa
Mogyorósbánya
Nagysáp
Naszály
Neszmély
Nyergesújfalú
Pilismarót
Sárisáp
Süttő
Szomód
Tardos
Tát
Tata
Tokod

Esztergom–Sturovó (Párkány) közúti határátkelőhely szlovák területen

Esztergom–Budapest Nemzetközi Hajóállomás vízi út
Komárom–Komarno (Révkomárom) közúti határátkelőhely szlovák területen

Komárom vasúti határátkelőhely

Komárom–Komarno (Révkomárom)–Nitra (Nyitra)–Bratislava (Pozsony) vasútvonal

Komárom–Komarno (Révkomárom)–Bratislava (Pozsony) vasútvonal

Komárom kikötő vízi határátkelőhely

Komárom–Budapest Nemzetközi Hajóállomás vízi út

Határrendészeti Kirendeltség Győr

Abda

Ásványráró

Bezi

Bőny

Börcs

Dunaszeg

Dunaszentpál

Enese

Gönyű

Győr

Győrladamér

Györsövényháza

Győrújfalú

Győrzámoly

Hédervár

Ikrény

Kisbajcs

Kunsziget

Lipót

Mecsér

Mosonszentmiklós

Nagybajcs

Nagyszentjános

Öttevény

Rábatatona

Vámosszabadi

Vének

Győr–Vámosszabadi közúti határátkelőhely

Győr–Vámosszabadi vasúti határátkelőhely

Hegyeshalom vasúti határátkelőhely

Hegyeshalom vasútállomás

Győr–Hegyeshalom–Bruck an der Leitha vasútvonal

Győr–Gönyű kikötő vízi határátkelőhely

Határrendészeti Kirendeltség Rajka

Bezenye

Dunakiliti

Feketeerdő

Rajka

Rajka–Cunovo (Dunacsúny) K–I. közúti határátkelőhely magyar és szlovák területen

Rajka K–II. közúti határátkelőhely

Rajka vasúti határátkelőhely

Győr–Rajka–Rusovce (Oroszvár)–Bratislava (Pozsony) vasútvonal

Határrendészeti Kirendeltség Hegyeshalom

Acsalag

Barbacs

Bősárkány

Cakóháza

Csorna

Darnószeli

Dór

Dunaremete

Dunasziget

Farád

Fehértó

Halászi

Hegyeshalom

Jánossomorja

Kimle

Kisbodak

Kóny

Lébény

Levél

Maglóca

Máriakálnok

Markotabödöge

Mosonmagyaróvár

Mosonszolnok

Püski

Rábatamási

Tárnokréti

Újrónafő

Várbalog

Hegyeshalom K–I. közúti határátkelőhely

Hegyeshalom K–II. közúti határátkelőhely

Hegyeshalom–Nickelsdorf (Miklósfalva) K–III. közúti határátkelőhely osztrák területen

Jánossomorja közúti határátkelőhely

Határrendészeti Kirendeltség Sopron

Ágfalva

Agyagosszergény

Babót

Ebergőc

Egyházasköves

Fertőboz

Fertőd

Fertőendréd

Fertőhomok

Fertőrákos

Fertőszentmiklós
 Fertőszéplak
 Gyalóka
 Harka
 Hegykő
 Hidegség
 Kapuvár
 Kópháza
 Lövő
 Nagycenk
 Nagylózs
 Nemeskér
 Osi
 Pereszteg
 Petőháza
 Pinnye
 Répcevis
 Röjtökmuzsaj
 Sarród
 Sopron
 Sopronhorpács
 Sopronkövesd
 Szakony
 Szárföld
 Und
 Veszkény
 Vitnyéd
 Völcejs
 Zsira

Fertőd közúti határátkelőhely
 Fertőszentmiklós–Pamhagen (Pomogy) vasúti határátkelőhely osztrák területen
 Fertőszentmiklós–Pamhagen (Pomogy) vasútvonal
 Sopron közúti határátkelőhely
 Fertőrákos–Mörbisch közúti határátkelőhely osztrák területen
 Fertőrákos kikötő vízi határátkelőhely
 Sopron (GYSEV, RO–LA) vasúti határátkelőhely
 Sopron–Loipersbach (Lépésfalva)–Schattendorf (Somfalva) vasútvonal
 Sopron–Bahmgarten–Schattendorf (Somfalva) vasútvonal
 Sopron–Deutschkreutz (Sopronkeresztúr) vasútvonal
 Kópháza közúti határátkelőhely
 Zsira–Lutzmannsburg közúti határátkelőhely osztrák területen

2. Szombathelyi Határőr Igazgatóság

Határrendészeti Kirendeltség Szombathely

Balogunyom
 Bozsok
 Bucusu
 Cák

Dozmat
 Felsőcsatár
 Gencsapáti
 Gyöngyösfalu
 Horvátlövő
 Horvátzsidány
 Ják
 Kisunyom
 Kiszsidány
 Kőszeg
 Kőszegdoroszló
 Kőszegszerdahely
 Lukácsháza
 Náriai
 Narda
 Nemescsó
 Ólmod
 Perenye
 Peresznye
 Pornóapáti
 Pustacsó
 Sé
 Szentpéterfa
 Szombathely
 Torony
 Vaskeresztes
 Velem
 Kőszeg közúti határátkelőhely
 Bozsok közúti határátkelőhely
 Bucusu közúti határátkelőhely
 Szentpéterfa közúti határátkelőhely

Határrendészeti Kirendeltség Körmend

Bajánsénye
 Csákánydoroszló
 Daraboshegy
 Egyházsrádóc
 Felsőmarác
 Halogy
 Harasztifalu
 Hegyhátszentjakab
 Hegyhátszentmárton
 Ispánk
 Ivánc
 Kemestaródfa
 Kercaszomor
 Kerkáskápolna
 Kisrákos
 Kondorfa
 Körmend
 Magyarnádalja
 Magyarszecsőd
 Magyarszombatfa
 Nádasd
 Nagykölked

Nagyrákos	Bödeháza
Órimagyarósd	Csertalagos
Óriszentpéter	Csesztreg
Pankasz	Csömödér
Pinkaminszent	Csörnyeföld
Rádóckölked	Dobri
Szaknyér	Dömefölde
Szalfő	Felsőszenterzsébet
Szatta	Gáborjánháza
Szőce	Gosztola
Vasalja	Hernyék
Velemér	Iklódbördöce
Viszák	Kálócfa
Pinkaminszent–Heiligenbrunn közúti határátkelőhely osztrák területen	Kányavár
Bajánsenye közúti határátkelőhely	Kerkabarabás
Magyarszombatfa közúti határátkelőhely	Kerkafalva
Bajánsenye–Hodos vasúti határátkelőhely szlovén terü- leten	Kerkakutas
Zalalövő vasútállomás	Kerkaszentkirály
Zalalövő–Hodos–Murska Sobota (Muraszombat) vas- útvonal	Kerkateskánd
<i>Határrendészeti Kirendeltség Szentgotthárd</i>	Kiscsehi
Alsószőlők	Kozmadombja
Apátistvánfalva	Külsősárd
Csörötnek	Lasztonya
Felsőszőlők	Lendvadedes
Gasztony	Lendvajakabfa
Kétvölgy	Lenti
Magyarlak	Lentikápolna
Nemesmedves	Lentiszombathely
Orfalu	Lispeszentadorján
Rábagyarmat	Lovászi
Rátót	Magyarföld
Rönök	Maróc
Szakonyfalu	Márokföld
Szentgotthárd	Nemesnép
Vasszentmihály	Nova
Rábafüzes közúti határátkelőhely	Páka
Kétvölgy közúti határátkelőhely	Pórszombat
Felsőszőlők közúti határátkelőhely	Ramocsa
Szentgotthárd Ipari Park közúti határátkelőhely	Rédics
Szentgotthárd vasúti határátkelőhely	Resznek
Szentgotthárd–Jennersdorf (Janafalva) vasútvonal	Szécsisziget
	Szentgyörgyvölgy
	Szentmargitfalva
	Szijártóháza
	Szilvagy
	Tormafölde
	Tornyiszentmiklós
	Zalabaksa
	Zalalövő
	Zalaszombatfa
	Rédics közúti határátkelőhely
	Nemesnép közúti határátkelőhely
	Tornyiszentmiklós közúti határátkelőhely

3. Nagykanizsai Határőr Igazgatóság

Határrendészeti Kirendeltség Rédics

Alsószenterzsébet
Baglad
Bárszentmihályfa
Belsőárd

Határrendészeti Kirendeltség Letenye

Bánokszentgyörgy
 Bázakerettye
 Becsehely
 Belezna
 Borsfa
 Eszteregnye
 Fityeház
 Kistolmács
 Letenye
 Liszó
 Molnári
 Murakeresztúr
 Murarátka
 Muraszemenye
 Nagykanizsa
 Nemespátró
 Petrivente
 Rigyác
 Semjénháza
 Sormás
 Surd
 Szepetnek
 Tótszentmárton
 Tótszerdahely
 Valkonya
 Várfölde
 Zajk

Letenye közúti határátkelőhely
 Murakeresztúr vasúti határátkelőhely
 Budapest–Murakeresztúr–Kotoriba (Kotor) vasútvonal
 Sármellék repülőtér légi határátkelőhely

Határrendészeti Kirendeltség Zákány

Csurgó
 Csurgónagymarton
 Gyékényes
 Órtilos
 Porrog
 Porrogszentkirály
 Porrogszentpál
 Somogybükkösd
 Zákány
 Zákányfalu

Gyékényes vasúti határátkelőhely
 Budapest–Gyékényes–Koprivnica (Kapronca) vasútvonal

Határrendészeti Kirendeltség Bolhó

Babócsa
 Bakháza
 Bélavár
 Berzence

Bolhó
 Háromfa
 Heresznye
 Nagyatád
 Rinyaújnép
 Somogyudvarhely
 Senta
 Tarany
 Vízvár

Berzence közúti határátkelőhely

*4. Pécsi Határőr Igazgatóság**Határrendészeti Kirendeltség Barcs*

Barcs
 Csokonyavisonta
 Darány
 Drávagárdony
 Drávatamási
 Istvándi
 Kastélyosdombó
 Komlósd
 Lakócsa
 Péterhida
 Potony
 Rinyaújlak
 Somogyaracs
 Szentborbás
 Szulok
 Tótújfalu

Barcs közúti határátkelőhely

Határrendészeti Kirendeltség Sellye

Adorjás
 Baranyahidvég
 Bogdása
 Csányoszró
 Drávafok
 Drávaiványi
 Drávakeresztúr
 Drávasztára
 Endrőc
 Felsőszentmárton
 Gyöngyösmellék
 Hírics
 Kákics
 Kemse
 Kétújfalu
 KISSZENTMÁRTON
 Kórós
 Lúzsok
 Markóc
 Marócsa

Nagycsány
Piskó
Sámód
Sellye
Sósvertike
Szörény
Teklafalu
Vajszló
Vejtí
Zádor
Zaláta

Határrendészeti Kirendeltség Drávaszabolcs

Alsószentmárton
Cún
Diósviszló
Drávacsehi
Drávacsepey
Dráwapalkonya
Dráwapiski
Drávaszabolcs
Drávaszerdahely
Egyházasharaszti
Gordisa
Harkány
Ipacsfa
Kémes
Kovácsbida
Márfa
Matty
Rádfalva
Siklós
Szaporca
Tésenfa

Drávaszabolcs közúti határátkelőhely
Drávaszabolcs kikötő vízi határátkelőhely

Határrendészeti Kirendeltség Beremend

Beremend
Illocska
Kásád
Kisharsány
Kislippó
Kistapolca
Lapáncsa
Magyarbóly
Márok
Nagyharsány
Nagytótfalu
Old
Siklónagyfalu
Villány
Villánykövesd

Beremend közúti határátkelőhely
Magyarbóly vasúti határátkelőhely
Magyarbóly–Beli Monastír (Pélmonostor) vasútvonal

Határrendészeti Kirendeltség Mohács

Bezedek
Ivándárda
Kölked
Lippó
Majs
Mohács
Nagynyárád
Sárok
Sátorhely
Töttös
Udvar

Udvar közúti határátkelőhely
Mohács kikötő vízi határátkelőhely
Mohács–Budapest Nemzetközi Hajóállomás vízi út

5. Kiskunhalasi Határőr Igazgatóság

Határrendészeti Kirendeltség Hercegszántó

Bácsszentgyörgy
Bátmonostor
Csátalja
Dávod
Dunafalva
Gara
Hercegszántó
Homorúd
Nagybaracska
Vaskút

Hercegszántó közúti határátkelőhely
Baja Ro-Ro kikötő vízi határátkelőhely

Határrendészeti Kirendeltség Bácsbokod

Bácsbokod
Bácsborsód
Katymár

Határrendészeti Kirendeltség Bácsalmás

Bácsalmás
Bácsszőlős
Csikéria
Kunbaja
Madaras
Mátételke
Mélykút
Tataháza

Bácsalmás közúti határátkelőhely

Határrendészeti Kirendeltség Kelebia

Balotaszállás
Kelebia
Kisszállás
Tompá
Tompá közúti határátkelőhely
Kelebia vasúti határátkelőhely
Budapest–Kelebia–Subotica (Szabadka) vasútvonal

Határrendészeti Kirendeltség Szeged

Ásotthalom
Domaszék
Mórahalom
Öttömös
Röszke
Ruzsa
Szeged
Tiszasziget
Újszentiván
Zákányszék
Szeged (Röszke) közúti határátkelőhely
Tiszasziget közúti határátkelőhely
Szeged (Röszke) vasúti határátkelőhely
Szeged–Röszke–Horgos (Horgos) vasútvonal
Szeged kikötő vízi határátkelőhely
Szeged vasútállomás

*6. Orosházi Határőr Igazgatóság**Határrendészeti Kirendeltség Kiszombor*

Deszk
Ferencszállás
Kiszombor
Klárafalva
Kübekháza
Kiszombor közúti határátkelőhely

Határrendészeti Kirendeltség Nagylak

Ambrózfalva
Apátfalva
Csanádalberti
Csanádpalota
Királyhegyes
Kövegy
Magyarcsanád
Makó
Maroslele
Nagyér
Nagylak
Pitvaros
Nagylak közúti határátkelőhely

Határrendészeti Kirendeltség Battonya

Battonya
Dombegyház
Kisdombegyház
Kunágota
Magyarbánhegyes
Magyardombegyház
Mezőhegyes
Mezőkovácsháza
Tótkomlós
Végegyháza
Battonya közúti határátkelőhely

Határrendészeti Kirendeltség Lökösháza

Almáskamarás
Dombiratos
Elek
Kétegyháza
Kevermes
Lökösháza
Medgyesegyháza
Nagykamarás
Pusztatottlaka
Szabadkígyós
Lökösháza vasúti határátkelőhely
Budapest–Lökösháza–Curtici (Kürtös) vasútvonal

Határrendészeti Kirendeltség Gyula

Doboz
Gyula
Gyula közúti határátkelőhely

Határrendészeti Kirendeltség Kőtegyán

Kőtegyán
Méhkerék
Sarkad
Sarkadkeresztúr
Újszalonta
Méhkerék közúti határátkelőhely
Kőtegyán vasúti határátkelőhely

Határrendészeti Kirendeltség Biharugra

Biharugra
Geszt
Körösnagyharsány
Mezőgyán
Okány
Zsadány

Határrendészeti Kirendeltség Biharkeresztes

Ártánd
Bedő
Berekböszörmény
Biharkeresztes
Bojt
Gáborján
Hencida
Komádi
Körösszakáll
Körösszegapáti
Magyarhomorog
Mezőpeterd
Mezősas
Nagykerekéi
Told
Váncsod

Ártánd közúti határátkelőhely
Biharkeresztes vasúti határátkelőhely
Püspökladány vasútállomás
Püspökladány–Biharkeresztes vasútvonal

*7. Nyírbátori Határőr Igazgatóság**Határrendészeti Kirendeltség Létavértes*

Álmosd
Esztár
Hosszúpályi
Kismarja
Kokad
Létavértes
Monostorpályi
Pocsaj
Újléta

Létavértes közúti határátkelőhely

Határrendészeti Kirendeltség Nyírábrány

Bagamér
Fülöp
Nyíracsad
Nyíradony
Nyírábrány
Nyírmártonfalva
Vámospércs

Nyírábrány közúti határátkelőhely
Nyírábrány vasúti határátkelőhely
Debrecen repülőtér légi határátkelőhely

Határrendészeti Kirendeltség Bátorliget

Bátorliget
Encsencs

Mérek
Nyírbátor
Nyírbéltek
Nyírbogát
Nyírcsászári
Nyírkáta
Nyírlugos
Nyírmeggyes
Nyírmihálydi
Nyírpilis
Nyírvasvári
Önböly
Penészlek
Piricse
Terem
Tiborszállás
Vállaj
Vállaj közúti határátkelőhely
Tiborszállás/Ágerdömajor vasúti határátkelőhely

Határrendészeti Kirendeltség Csenger

Cégénydányád
Császló
Csegöld
Csenger
Csengersima
Csengerújfalva
Darnó
Fábiánháza
Fülpösdaróc
Gacsály
Garbolc
Géberjén
Györtelek
Gyügye
Hermánszeg
Jánkmajtis
Kisnamény
Kisszekeres
Kocsord
Komlódtótfalu
Mátészalka
Méhtelek
Nagyecsed
Nagyszekeres
Nyírcsaholy
Ökörítőfülpös
Pátyod
Porcsalma
Rápolc
Rozsály
Szamosangyalos
Szamosbecs
Szamossályi
Szamostatárfalva

Szamosújlak
Tunyogmatolcs
Tyukod
Ura
Zajta
Zsarolyán

Csengersima közúti határátkelőhely

Határrendészeti Kirendeltség Kölcse

Botpalád
Csaholc
Fehérgyarmat
Fülesd
Kérsemjén
Kisar
Kishódos
Kispalád
Kölcse
Kömörő
Magosliget
Mánd
Milota
Nábrád
Nagyar
Nagydobos
Nagyhódos
Nemesborzova
Olcsvapáti
Ópályi
Panyola
Penyige
Sonkád
Szamoskér
Szamosszeg
Szatmárcseke
Tiszabecs
Tizacsécse
Tizakóród
Tiztaberek
Túristvándi
Túrricse
Uszka
Vámosoroszi

Tiszabecs közúti határátkelőhely

Határrendészeti Kirendeltség Beregsurány

Bregdaróc
Beregsurány
Csaroda
Gulács
Hetefejércse
Ilk
Jánd
Márokpapi

Olcsva
Tákos
Tarpa
Tivadar
Vásárosnamény

Beregsurány közúti határátkelőhely

Határrendészeti Kirendeltség Barabás

Aranyosapáti
Barabás
Gelénes
Gemze
Gyüre
Kisvarsány
Lónya
Mátyus
Nagyvarsány
Tiszaadony
Tizsakerecseny
Tizszazalka
Tizsavid
Vámosatya

Barabás közúti határátkelőhely

Lónya közúti határátkelőhely

Határrendészeti Kirendeltség Záhony

Anarcs
Benk
Döge
Eperjeske
Fényeslitke
Győröcske
Jéke
Kisvárdá
Komoró
Lövöpetri
Mándok
Mezőladány
Nyírlövő
Pap
Szabolcsbáka
Tizsabezdéd
Tizsamogyorós
Tizsaszentmárton
Tornyospálca
Tuzsér
Újkenéz
Záhony
Zsurk

Záhony közúti határátkelőhely

Záhony vasúti határátkelőhely

Eperjeske vasúti határátkelőhely

Debrecen vasútállomás

Debrecen–Záhony vasútvonal

8. Miskolci Határőr Igazgatóság

Határrendészeti Kirendeltség Semjén

Alsóberecki
 Bodroghalom
 Cigánd
 Dámóc
 Felsőberecki
 Karcsa
 Karos
 Kisrosvágy
 Lácacséke
 Nagyrosvágy
 Pácín
 Révleányvár
 Ricse
 Semjén
 Tizsacsermely
 Tizsakarád
 Vajdácská
 Zemplénagárd
 Pácín közúti határátkelőhely

Határrendészeti Kirendeltség Sátoraljaújhely

Alsóregmec
 Bodrogolaszi
 Bózsva
 Felsőregmec
 Filkeháza
 Füzér
 Füzérkajata
 Füzérkamlós
 Füzérradvány
 Györgyarló
 Hercegekút
 Hollóháza
 Kishuta
 Kovácsvágás
 Makkoshotyka
 Mikóháza
 Nagyhuta
 Nyíri
 Pálháza
 Pusztafalu
 Sáradsadány
 Sárospatak
 Sátoraljaújhely
 Vágáshuta
 Vilyvitány
 Sátoraljaújhely I. közúti határátkelőhely
 Sátoraljaújhely II.–Slovenske Nove Mesto (Szlovákúj-
 hely) közúti határátkelőhely szlovák területen
 Sátoraljaújhely–Slovenske Nove Mesto (Szlovákúj-
 hely) vasúti határátkelőhely szlovák területen

Határrendészeti Kirendeltség Hidasnémeti

Abaújvár
 Fáj
 Fulókércs
 Gönc
 Göncruszka
 Hernádpetri
 Hernádszurdok
 Hernádvécse
 Hidasnémeti
 Kéked
 Litka
 Pányok
 Pusztaradvány
 Szemere
 Telkibánya
 Tornyosnémeti
 Zsujta
 Hidasnémeti (Tornyosnémeti)–Milhost (Miglécnémeti)
 közúti határátkelőhely szlovák területen
 Hidasnémeti vasúti határátkelőhely
 Miskolc Tiszai pályaudvar
 Miskolc–Hidasnémeti–Cana (Csány)–Kosice (Kassa)
 vasútvonal

Határrendészeti Kirendeltség Aggtelek

Aggtelek
 Becskháza
 Bódvalenke
 Bódvarákó
 Bódvaszilás
 Büttös
 Csenyéte
 Debréte
 Égerszög
 Felsőgagy
 Gagyvendégi
 Hidvégárdó
 Imola
 Jósvafő
 Kánó
 Kány
 Keresztéte
 Komjáti
 Krasznokvajda
 Martonyi
 Pamlény
 Percse
 Perkupa
 Ragály
 Szalonna
 Szászfá
 Szin
 Szinpetri

Szögliget	Karancseszi
Szőlősardó	Karancslapujtó
Teresztenye	Kazár
Tornabarakony	Litke
Tornakápolna	Mátraszele
Tornanádaska	Mihálygerge
Tornaszentandrás	Salgótarján
Tornaszentjakab	Somoskőújfalu
Trizs	Szilaspogony
Varbóc	Zabar
Viszló	
Tornanádaska–Hostovce (Bódvavendégi) közúti határ- átkelőhely szlovák területen	Somoskőújfalu közúti határátkelőhely
Aggtelek közúti határátkelőhely	Somoskőújfalu vasúti határátkelőhely
	Somoskőújfalu vasútállomás
	Hatvan vasútállomás
<i>Határrendészeti Kirendeltség Bánréve</i>	Hatvan–Somoskőújfalu–Filakovo (Fülek)–Zvolen (Zólyom) vasútvonal
Alsószuha	Ipolytarnóc–Kalonda közúti határátkelőhely szlovák területen
Arló	
Bánréve	
Borsodnádásd	
Borsodszentgyörgy	<i>Határrendészeti Kirendeltség Balassagyarmat</i>
Domaháza	Balassagyarmat
Farkaslyuk	Cesztve
Gömörszőlős	Csitár
Hangony	Debercsény
Hét	Endrefalva
Járdánháza	Hollókő
Kelemér	Hugyag
Királd	Iliny
Kissikátor	Ipolyszög
Ózd	Karancsság
Putnok	Ludányhalászi
Sajómercese	Magyargéc
Sajónémeti	Magyarnándor
Sajópuspöki	Mohora
Sajóvelezd	Nagylóc
Serényfalva	Nógrádmarcfalva
Szuhafő	Nógrádmegyer
Zádorfalva	Nógrádsipek
Bánréve–Král (Sajószentkirály) közúti határátkelőhely szlovák területen	Nógrádszakál
Bánréve vasúti határátkelőhely	Órhalom
	Patvarc
	Piliny
	Rimóc
	Ságújfalu
	Szalmatercs
	Szécsény
	Szécsényfelfalu
	Szügy
	Varsány
	Balassagyarmat–Slovenska Darmoti (Szlovákgyarmat) közúti határátkelőhely szlovák területen

9. Balassagyarmati Határőr Igazgatóság

Határrendészeti Kirendeltség Somoskőújfalu

Bárna
Cered
Egyházaskereke
Etes
Ipolytarnóc
Karancsalja
Karancsberény

Határrendészeti Kirendeltség Dejtár

Borsosberény
Dejtár
Diósjenő
Drégelypalánk
Érsekvadkert
Hont
Horpács
Ipolyvece
Nagyoroszi
Patak
Pusztaberki
Szátok
Tereske

Hont–Parassapuszta–Sahy (Ipolyság) közötti határátkelőhely szlovák területen

Határrendészeti Kirendeltség Letkés

Bernecebaráti
Ipolydamásd
Ipolytölgyes
Kemence
Kóspallag
Letkés
Márianosztra
Nagybörzsöny
Perőcsény
Szob
Tésa
Vámosmikola
Zebegény

Letkés közötti határátkelőhely
Szob–Sturovó (Párkány) vasúti határátkelőhely szlovák területen
Szob–Sturovó (Párkány) vasútvonal

*10. Budapesti Határőr Igazgatóság**Határrendészeti Kirendeltség Ferihegy–1*

Ferihegy–1 terminál légi határátkelőhely

Határrendészeti Kirendeltség Ferihegy–2

Ferihegy–2/A terminál légi határátkelőhely

Határrendészeti Kirendeltség Ferihegy–3

Ferihegy–2/B terminál légi határátkelőhely

Vasúti Határrendészeti Kirendeltség Budapest

Budapest Déli pályaudvar
Budapest Ferencvárosi pályaudvar
Budapest Józsefvárosi pályaudvar

Budapest Keleti pályaudvar
Budapest Nyugati pályaudvar
Budapest Soroksári terminál pályaudvar
Budapest–Debrecen–Záhony vasútvonal
Budapest–Gyékényes–Koprivnica (Kapronca) vasútvonal
Budapest–Győr–Hegyeshalom–Bruck an der Leitha vasútvonal
Budapest–Kelebia–Subotica (Szabadka) vasútvonal
Budapest–Lőkösháza–Curtici (Kürtös) vasútvonal
Budapest–Miskolc–Hidasnémeti–Cana (Csány)–Kosice (Kassa) vasútvonal
Budapest–Murakeresztúr–Kotoriba (Kotor) vasútvonal
Budapest–Szob–Sturovó (Párkány)–Nové Zámky (Érsekújvár) vasútvonal
Budapest–Püspökladány–Biharkeresztes vasútvonal
Budapest Nemzetközi Hajóállomás vízi határátkelőhely

**Az igazságügyi és rendészeti miniszter
4/2007. (II. 12.) IRM
rendelete**

**a megyei (budapesti) rendőr-főkapitányságok
és rendőrkapitányságok illetékességi területének
megállapításáról szóló
22/2004. (VI. 2.) BM rendelet módosításáról**

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 101. §-a (1) bekezdésének *a*) pontjában kapott felhatalmazás alapján – az igazságügyi és rendészeti miniszter feladat- és hatásköréről szóló 164/2006. (VII. 28.) Korm. rendelet 3. §-a (5) bekezdésének *e*) pontjában meghatározott feladatkörömben eljárva – a következőket rendelem el:

1. §

A megyei (budapesti) rendőr-főkapitányságok és rendőrkapitányságok illetékességi területének megállapításáról szóló 22/2004. (VI. 2.) BM rendelet mellékletében

a) a Rendőrkapitányság Kecskemét cím

„Helvécia

Izsák

Jakabszállás”

szövegrész helyébe a

„Helvécia

Jakabszállás” szöveg,

b) a Rendőrkapitányság Kiskőrös cím
„Imrehegy
Kaskantyú”
szövegrész helyébe az
„Imrehegy
Izsák
Kaskantyú” szöveg
lép.

1. §

Az Igazságügyi és Rendészeti Minisztériumban, valamint az igazságügyi és rendészeti miniszter irányítása, illetve felügyelete alá tartozó szerveknél az Nbtv. 2. mellékletének 18. pontja alapján a fontos és bizalmas munkaköröket, továbbá az ilyen munkakörben foglalkoztatott személyek nemzetbiztonsági ellenőrzésének szintjét az e rendelet *mellékletében* foglaltak szerint határozom meg.

2. §

Ez a rendelet a kihirdetését követő napon lép hatályba.

2. §

Ez a rendelet a kihirdetését követő hónap első napján lép hatályba, ezzel egyidejűleg hatályát veszti az Igazságügyi Minisztérium és az igazságügy-miniszter irányítása, illetve felügyelete alá tartozó szervek fontos és bizalmas munkaköreinek megállapításáról és a nemzetbiztonsági ellenőrzés szintjéről szóló 36/2004. (XI. 24.) IM rendelet, az Igazságügyi Minisztérium és az igazságügy-miniszter irányítása, illetve felügyelete alá tartozó szervek fontos és bizalmas munkaköreinek megállapításáról és a nemzetbiztonsági ellenőrzés szintjéről szóló 36/2004. (XI. 24.) IM rendelet módosításáról szóló 13/2005. (VII. 18.) IM rendelet, az Igazságügyi Hivatal tevékenységével kapcsolatos egyes igazságügy-miniszteri rendeletek módosításáról szóló 12/2006. (VI. 23.) IM rendelet 33. §-a, a fontos és bizalmas munkakörökről és a biztonsági ellenőrzés szintjéről szóló 34/1997. (V. 30.) BM rendelet melléklete II.1. a)–c) pontja, II.2. a) pontja, II.3. a)–c) és e) pontja, valamint III., V–VI. és IX. pontja, valamint XIII. pont b)–c), valamint e)–g) alpontja.

**Az igazságügyi és rendészeti miniszter
5/2007. (II. 21.) IRM
rendelete**

**az Igazságügyi és Rendészeti Minisztériumban,
továbbá az igazságügyi és rendészeti miniszter
irányítása, illetve felügyelete alá tartozó szerveknél
a fontos és bizalmas munkakörökről
és a nemzetbiztonsági ellenőrzés szintjének
megállapításáról**

A nemzetbiztonsági szolgálatokról szóló 1995. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Nbtv.) 78. § (3) bekezdésében foglalt felhatalmazás alapján – a polgári nemzetbiztonsági szolgálatokat irányító miniszterrel egyetértésben – a következőket rendelem el:

Melléklet az 5/2007. (II. 21.) IRM rendelethez

A szerv vagy intézmény és a munkakör megnevezése	A nemzetbiztonsági ellenőrzés szintje
A) AZ IGAZSÁGÜGYI ÉS RENDÉSZETI MINISZTÉRIUMBAN	
1. a titokvédelmi felügyelő, a biztonsági megbízott, a rendszerbiztonsági felelős, a rendszer-üzemeltetési biztonsági felelős, a titkos ügykezelési szervezeti egységben foglalkoztatott ügykezelő és a hivatásos állomány tagjával betöltött ügyviteli munkakör	C
2. a munkaköri leírása szerint titokvédelmi feladatot ellátó köztisztviselő és ügykezelő	C
3. az EU, illetve a NATO koordinációért és adatnyilvántartásért, valamint a nemzetközi bűnügyi együttműködésért felelős szervezeti egység valamennyi munkaköre	C
4. a nemzetbiztonsági megbízott és ügyintéző	C
5. a munkaköri leírása szerint a rendvédelmi szervek irányításával vagy felügyeletével összefüggő feladatok ellátásáért felelős ügyintéző	C
6. a miniszteri főtanácsadó és tanácsadó, valamint a politikai főtanácsadó és tanácsadó	C

A szerv vagy intézmény és a munkakör megnevezése	A nemzetbiztonsági ellenőrzés szintje
7. a főosztályvezető-helyettes, az osztályvezető, ha nem tartozik e rendelet szerint magasabb fokozatú nemzetbiztonsági ellenőrzés alá	B
8. a belső ellenőr	B
9. a Miniszteri Titkárság és az Államtitkári Titkárság állományába tartozó köztisztviselő és ügykezelő	A
10. a közbeszerzési szakreferens	A
11. a munkaköri leírása szerint nemzetbiztonsági érdek [Nbtv. 74. § a) pontja] védelme szempontjából jelentős előterjesztést, jogszabálytervezetet és egyéb ügyiratot véleményező vagy intéző köztisztviselő	A
12. a munkaköri leírása szerint protokollügyeket intéző köztisztviselő vagy ügykezelő	A
13. a munkaköri leírása szerint titkos ügykezelést végző köztisztviselő vagy ügykezelő	A
<i>B) A KORMÁNYHIVATALNÁL ÉS A KÖZPONTI HIVATALOKNÁL</i>	
<i>I. Az Országos Atomenergia Hivatalnál</i>	
1. a Nukleáris és Radioaktív Anyagok Főosztályának vezetője	C
2. a titokvédelmi felügyelő	C
3. az őrzésvédelmi felügyelő	C
4. a belső ellenőr	B
5. a Külforgatók Főosztályának vezetője	B
6. az EU Koordinációs és Elméleti Sugárvédelmi Főosztály vezetője	B
7. a munkaköri leírása szerint titkos ügykezelést végző köztisztviselő vagy ügykezelő	A
<i>II. A Bevándorlási és Állampolgársági Hivatalnál</i>	
1. a Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (a továbbiakban: Hivatal) főigazgató-helyettese	C
2. a Hivatal igazgatója és főosztályvezetője	B
3. a regionális igazgatóságok igazgatója	B
4. a Hivatal igazgatóhelyettese és főosztályvezető-helyettese	A
5. a regionális igazgatóságok igazgatóhelyettese	A
6. a Hivatal osztályvezetője	A
7. a Hivatal főigazgatója, főigazgató-helyettese, igazgatója, főosztályvezetője, a regionális igazgatóságok igazgatója mellett alkalmazott, ügykezelést végző köztisztviselő vagy ügykezelő	A
8. a rejtjelkezelő	A
9. a munkaköri leírása szerint titkos ügykezelést végző köztisztviselő vagy ügykezelő	A
<i>III. Az Igazságügyi Hivatalnál</i>	
1. a főigazgató-helyettes, a központi szerv és a területi szerv igazgatója	B
2. a belső ellenőr	B
3. a honvédelmi, polgári és katasztrófavédelmi felkészítéssel, az országmozgósítás feladatainak végzésével megbízott személy	B
4. a titkárságvezető	A
5. a munkaköri leírása szerint titkos ügykezelést végző köztisztviselő vagy ügykezelő	A

A szerv vagy intézmény és a munkakör megnevezése	A nemzetbiztonsági ellenőrzés szintje
<i>C) A RENDVÉDELMI SZERVEKNÉL</i>	
<i>I. A Magyar Köztársaság Rendőrségénél</i>	
1. az Országos Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: ORFK) Titkársági Főosztály valamennyi munkaköre, az országos rendőrfőkapitány helyetteseinek titkárságvezetői, több munkafolyamatot ellátó ügyviteli alkalmazottai, az országos rendőrfőkapitány helyetteseinek titkárságain dolgozó ügyintézők munkakörei (kivéve a gazdasági helyettes titkárságát)	C
2. az ORFK Bűnügyi Főigazgatóságán a Bűnügyi Főosztály Bűnügyi Osztály, Felderítő Osztály valamennyi munkaköre	C
3. a Nemzetközi Bűnügyi Együttműködési Központ vezető besorolású munkakörei, az EUROPOL biztonsági tiszt, a SIRENE Iroda és az EUROPOL Magyar Nemzeti Iroda, valamint az INTERPOL Magyar Nemzeti Iroda minden munkaköre	C
4. az ORFK Bűnügyi Főigazgatóság Elemző és Koordinációs Igazgatóság igazgatója, az igazgató közvetlen irányítása alá tartozó ügyintézői, több munkafolyamatot ellátó ügyviteli alkalmazottai	C
5. az ORFK Bűnügyi Főigazgatóság Bűnügyi Ellátó Igazgatóság igazgatója, az igazgató közvetlen irányítása alá tartozó ügyintézői és több munkafolyamatot ellátó ügyviteli alkalmazotti munkakörök, az Ellenőrzési és Titkársági Osztály valamennyi munkaköre, a Tanúvédelmi Szolgálat valamennyi munkaköre, a Személyvédelmi Osztály valamennyi munkaköre, a Logisztikai Főosztály vezetője és több munkafolyamatot ellátó ügyviteli alkalmazottai és a Műveleti Főosztály valamennyi munkaköre	C
6. az ORFK Közbiztonsági Főigazgatóság Védelmi Iroda valamennyi munkaköre, a megyei (budapesti) rendőr-főkapitányságokon, rendőrkapitányságokon, valamint a Rendészeti Biztonsági Szolgálatnál védelmi feladatokat ellátó munkakörök	C
7. az ORFK Köztársasági Őrezred parancsnokhelyettese, titkárságvezetője, hivatalvezetője, Gazdasági Igazgatója, Személyügyi Szolgálat vezetője, a Jogi és Koordinációs Osztály vezetője, az Ügyeleti és Védelmi Osztály vezetője, az osztályvezető-helyettesek és a védelmi feladatokat ellátó munkakörök, TÜK vezető, az Ellenőrzési Szolgálat szolgálatvezetője és helyettese, a Személyvédelmi Főosztályon főosztályvezető, osztályvezető, személyi védelmet ellátó valamennyi munkakör, a Személy- és Lakásbiztosító Osztály Lakásbiztosító Alosztály valamennyi munkaköre, a Személybiztosító Alosztály alosztályvezetői munkaköre, a Megelőző-Védelmi Osztály Felderítő Alosztály valamennyi munkaköre, az Objektumvédelmi Főosztályon főosztályvezető, osztályvezető, alosztályvezető, kiemelt főreferens, kiemelt főelőadó, szolgálatparancsnok, őrségparancsnok, csoportvezető, díszőrparancsnok-helyettes, koronaőrző parancsnok-helyettes	C
8. az ORFK Köztársasági Őrezrednél a Parancsnoki Titkárságon – a 6. pontban meghatározott vezetőkön kívül – valamennyi munkakör, a parancsnokhelyettesek közvetlen irányítása alá tartozó több munkafolyamatot ellátó ügyviteli alkalmazotti munkakörök, az Ellenőrzési Szolgálat 6. pontban fel nem sorolt valamennyi munkaköre, a Személyvédelmi Főosztály Megelőző-Védelmi Osztály Tűzserész Alosztály valamennyi munkaköre, a Gazdasági Igazgatóságon osztályvezető, rejtjelző, a Híradó- és Biztonságtechnikai Osztály Hírközlési és Biztonságtechnikai Alosztály valamennyi munkaköre, az Informatikai Osztály Üzemeltetési Alosztály valamennyi munkaköre, a Kormányvendégházak Osztálya Rezidenciák gazdaasszonyi munkaköre, valamint azok az őrzés-védelmi munkakörök, amelyek olyan objektumokban vannak rendszeresítve, ahol EU-NATO akkreditált nyilvántartó működik	C
9. a Nemzeti Nyomozó Irodánál a titkos információgyűjtésben és titkos adatszerzésben részt vevők és az e tárgykörben keletkezett adatokat kezelők munkakörei	C

A szerv vagy intézmény és a munkakör megnevezése	A nemzetbiztonsági ellenőrzés szintje
10. a Rendészeti Biztonsági Szolgálatnál a parancsnokhelyettesek, a Repülőtéri Biztonsági Szolgálat parancsnoka és helyettese, az Állami Futárszolgálat parancsnoka és helyettese, az Autópálya Rendőrség parancsnoka és helyettese, a Szakszolgálati és Koordinációs Főosztály vezetője és a közvetlen alárendeltségükbe tartozó több munkafolyamatot ellátó ügyviteli alkalmazotti, valamint előadói, a Hír és Informatikai Osztály vezetője és helyettese, a Különleges Szolgálatok Parancsnoksága Terrorelhárító Szolgálatnál szolgálatparancsnoki és osztályvezetői munkakörök, a Rendészeti Biztonsági Szolgálat, az Állami Futárszolgálat és az Autópálya Rendőrség osztályvezetői, a Repülőtéri Biztonsági Szolgálat és az Autópálya Rendőrség nyomozói, a Központi Objektumvédelmi Osztály osztályvezetői, osztályvezető-helyettesi és csoportvezetői munkakörök, valamint az ügyeletvezetők és ügyeletesek	C
11. az ORFK Gazdasági és Igazgatási Főigazgatóság főosztályvezetői, titkárságvezetője és a közvetlen alárendeltségébe tartozó, több munkafolyamatot ellátó ügyviteli alkalmazotti munkakörök, az Információtechnológiai és Műszaki Főosztály osztályvezetői, informatikai technikus, operátori, rendszeradminisztrátori, minősített adatokat kezelő ügyintézői munkakörei, a Jogi Főosztály vezetője, osztályvezetői és a közvetlen alárendeltségükbe tartozó, több munkafolyamatot ellátó ügyviteli alkalmazotti munkakörök, a Jogi Főosztályon minősített koordinációs anyagokat kezelő ügyintéző munkakörök, minősített adat felhasználásával folyó perben képviselést ellátó ügyintéző, minősített adathordozó kezelését végző ügyintéző	C
12. az ORFK Humánigazgatási Főosztály vezetője	C
13. az ORFK nemzetbiztonsági megbízott és helyettesi munkaköre	C
14. az ORFK Adat- és Titokvédelmi Osztály valamennyi munkaköre	C
15. a „T” ellátmány kezelő és az Ellenőrző Bizottság tagjai	C
16. a titokvédelmi felügyelő, számítógépes titokvédelmi felelős, a titkos ügykezelő, ügykezelés-vezető	C
17. a megyei (budapesti) rendőr-főkapitányságokon főkapitány-helyettesi munkakörök és a közvetlen alárendeltségébe tartozó, több munkafolyamatot ellátó ügyviteli alkalmazottak	C
18. a megyei (budapesti) rendőr-főkapitányságok hivatalvezetői, ellenőrzési szolgálat szolgálatvezetői, személyügyi szolgálat szolgálatvezetői, titkárságvezetői, híradó és informatikai, ügyeleti, közrendvédelmi, közlekedésrendészeti, igazgatásrendészeti és bűnügyi-technikai osztályvezetői, ügyeleti alosztály vezetői munkakörök és a közvetlen alárendeltségébe tartozó, több munkafolyamatot ellátó ügyviteli alkalmazottak	C
19. a megyei (budapesti) rendőr-főkapitányságokon a bűnügyi szakterület főosztályvezetői, osztályvezetői és a közvetlen alárendeltségükbe tartozó ügykezelők, továbbá a titkos információgyűjtésben és titkos adatszerzésben részt vevők munkakörei, valamint az elemző-értékelő és koordinációs tevékenységet ellátók	C
20. a rendőrkapitányságokon a rendőrkapitány helyettesítésére feljogosított vezetői, hivatalvezetői, illetve a bűnügyi szakterület osztályvezetői, felderítő alosztályvezetői munkakörei és a közvetlen alárendeltségébe tartozó, több munkafolyamatot ellátó ügyviteli alkalmazottak	C
21. a rendőrkapitányságokon osztály jogállású őrsparancsnoki, titkos információgyűjtésben és titkos adatszerzésben részt vevő nyomozói és körzeti megbízotti munkakörök	C
22. az ORFK-n, a Rendészeti Biztonsági Szolgálatnál, a Nemzeti Nyomozó Irodánál, a megyei (budapesti) rendőr-főkapitányságon és a rendőrkapitányságon a számítástechnikai rendszergazda	C
23. az ORFK Gazdasági és Igazgatási Főigazgatóság 11. pontban fel nem sorolt vezetői munkakörei és a közvetlen alárendeltségébe tartozó, több munkafolyamatot ellátó ügyviteli alkalmazottak	B
24. az ORFK Költségvetési Ellenőrzési Osztály osztályvezetője és a közvetlen alárendeltségébe tartozó, több munkafolyamatot ellátó ügyviteli alkalmazottak	B

A szerv vagy intézmény és a munkakör megnevezése	A nemzetbiztonsági ellenőrzés szintje
25. az ORFK Szóvivői Iroda vezetői munkaköre, az ORFK Megelőzési Főosztály vezetője és a közvetlen alárendeltségébe tartozó, több munkafolyamatot ellátó ügyintézők	B
26. az ORFK-n, Rendészeti Biztonsági Szolgálatnál, valamint a megyei (budapesti) rendőr-főkapitányságokon a rejtjelzési felügyeleti, rejtjelzői, rejtjelzőeszköz-kezelő hírforgalmi tevékenységet ellátók	B
27. az ORFK-n, megyei (budapesti) rendőr-főkapitányságon, rendőrkapitányságon ügyeletvezetők, ügyeletvezető-helyettesek, ügyeleteseik	A
<i>II. A Határőrségnél</i>	
1. bűnügyi és felderítő szolgálati ág valamennyi beosztása	C
2. titokfelügyelő, biztonsági megbízott, rendszerbiztonsági felelős, EU NATO nyilvántartó, titkos ügykezelő	C
3. informatikai főosztályvezető, főosztályvezető-helyettes, osztályvezető, rendszergazdák, rejtjelző kiemelt főreferens, rejtjelző főelőadó, kirendeltségek technikai tisztjei	C
4. határőr igazgatóságok igazgatói és igazgatóhelyettesei	C
5. az országos parancsnok és a rendészeti főigazgató titkárságvezetője	B
6. határrendészeti főosztályvezető, főosztályvezető-helyettes, osztályvezető, kirendeltségvezető és hatósági helyettese, a Határvadász századok parancsnokai és helyetteseik	B
7. munkaköri leírása szerint az ország fegyveres védelmi tervének kidolgozásában részt vevő ügyintéző	B
8. az Országos Parancsnokság dokumentációs osztályának valamennyi munkaköre	B
9. bevetési főosztályon és osztályokon operatív és taktikai feladatokat ellátók munkaköre	B
10. adatvédelmi szakszolgálatok 2. pontban fel nem sorolt valamennyi munkaköre	B
11. gazdasági főigazgató titkárságvezetője	A
12. a bevetésirányítási szolgálati ág valamennyi munkaköre	A
13. főhatárrendész, határrendész beosztások	A
<i>III. A büntetés-végrehajtási szervezetnél</i>	
1. a Büntetés-végrehajtás Országos Parancsnoksága (a továbbiakban: BVOP) titokvédelmi felügyelője	C
2. a BVOP Védelmi Főosztályának vezetője	C
3. a személyi védelemről szóló jogszabály szerint a személyi védelem és a Védelmi Program által meghatározott feladatok végrehajtásában részt vevő, illetve e tárgykörökben keletkezett adatokat kezelő személyek	C
4. a BVOP nemzetbiztonsági megbízottja	C
5. a BVOP főosztályvezetői és az osztályvezetőkkel azonos jogállású személyek	B
6. a BVOP Védelmi Főosztályán foglalkoztatott személyek	B
7. a büntetés-végrehajtás gazdasági társaságainak ügyvezető igazgatóhelyettesei, gazdasági és biztonsági vezetői	B
8. büntetés-végrehajtási intézetek és intézmények vezetői és helyetteseik, valamint a honvédelmi, polgári és katasztrófavédelmi felkészítéssel és az országmozgósítás feladatainak végzésével megbízott személyek, továbbá a biztonsági tisztek	B
9. a belső ellenőrök	B
10. a BVOP, illetve a büntetés-végrehajtási intézetek és intézmények titkos ügykezelői	A

A szerv vagy intézmény és a munkakör megnevezése	A nemzetbiztonsági ellenőrzés szintje
<i>IV. A Rendvédelmi Szervek Védelmi Szolgálatánál</i>	
1. a Rendvédelmi Szervek Védelmi Szolgálatának valamennyi hivatásos – kivétel segédelőadó – munkaköre, a 3. Főosztály valamennyi közalkalmazotti munkaköre, a titkos ügykezelési szervezeti egységben foglalkoztatott vezetők és ügykezelők, valamint a munkaköri leírása szerint titokvédelmi feladatot ellátó közalkalmazottak	C
2. a Rendvédelmi Szervek Védelmi Szolgálat segédelőadója, jogtanácsosa, több munkafolyamatot ellátó ügyviteli alkalmazottja, ügykezelője, valamint informatikai rendszergazdája (főelőadó)	B
<i>D) EGYÉB, AZ IGAZSÁGÜGYI ÉS RENDÉSZETI MINISZTER TEVÉKENYSÉGÉT SEGÍTŐ SZERVEKNÉL</i>	
<i>I. Az Igazságügyi Szakértői és Kutató Intézetekben</i>	
1. a főigazgató-helyettes	B
2. a belső ellenőr	B
3. a honvédelmi, polgári és katasztrófavédelmi felkészítéssel, az országmozgósítás feladatainak végzésével megbízott személy	B
4. az intézeteknél az igazgató	A
<i>II. A Bűnügyi Szakértői és Kutatóintézetben</i>	
a Bűnügyi Szakértői és Kutatóintézet főigazgatója és helyettese, szakértője	A
<i>III. A Rendőrtiszti Főiskolánál</i>	
1. a rektorhelyettesek	B
2. a Bűnügyi és Gazdaságvédelmi Tanszéken a bűnügyi szakmai anyagot oktató tanárok	B
3. a titkos ügykezelő	A
4. a „T” könyvtáros	A
<i>IV. Az Országos Fordító és Fordításhitelesítő Részvénytársaságnál</i>	
a honvédelmi, polgári és katasztrófavédelmi felkészítéssel, az országmozgósítás feladatainak végzésével megbízott személy	B
<i>E) BIZTONSÁGI ELLENŐRZÉSSEL VÉDENDŐ EGYÉB MUNKAKÖRÖK</i>	
1. az A)–D) pontokban fel nem sorolt személy, aki munkaköri leírása szerint az állam- és a szolgálati titokról szóló 1995. évi LXV. törvény (a továbbiakban: Ttv.) 5/B. § (2)–(6) bekezdéseiben szereplő vagy az 5/B. § (7) bekezdése szerinti nemzetközi szerződésben meghatározott vagy külföldi minősítéssel és jelöléssel ellátott szigorúan titkos adatot szükséges megismernie	C
2. az A)–D) pontokban fel nem sorolt személy, aki munkaköri leírása szerint a Ttv. 5/B. § (2)–(6) bekezdéseiben szereplő vagy az 5/B. § (7) bekezdése szerinti nemzetközi szerződésben meghatározott vagy külföldi minősítéssel és jelöléssel ellátott titkos adatot szükséges megismernie	B
3. az a személy, akinek a munkaköri leírása szerint az 1–2. pontokban meghatározott minősítési szintet el nem érő nemzetközi kötelezettségvállalás alapján védelmet igénylő adatot kell feldolgoznia, felhasználnia	A
4. az A)–D) pontokban fel nem sorolt személy, aki a munkaköri leírása alapján a Ttv. 9. § (1) bekezdésének a) és b) pontja szerinti „Szigorúan titkos” és „Titkos” minősítési jelölésű adatot szükséges megismernie	B

Alkotmánybírósági határozatok

Az Alkotmánybíróság
3/2007. (II. 13.) AB
határozata

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az Alkotmánybíróság alkotmányjogi panasz, valamint mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség megállapítása tárgyában hivatalból eljárva – *dr. Balogh Elemér, dr. Bragyova András, dr. Kovács Péter és dr. Paczolay Péter* alkotmánybírók párhuzamos indokolásával – meghozta a következő

határozatot:

1. Az Alkotmánybíróság megállapítja: az Országgyűlés mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenességet idézett elő azáltal, hogy a szabálysértésekről szóló 1999. évi LXIX. törvény 77. §-ában a szabálysértési őrizet szabályozásánál nem biztosította az Alkotmány 55. § (2) bekezdéséből és 57. § (5) bekezdéséből levezethető garanciális követelmények érvényesülését.

Az Alkotmánybíróság felhívja az Országgyűlést, hogy jogalkotói feladatának 2007. december 31. napjáig tegyen eleget.

2. Az Alkotmánybíróság a szabálysértésekről szóló 1999. évi LXIX. törvény 77. § (1)–(2) és a 86. § (1) bekezdéseivel összefüggésben a mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség megállapítására irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Az Alkotmánybíróság ezt a határozatát a Magyar Közlönyben közzéteszi.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság előtt 11.Sz.XIX.520/2004. szám alatt folyamatban volt szabálysértési ügyben alkalmazott őrizetbe vétellel összefüggésben fordult alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz. Indítványában az Alkotmánybírósról szóló 1989. évi XXXII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 1. § *d)* pontjára hivatkozással kérte, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a szabálysértésekről szóló 1999. évi LXIX. törvény (a továbbiakban: Sztv.) 77. § (1)–(2) és a 86. § (1) bekezdéseinek „mulasztásban meg-

nyilvánuló alkotmányellenességét”. Álláspontja szerint „az Alkotmány 50. § (1)–(2) bekezdésében foglalt bírói eljáráshoz való jogot, az Alkotmány 55. § (1)–(2) bekezdését, valamint 57. § (5) bekezdésében foglalt jogorvoslat-hoz való jogot” sérti „és mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenességhez vezet [az Sztv.] azáltal, hogy a szabálysértési őrizettel kapcsolatban nem biztosít az őrizetbe vettnek jogorvoslati jogot”. Az indítványozó indítványa alátámasztásaként utalt az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény 5., 6. és 13. cikkeiben és az 1976. évi 8. törvényerejű rendelettel kihirdetett, az Egyesült Nemzetek Közgyűlése XXI. ülészakán, 1966. december 16-án elfogadott Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmány 2. Cikk 3. pontjában megfogalmazott követelményekre, valamint az Alkotmánybíróság 63/1997. (XII. 11.) AB határozatára (ABH 1997, 365.).

Az indítványozó az Sztv. 77. § (1)–(2) bekezdésével összefüggésben alkotmányellenes jogalkalmazói gyakorlatot is kifogásolt és azt kérte, hogy az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasznak „adjon helyt, jelezve ezzel az ügyben alkalmazott rendőrségi gyakorlat alkotmányellenességét”.

II.

1. Az Alkotmány rendelkezése:

„55. § (2) A bűncselekmény elkövetésével gyanúsított és őrizetbe vett személyt a lehető legrövidebb időn belül vagy szabadon kell bocsátani, vagy bíró elé kell állítani. A bíró köteles az elé állított személyt meghallgatni és írásbeli indokolással ellátott határozatban szabadlábra helyezéséről vagy letartóztatásáról haladéktalanul dönten.

(...)

57. § (5) A Magyar Köztársaságban a törvényben meghatározottak szerint mindenki jogorvoslattal élhet az olyan bírósági, közigazgatási és más hatósági döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti. A jogorvoslati jogot – a jogviták ésszerű időn belüli elbírálásának érdekében, azzal arányosan – a jelenlévő országgyűlési képviselők kétharmadának szavazatával elfogadott törvény korlátozhatja.”

2. Az Sztv. érintett rendelkezése:

„77. § (1) A rendőrség elzárással is sújtható szabálysértés esetén – ha tettenérésre kerül sor – az eljárás alá vont személyt gyorsított bírósági eljárás lefolytatása céljából őrizetbe veheti.

(2) A szabálysértési őrizet a bíróság érdemi határozatának meghozataláig, de legfeljebb hetvenkét óráig tart. Az eljárás alá vont személyt nyomban szabadon kell bocsátani, ha a szabálysértési őrizet tartama alatt a bíróság a gyorsított eljárást nem folytatta le, vagy nem szabott ki elzárást.

(3) Ha az elzárást kiszabó határozat nem emelkedett jogerőre és alappal feltehető, hogy az eljárás alá vont személy szabadlábon újabb, elzárással is sújtható szabálysértést követne el, a bíróság a szabálysértési őrizet tartamát a másodfokú határozat meghozataláig indokolt határozattal meghosszabbíthatja.

(4) A szabálysértési őrizet a (3) bekezdésben meghatározott esetben a másodfokú bíróság határozatának meghozataláig, illetve a nem jogerősen kiszabott elzárás tartamáig, de legfeljebb a meghosszabbítástól számított tíz napig tart.

(5) A szabálysértési őrizet tartamát meghosszabbító határozattal szemben az eljárás alá vont személy és védője a kihirdetésekor fellebbezést jelenthet be. A megyei bíróság a szabálysértési őrizet tartamának meghosszabbítása miatt bejelentett fellebbezést az érdemi határozat ellen bejelentett fellebbezéssel együtt bírálja el.

(6) A szabálysértési őrizet elrendeléséről az eljárás alá vont személy által megjelölt hozzátartozót a rendőrség haladéktalanul értesíti, ennek hiányában az eljárás alá vont személy által megjelölt más személyt kell értesíteni.

(7) A fegyveres szervek hivatásos állományú tagja szabálysértési őrizetbe vételéről a parancsnokát is értesíteni kell.”

III.

1. Az Alkotmánybíróság elsőként az indítvány elbírálhatóságának kérdésében foglalt állást.

Az Abtv. 48. § (2) bekezdése szerint az alkotmányjogi panaszt a jogerős határozat kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. A jelen ügyben az indítványozó egy szabálysértési őrizetbe vétellel összefüggésben fordult az Alkotmánybírósághoz. A 2004. december 6-án kezdődött szabálysértési őrizetet a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság a 2004. december 9-én tartott tárgyaláson 11.Sz.XIX.520/2004/2-I. szám alatt hozott végzésével szüntette meg. Az indítványozó az indítványt 2005. február 4-én ajánlott küldeményként adta postára, tehát a törvényes határidőn belül nyújtotta be az Alkotmánybírósághoz (768/D/2002. AB határozat, ABH 2003, 1542, 1544.; 917/D/2002. AB határozat, ABH 2004, 1680, 1684.; 540/D/2002. AB határozat, ABH 2004, 1614, 1615.).

Az Abtv. 48. § (1) bekezdése szerint Alkotmányban biztosított jogainak megsértése miatt alkotmányjogi panasszal az fordulhat az Alkotmánybírósághoz, akinek a jogséremlme az alkotmányellenes jogszabály alkalmazása folytán következett be, és egyéb jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, illetőleg más jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. Az Alkotmánybíróság már több határozatában rámutatott, hogy az „Abtv. 48. § (1) bekezdése szerint az alkotmányjogi panasz benyújtásának feltételei közé tartozik, hogy az Alkotmányban biztosított jog sérelme „az alkotmányellenes jogszabály alkalmazása folytán”

következzék be. Ennél fogva az Abtv. alapján a szabályozás hiánya miatt, azaz mulasztásban megnyilvánuló alkotmányos sértés megállapítására irányuló indítvány alkotmányjogi panaszként való előterjesztése az Abtv.-ből nem vezethető le” (1044/B/1997. AB határozat, ABH 2004, 1160, 1176.; 986/B/1999. AB határozat, ABH 2005, 889, 900.; 276/D/2002. AB határozat, ABK 2006. június, 486, 488.).

Erre tekintettel az Alkotmánybíróság a mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenességre alapított alkotmányjogi panaszt az Alkotmánybíróság ideiglenes ügyrendjéről és annak közzétételéről szóló, módosított és egységes szerkezetbe foglalt 3/2001. (XII. 3.) Tü. határozata (ABH 2003, 2065.) 29. § e) pontja alapján – érdemi vizsgálat nélkül – visszautasította.

2. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata értelmében „mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség megállapítására akkor kerülhet sor, ha a jogalkotó szerv a jogszabályi felhatalmazásból származó jogalkotói feladatát elmulasztotta, és ezzel alkotmányellenességet idézett elő. A jogalkotó szerv jogszabály-alkotási kötelezettségének konkrét jogszabályi felhatalmazás nélkül is köteles eleget tenni, ha azt észleli, hogy a hatás- és feladatkörébe tartozó területen jogszabályi rendezést igénylő kérdés merült fel. Az Alkotmánybíróság mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenességet állapít meg, ha alapvető jog érvényesüléséhez szükséges garanciák hiányoznak, illetve, ha a hiányos szabályozás alapvető jog érvényesítést veszélyeztet. [22/1990. (X. 16.) AB határozat, ABH 1990, 83, 86.; 37/1992. (VI. 10.) AB határozat, ABH 1992, 227, 232.] Mivel az Alkotmánybíróságnak – az Abtv. preambulumban is megfogalmazott – elsődleges feladata az Alkotmányban biztosított alapjogok védelme, a testület szükség esetén hivatalból eljárva állapít meg mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenességet, s erre sor kerülhet alkotmányjogi panasz alapján indult eljárásban is” [6/2001. (III. 14.) AB határozat, ABH 2001, 93, 103.].

Az Alkotmánybíróság – az indítványozó által felvetett kérdésben, az Alkotmány 55. § (2) és az 57. § (5) bekezdéseit illetően – hivatalból folytatta le az eljárást.

3. Az Alkotmánybíróság több határozatában foglalkozott a szabálysértési eljárással szemben támasztott alkotmányos követelményekkel. Következtesen érvényesített álláspontja szerint a szabálysértési eljárás bár jelentős mértékben eltér a büntető eljárástól, tartalmilag azonban „rokonságot mutat. (...) A szabálysértési eljárás a büntető eljáráshoz képest egyszerűbb, nem érvényesülnek benne maradéktalanul a büntető eljárás alapelvei sem. (...) A bűncselekmények és a szabálysértések súlyukat, társadalomra veszélyességüket, továbbá szankciós rendszerüket illetően sem állíthatók egymással párhuzamba. Nem kezelhetők a szabálysértések ugyanolyan igénymércével, mint a bűncselekmények, illetve a büntető eljárás során érvényesülő garanciális szabályok” (1284/B/1990. AB határozat, ABH

1991, 562, 563–564.). Az Alkotmánybíróság ugyanakkor – összhangban az Emberi Jogok Európai Bíróságának gyakorlatával – arra is rámutatott, hogy a szabálysértési eljárás kriminális jellegéből következik, hogy a büntető eljárással szemben támasztott, Alkotmányban megfogalmazott követelményeknek ennek az eljárásnak is meg kell felelnie [63/1997. (XII. 12.) AB határozat, ABH 1997, 365, 368–369.].

4. Az Alkotmány 55. § (2) bekezdése szerint a bűncselekmény elkövetésével gyanúsított és őrizetbe vett személyt a lehető legrövidebb időn belül vagy szabadon kell bocsátani, vagy bíró elé kell állítani. Az Alkotmánybíróság a büntető eljárásban alkalmazott előzetes letartóztatás intézményének alkotmányossági vizsgálata során a 26/1999. (IX. 8.) AB határozatban hangsúlyozta, hogy az „állami büntető igény érvényesítése érdekében a társadalom védelme, a közérdek szempontjából alkotmányosan is szükséges és indokolt annak lehetővé tétele, hogy az állam a bűncselekmény alapos gyanújával terhelt személyt szabadságától időlegesen megfossza a büntetőjogi felelősségre vonás meghiúsításának megakadályozása érdekében. A személyi szabadság ilyen korlátozásának alkotmányos lehetőségét közvetve az Alkotmány 55. § (2) bekezdése is kifejezésre juttatja az előzetes letartóztatás tárgyában történő bírói döntés garanciáinak megfogalmazásával” (ABH 1999, 265, 276.).

Az Alkotmánybíróság szerint az „Alkotmány 55. § (2) bekezdése a hangsúlyt az őrizetbe vett személy előzetes letartóztatásának bírói hatáskörére helyezi” [19/1999. (VI. 25.) AB határozat, ABH 1999, 150, 154.].

Hasonló garanciális jelentőséget tulajdonít az Alkotmánybíróság a „lehető legrövidebb idő” előírásának [26/1999. (IX. 8.) AB határozat, ABH 1999, 265, 272.; 673/B/1990. AB határozat, ABH 1992, 446, 447.].

Az egyén Alkotmányból eredő joga a személyi szabadságra és a személyi biztonságra ugyanis akkor élvez hatékony védelmet, ha az eljárás tényleges időtartama nemcsak a törvény szerinti maximális határidőn belül marad, hanem az ügy sajátosságaival is adekvát.

5. Az Alkotmánybíróság értelmezésében az Alkotmány 57. § (5) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való jog olyan alkotmányos alapjog, amely mindenkit megillet, akinek jogát, vagy jogos érdekét a bírói, államigazgatási vagy más hatósági döntés érinti. A jogorvoslathoz való jog tárgyát tekintve a bírói, illetőleg a hatósági döntésekre terjed ki. A jogorvoslathoz való jog tartalma az érdemi határozatok tekintetében a más szervhez vagy a magasabb fórumhoz fordulás lehetősége. A jogorvoslathoz való jog „törvényben meghatározottak szerint” gyakorolható, ezért az egyes eljárásokban eltérő szabályozás lehetséges. A jogorvoslathoz való jogot kizárólag a jogviták ésszerű időn belüli elbírálásának érdekében és azzal arányosan korlátozhatja – minősített többséggel – a törvényhozó

[5/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 27, 31.; 1437/B/1990. AB határozat, ABH 1992, 453, 454.; 513/B/1994. AB határozat, ABH 1994, 731, 733–734.; 22/1995. (III. 31.) AB határozat, ABH 1995, 108, 109–110.; 23/1998. (VI. 9.) AB határozat, ABH 1998, 182, 186.; 24/1999. (VI. 30.) AB határozat, ABH 1999, 237, 243–246.; 29/1999. (X. 6.) AB határozat, ABH 1999, 294, 297–298.]. „Minden jogorvoslat lényegi, immanens eleme a „jogorvoslás” lehetősége, vagyis a jogorvoslat fogalmilag és szubsztanciálisan tartalmazza a jogsérelem orvosolhatóságát” [23/1998. (VI. 9.) AB határozat, ABH 1998, 182, 186.].

6. Az Sztv. a szabálysértési őrizetet az elzárással is sújtható szabálysértések körében a gyorsított bíróság előtti felelősségre vonás érdekében elrendelhető kényszerintézkedésként szabályozza, amely a bíróság érdemi határozatának meghozataláig, de legfeljebb 72 óráig tarthat. Az elzárással is sújtható szabálysértés elkövetőjét, amennyiben tetten érték, a rendőrség állítja elő. Az előállítás miatt önálló jogorvoslatnak: panasznak (ami után további jogorvoslatnak, végső soron bírósági kontrollnak) van helye [a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdés, 93. §]. Az előállítást követően a rendőrség rendeli el a szabálysértési őrizetet, ami ellen a törvény önálló jogorvoslatot nem biztosít, azt a bíróság által hozott érdemi határozat ellen benyújtott jogorvoslatban lehet kifogásolni. A bíróság a tárgyalás megtartása előtt megvizsgálja, hogy megvannak-e az őrizetbe vétel feltételei [Sztv. 126. § (2) bekezdés]. Ennek hiányában az ügyet visszaadja a rendőrségnek, majd később az írásban előterjesztett feljelentésre az – elzárással is sújtható szabálysértésekre vonatkozó – általános szabályok (Sztv. 119–120. §) szerint jár el és hoz határozatot, amely ellen ugyancsak jogorvoslatnak van helye (Sztv. 121. §).

7. Az Alkotmánybíróság a jelen ügyben megállapította: az Sztv.-nek a szabálysértési őrizet vonatkozó szabályozása azzal, hogy a bűncselekmény társadalomra veszélyességét el nem érő magatartás miatt, önálló jogorvoslati lehetőség nélkül eredményez 72 óráig tartó szabadságkorlátozást, nem felel meg az Alkotmány 55. § (2) bekezdésében és az 57. § (5) bekezdésében megfogalmazott garanciális követelményeknek. Mivel a törvényhozó nem biztosított az érintettek számára a szabálysértési őrizet elrendelése elleni hatékony jogorvoslatot, ezért az Alkotmánybíróság megítélése szerint az őrizet – önmagában alkotmányellenesnek nem minősíthető – legfeljebb 72 órás időtartama nem felel meg „a lehető legrövidebb időn belüli” szabadon bocsátás vagy bíróság elé állítás alkotmányi követelményének.

Az Alkotmánybíróság rámutat arra, hogy alkotmányosan nem indokolható, hogy az Alkotmány 57. § (5) bekezdése szerinti „közigazgatási és más hatósági döntés ellen” is biztosítandó jogorvoslatot a szabálysértési őrizettel szemben miért csak a szabálysértést érdemben tárgyaló

bírói szakaszban, a bíróság által hozott érdemi határozat ellen benyújtott fellebbezésben – azaz az eljárás végén – lehet igénybe venni. Semmi sem indokolja, hogy a szabálysértési őrizettel szemben annak elrendelésekor ne lehessen jogorvoslattal élni. A jogalkotó szabadságában áll annak eldöntése, hogy a szabálysértési őrizettel szemben annak elrendelésekor benyújtható jogorvoslati kérelem bírói elbírálásának biztosítását a jelenlegi rendszer szerinti időtartam megtartásával vagy éppen rövidítésével, illetve más, rendelkezésre álló bírói fórum bekapcsolásával, vagy pedig egyéb módon célszerűbb biztosítani.

Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint, ha valamely alapjog érvényesüléséhez, vagy védelméhez a vizsgált szabályozásban foglalt garanciális rendelkezések nem elégségesek, mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenességet állapít meg. „Az alapjog érvényesüléséhez szükséges garanciák hiánya értelemszerűen vonatkozik arra is, amikor az alapjog korlátozásának alkotmányosságához elengedhetetlen garanciák hiányoznak” [36/2000. (X. 27.) AB határozat, ABH 2000, 241, 274–275.]. Ebben az esetben az Alkotmánybíróság az Alkotmány 55. § (2) bekezdésében és az 57. § (5) bekezdésében megfogalmazott garanciák hiánya miatt állapította meg a mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenes helyzetet és hívta fel – az Abtv. 49. § (1) bekezdése alapján határidő tűzésével – a törvényhozót jogalkotási feladatának teljesítésére.

Az Alkotmánybíróság a határozat Magyar Közlönyben történő közzétételét a mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenesség megállapítására tekintettel rendelte el.

Alkotmánybírósági ügyszám: 158/D/2005.

Dr. Bragyova András alkotmánybíró párhuzamos indokolása

Egyetértek a határozat rendelkező részében foglaltakkal, ugyanakkor álláspontom szerint a mulasztásban megnyilvánuló alkotmányellenességet egyedül az Alkotmány 55. § (2) bekezdése (*a habeas corpus*) alapján, vagyis a személyi szabadság alkotmányellenes korlátozása miatt kellett volna megállapítani.

A szabálysértési őrizet jelenlegi szabálya ugyanis nem a jogorvoslathoz való jogot korlátozza, hanem az Alkotmány 55. §-ában védett személyi szabadságot. Ehhez képest a jogorvoslathoz való jog korlátozása, ha egyáltalán megállapítható, másodlagos. A személyi szabadságtól való megfosztás mint személyi szabadsághoz való jog korlátozására három alapvető követelményt fogalmaz meg az Alkotmány:

(1) az intézkedésnek az Alkotmány 55. § (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelő jogi szabályozáson kell alapulnia;

(2) a szabályozásnak – mint minden alapjog-korlátozásnak – meg kell felelnie az arányosság, szükségesség követelményeinek;

(3) meg kell felelnie az Alkotmány 55. § (2) és (3) bekezdéseiben meghatározott eljárási követelményeknek.

Az Sztv. 77. § (1) bekezdése szerinti szabálysértési őrizet szabályozása ez utóbbi követelmény tekintetében tartalmaz mulasztást. Az Alkotmány 55. § (2) bekezdésében található a személyi szabadság legfontosabb eljárási garanciája: „a bűncselekmény elkövetésével gyanúsított és őrizetbe vett személyt a lehető legrövidebb időn belül vagy szabadon kell bocsátani, vagy bíró elé kell állítani. A bíró köteles az elé állított személyt meghallgatni és írásbeli indoklással ellátott határozatban szabadlábba helyezésétől vagy letartóztatásáról haladéktalanul döntenie”.

1. Az Alkotmánybíróság többször kifejtette, hogy az Alkotmány „bűncselekmény” terminusa a kriminális szabálysértéseket is magában foglalja [így pl. 63/1997. (XII. 12.) AB határozat, ABH 365, 368.]. Ezt esetünkben nemcsak a szabálysértések („kihágások”) történeti eredete – a bűncselekmények hármas felosztása – indokolja, hanem különösen az, hogy az elzárással is sújtható szabálysértések (tiltott kéjelgés, garázdaság, veszélyes fenyegetés, önkényes beköltözés, a lopás egy speciális alakzata, a terménylopás, rendzavarás, veszélyes fenyegetés) mind „szabályos” bűncselekmények enyhébb (bagatell) alakzatai. A személyi szabadság korlátozása szempontjából egyébként is mindegy, milyen a szabadságkorlátozásra okot adó cselekmény jogi minősítése: a szabálysértési őrizetbe vett ugyanabba a rendőrségi fogdába kerül, mint a bűncselekmény elkövetésének gyanúja miatt őrizetbe vettek.

2. Az Alkotmány 55. § (2) bekezdése tehát alkalmazandó a szabálysértési őrizetre is. Így a szabálysértési őrizetbe vett személynek is joga van arra, hogy „a lehető legrövidebb időn belül” bíró döntsön a szabadságkorlátozás fenntartásáról vagy megszüntetéséről. A Sztv. 77. § (1) bekezdésében meghatározott hetvenkét órás határidő – a határozat szerint is – alkotmányellenesen hosszú, mivel lényegesen hosszabb, mint az Alkotmányban megkívánt „lehető legrövidebb” idő. Bizonyítja ezt egyébként az is, hogy az Sztv. eredeti, 1999. június 28-án kihirdetett szövegében még huszonnégy óra volt a szabálysértési őrizet leghosszabb időtartama, azonban ezt még az Sztv. hatálybalépése – 2000. március 1. – előtt az 1999. december 21-én elfogadott, a büntető jogszabályok módosításáról szóló 1999. évi CXX. törvény 41. §-a hetvenkét órára emelte, így a huszonnégy órás időtartamról szóló szabály nem is lépett hatályba. A módosító törvény indoklása szerint a huszonnégy órás határidő „adott esetben indokolatlanul rövid lehet, és így megalapozott az ügy érdemi elbírálását is akadályozhatja (sic).”

Ez az indoklás nem állítja, hogy a hetvenkét óra a „lehető legrövidebb idő”, hanem pusztán célszerűségi szempon-

tokkal érvel. Az ügy megalapozott elbírálására való hivatkozás annál kevésbé indokolt, mert a szabálysértési őrizet előfeltétele a tettenérés, ami a tényállás alapvető tisztázottságát mindenképpen feltételezi.

3. Az Alkotmány 55. § (2) bekezdése szerint a szabadságkorlátozás fenntartásáról vagy megszüntetéséről szóló döntést nemcsak a „lehető legrövidebb időn belül” kell meghozni, hanem bírónak kell róla döntenie, még hozzá írásbeli indoklással. A mai szabályozásban éppen az alkotmányos mulasztás, hogy a szabálysértési őrizetbe vett személy szabadságának korlátozásáról csak hetvenkét óra után születik bírói döntés. A jogorvoslathoz való jog [Alkotmány 57. § (5) bekezdés] sérelme is abban áll, hogy a szabálysértési őrizetbe vett személy szabadságkorlátozásáról csak hetvenkét óra után születik jogorvoslattal támadható bírói határozat.

A párhuzamos indokoláshoz csatlakozom:

Dr. Kovács Péter alkotmánybíró párhuzamos indokolása

A határozat rendelkező részével és annak indoklásával egyetértek. Az indokolást azonban a következőkkel kívánom kiegészíteni.

1. Az Alkotmány 55. § (2) bekezdése szövegszerűen közel áll az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény (a továbbiakban: Emberi Jogok Európai Egyezménye) 5. cikk 1. és 3. §-aihoz.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága számos ítéletében foglalkozott az őrizetbe vétel jogszerűségének az Emberi Jogok Európai Egyezményének 5. cikkében foglaltakat érintő eljárási garanciáival.

„5. Cikk – Szabadsághoz és biztonsághoz való jog

1. Mindenkinnek joga van a szabadságra és a személyi biztonságra. Szabadságától senkit sem lehet megfosztani, kivéve az alábbi esetekben és a törvényben meghatározott eljárás útján:

(...)

c) törvényes letartóztatás vagy őrizetbe vétel abból a célból, hogy e bűncselekmény elkövetése alapos gyanúja miatt az illetékes hatóság elé állítsák vagy amikor ésszerű oknál fogva szükséges, hogy megakadályozzák bűncselekmény elkövetésében vagy annak elkövetése után a szó-késben;

(...)

2. E Cikk 1. c) bekezdésének rendelkezésével összhangban letartóztatott vagy őrizetbe vett minden személyt haladéktalanul bíró vagy a törvény által bírói hatáskörrel felruházott más tisztségviselő elé kell állítani, és a letartóztatott vagy őrizetbe vett személynek joga van arra, hogy ésszerű időhatáron belül tárgyalást tartsanak ügyében

vagy a tárgyalásig szabadlábra helyezték. A szabadlábra helyezés olyan feltételekhez köthető, melyek biztosítják a tárgyaláson való megjelenést.”

Az Emberi Jogok Európai Bírósága az 5. cikk 1. c) pontban érintett „alapos gyanú”-t illetően hangsúlyozta, hogy „a gyanú alaposága az 5. cikk 1. c) által a szabadságtól való önkényes megfosztással szemben biztosított védelem lényegi eleme. (...) A gyanú alaposága feltételezi olyan tényeknek vagy információknak a létét, amelyet egy objektív külső szemlélőt is arra a következtetésre bírának, hogy az illető elkövethette a jogsértést. Ami alaposnak minősül, az azonban a körülmények összessége alapján állapítható meg” (Fox, Campbell és Hartley c. Egyesült Királyság ügyben 1990. augusztus 30-án hozott ítélet, 32. §). Ezt felidézve, az Emberi Jogok Európai Bírósága arra is rámutatott, hogy „az 5. cikk 1. c) szerinti őrizetbe vétel során végrehajtott kihallgatás célja az, hogy kiegészítse a bűnügyi nyomozást, megerősítve vagy elutasítva a letartóztatásra okot adó gyanúkat. Ezért tehát, a gyanúknak alapot adó tényeknek nem kell ugyanolyan szintűeknek lenniük, mint amelyek szükségesek az elítéléshez vagy akár csak a vádemeléshez, ami a büntető eljárás következő fázisa. Az őrizetbe vétel időtartamának megítélésében a gyanú megkövetelt foka is jelentőséggel bír” (Murray c. Egyesült Királyság ügyben 1994. szeptember 21-én hozott ítélet 55–56. §). „Az a tény, hogy [a panaszt] nem helyezték vád alá és nem állították bíróság elé, hanem szabadon engedték egy mintegy egy órás kihallgatás után, nem jelenti azt, hogy letartóztatásának célja és fogva tartásának célja ne lett volna összeegyeztethető az 5. cikk 1. c)-vel. Ha a letartóztatás és a fogvatartás célja valóban az, hogy az illetőt az illetékes bírói szerv elé állítsák, úgy az ennek a célnak az elérését szolgáló mechanizmusok nem meghatározó jellegűek” (Murray c. Egyesült Királyság ügyben 1994. szeptember 21-én hozott ítélet 67–68. §). Ugyanezket a kritériumokat sorolta fel az Emberi Jogok Európai Bírósága a Goussinski c. Oroszország ügyben 2004. május 19-én hozott ítéletének 53. §-ában.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága szerint az őrizetbe vétel, illetve a letartóztatás vonatkozásában a garancia-rendszer három feltételre épül: működjön gyorsan, legyen automatikus, olyan független, bírói természetű intézmény végezze, amelynek a szabadlábra helyezésre is jogosultsága van (Zervudacki c. Franciaország ügyben hozott 2006. július 27-i ítélet, 33–35. §).

A jelen ügy vonatkozásában érintett idődimenziót illetően az előbbinek van jelentősége.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága leszögezte, hogy a „haladéktalanul” fogalom nem azonosítható az „azonnalissággal” (Brogan c. Egyesült Királyság ügyben 1988. november 29-én hozott ítélet 58–59. §-a). Az időtartam vonatkozásában az Emberi Jogok Európai Bíróságának [a kezdetben hat majd öt napot még tolerálhatónak tekintett kissé bizonytalan gyakorlata szigorodott és egyértelműbbé vált] és a Brogan ügyben hozott ítélet (62. §) nyomán a négy napot meghaladó időtartamot túlzottnak tekintik és ezt, mint abszolútnak tekinthető időtartamot az

Emberi Jogok Európai Bírósága a McKay c. Egyesült Királyság ügyben hozott 2006. október 3-i ítéletének 47. §-ában is megerősítette, hozzátéve azonban, hogy [az 5. cikk 3. §-nak] „nem lehet olyan értelmet tulajdonítani, ami azt jelentené, hogy az ideiglenes őrizetből való elbocsátásra irányuló eljárásnak hamarabb kellene lezajlania, mint az első automatikus ellenőrzésnek, amelyre a Bíróság a maximum négy napos időtartamot meghatározta”.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága ugyanakkor ennél rövidebb időtartamot is összeegyeztethetetlennek tartott az Egyezményvel, ha ti. a tényleges időtartam már túllépte azt a maximumot, amit a nemzeti jog előírt (Zervudacki c. Franciaország ügyben hozott 2006. július 27-i ítélet, 44–46. §).

Az Emberi Jogok Európai Bírósága az ügyészség által gyakorolt kontrollt abban az esetben nem tartotta elégségesnek, ha az ügyészség a nyomozati eljárásban játszott szerepe miatt nem volt bírói hatáskörrel felruházott személynek tekinthető (A.S. c. Lengyelország ügyben hozott 2006. október 23-i ítélet 81. §, Yosifov c. Bulgária ügyben hozott 2006. december 7-i ítélet 48. § stb.). Ilyen esetben még a hamar gyakorolt ellenőrzés esetén is az 5. cikk 3. § szerinti időtartamot úgy kell számítani, hogy az az első bírói kontroll megvalósításáig tart.

Az őrizetbe vétel esetén megkövetelt bírói kontrollnak ténylegesnek kell lennie, és a szöveg szerint azonos, az ügy és az elkövető személyi sajátosságaihoz nem igazított, blankettavégzések kibocsátása ugyanakkor a bírósági kontrollal szemben támasztott minőségi kritériumokat nem teljesíti (Svipsta c. Lettország ügyben hozott 2006. március 9-i ítélet 109. §). Az Emberi Jogok Európai Bírósága nem elégedett meg azzal, ha csak az ügy érdemében döntő bíró bírálhatja felül az őrizetbe vétel jogosságát (Svipsta c. Lettország ügyben hozott 2006. március 9-i ítélet 142. §), de ebben az ügyben egy hónapot meghaladó időtartam is eltelt az őrizetbe vétel és az érdemi bírói tárgyaláson hozott ítélet között. Az Emberi Jogok Európai Bírósága arra is rámutatott, hogy az őrizetbe vétel vonatkozásában hozott döntésnek és e döntés kontrolljának az alternatívákat is megfelelően mérlegelnie kell (Dombek c. Lengyelország ügyben 2006. december 12-én hozott ítélet 70. §).

2. Az Emberi Jogok Európai Bíróságának gyakorlatát figyelembe véve a hatályos magyar megoldás *prima facie* az Egyezmény szerinti keretek között elhelyezhető.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának gyakorlatára is figyelemmel nem tulajdonítható különösebb jelentőség annak a szóhasználati különbségnek, amely az Alkotmány 55. § (2) bekezdésében szereplő „lehető legrövidebb időn belül”, illetve az Emberi Jogok Európai Egyezményének 5. cikk 3. bekezdésének magyar fordításában használt „haladéktalanul” határozószók között pusztán nyelvtani szempontból megállapítható.

Tekintettel arra, hogy az emberi jogokat illetően egy nemzeti jogvédelmi rendszer nagyvonalúbb, precízebb lehet a nemzetközi kötelezettségvállalásai szerintiekénél, nincs elméleti, illetve nemzetközi jogi akadály annak [és nem ütközik az Alkotmány 7. § (1) által megkövetelt „összhang” szabályával sem], hogy a minimum követelményektől felfelé térjen el (lásd ebben az értelemben az Emberi Jogok Európai Egyezménye 53. cikkét, az 1976. évi 8. törvényerejű rendelettel kihirdetett Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya 5. cikk 2-t.).

Mivel az Alkotmánybíróság számára maga az Alkotmány a viszonyítási alap, ezért megközelítése a nemzetközi emberi jogvédelmi intézményekétől eltérhet és szigorúbb is lehet.

**Az Alkotmánybíróság
4/2007. (II. 13.) AB
határozata**

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az Alkotmánybíróság jogszabály alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítvány tárgyában meghozta a következő

határozatot:

Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy a fővárosi közterületek használatáról és a közterületek rendjéről szóló 59/1995. (X. 20.) Föv. Kgy. rendelet 4. § (4) bekezdés g) pontjának „az építmények, berendezések létesítését, elhelyezését, bármely közúti jármű [1/1975. (II. 5.) KPM–BM együttes rendelet 1. számú függelék II. fejezete], jármű külön jogszabály alapján parkolásnak nem minősülő egyéb célú elhelyezését, valamint” szövegrésze alkotmányellenes, ezért azt a határozat közzétételének napjával megsemmisíti.

A fővárosi közterületek használatáról és a közterületek rendjéről szóló 59/1995. (X. 20.) Föv. Kgy. rendelet 4. § (4) bekezdés g) pontja a következő szöveggel marad hatályban:

„g) politikai rendezvényekhez, kivéve a kereskedelmi, vendéglátó és reklámtevékenység végzését”

Az Alkotmánybíróság ezt a határozatát a Magyar Közlönyben közzéteszi.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó a fővárosi közterületek használatáról és a közterületek rendjéről szóló 59/1995. (X. 20.) Föv. Kgy. rendeletnek (a továbbiakban: Ör.) a fővárosi közterületek használatáról és a közterületek rendjéről szóló 59/1995. (X. 20.) Föv. Kgy. rendelet módosításáról szóló 60/2006. (X. 27.) Föv. Kgy. rendelet (a továbbiakban: Örm.) 1. §-ával az Ör. 4. § (4) bekezdésének g) pontjába beiktatott azon rendelkezés megsemmisítését kérte, mely a politikai rendezvényeken közterület-használati engedélyhez köti építmények, berendezések, valamint járművek – parkolásnak nem minősülő – elhelyezését. Az indítványozó a gyülekezési jog lényeges tartalmának korlátozását látja a támadott rendelkezésekben, továbbá arra hivatkozik, hogy az önkormányzat túllépte az Alkotmányban meghatározott rendeletalkotási jogkörét. Az indítványozó nem kifogásolta Ör. támadott rendelkezésének a kereskedelmi, vendéglátóipari és reklámtevékenységre vonatkozó részeit, mivel álláspontja szerint e tevékenységek esetében nem áll fenn szoros, tartalmi összefüggés a gyülekezési joggal, akkor sem, ha politikai rendezvényhez kapcsolódnak.

II.

1. Az Alkotmány indítvánnyal érintett rendelkezései:

„8. § (1) A Magyar Köztársaság elismeri az ember sértethetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait, ezek tiszteletben tartása és védelme az állam elsőrendű kötelessége.

(2) A Magyar Köztársaságban az alapvető jogokra és kötelességekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg, alapvető jog lényeges tartalmát azonban nem korlátozhatja.”

„44/A. § (2) A helyi képviselőtestület a feladatkörében rendeletet alkothat, amely nem lehet ellentétes a magasabb szintű jogszabállyal.”

„62. § (1) A Magyar Köztársaság elismeri a békés gyülekezés jogát és biztosítja annak szabad gyakorlását.

(2) A gyülekezési jogról szóló törvény elfogadásához a jelenlévő országgyűlési képviselők kétharmadának szavazata szükséges.”

2. Az Ör. vizsgált rendelkezése:

„4. § (4) Nem kell közterület-használati hozzájárulás:
(...)

g) politikai rendezvényekhez, kivéve az építmények, berendezések létesítését, elhelyezését, bármely közúti jármű [1/1975. (II. 5.) KPM–BM együttes rendelet 1. számú függelék II. fejezete], jármű külön jogszabály alapján parkolásnak nem minősülő egyéb célú elhelyezését, valamint a kereskedelmi, vendéglátó és reklámtevékenység végzését.”

III.

Az indítvány megalapozott.

1. Az Ör. vizsgált rendelkezésének értelmében vett politikai rendezvények a gyülekezési jog körébe tartoznak. Az Alkotmánybíróságnak először abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a közterület-használat szabályozása összefügg-e a gyülekezési jog gyakorlásával.

Az Alkotmánybíróság már a 30/1992. (V. 26.) AB határozatában átfogóan vizsgálta az alapjogok korlátozására az Alkotmányból levezethető szabályokat, és megalapozta a kommunikációs alapjogok (a véleménynyilvánítás, a gondolat, a lelkiismeret és a vallás szabadsága mellett a gyülekezési jog) kitüntetett szerepét is az alapvető jogok rendszerében. E kommunikációs alapjogok nem korlátozhatatlanok. Alapvető jogok korlátozására az Alkotmány szerint csak törvényi formában kerülhet sor, az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint abban az esetben, amennyiben a korlátozás más alapvető jog vagy alkotmányos cél érdekében szükséges; a korlátozásnak meg kell felelnie az arányosság követelményeinek, azaz a törvényhozónak mindig a lehető legenyhébb megoldást kell választania. A kommunikációs alapjogoknál az „alapjogi tesztben” összefoglalt követelményeken túlmenő elv, hogy az ezeket korlátozó rendelkezéseket megszorítóan kell értelmezni. [ABH 1992, 167, 170–171.]

„Az Alkotmány 8. §-ában rögzíti, hogy a Magyar Köztársaság elismeri az ember sértethetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait, ezek tiszteletben tartása és védelme az állam elsőrendű kötelessége. Az alapvető jogokra és kötelességekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg, alapvető jog lényeges tartalmát azonban nem korlátozhatja. Az állam akkor nyúlhat az alapjog korlátozásának eszközéhez, ha másik alapvető jog és szabadság védelme vagy érvényesülése, illetve egyéb alkotmányos érték védelme más módon nem érhető el. Az alapjog korlátozásának alkotmányosságához tehát önmagában nem elegendő, hogy az másik alapjog vagy szabadság védelme vagy egyéb alkotmányos cél érdekében történik, hanem szükséges, hogy megfeleljen az arányosság követelményeinek: az elérni kívánt cél fontossága és az ennek érdekében okozott alapjogsérelem súlya megfelelő arányban legyen egymással. A törvényhozó a korlátozás során köteles az adott cél elérésére alkalmas legenyhébb eszközt alkalmazni. Alkotmányellenes a jog tartalmának korlátozása, ha az kényszerítő ok nélkül, önkényesen történik, vagy ha a korlátozás súlya az elérni kívánt célhoz képest aránytalan.” [30/1992. (V. 26.) AB hat. ABH 1992, 167, 171.]

A gyülekezési joggal, illetve korlátozhatóságával kapcsolatban az 55/2001. (XI. 29.) AB határozat a következő megállapításokat tette: „Az Alkotmánybíróság a gyülekezési jogot érintő, összességében nem nagyszámú határozataiból is kirajzolódna azonban bizonyos alapvető elvek. Mindenekelőtt az, hogy a gyülekezési jog – csakúgy, mint a gondolat, a lelkiismeret és a vallás szabadsága – szoro-

san kapcsolódik a véleménynyilvánítás szabadságához [30/1992. (V. 26.) AB határozat, ABH 1992, 167, 171.]. Gyűlések megszervezésének, megtartásának, az azokon való részvételnek a joga nélkül a nézetek, információk megszerzésének és másokkal való megosztásának, a vélemények közösen történő kialakításának a lehetősége ugyanis aligha volna megvalósítható. Ugyanakkor a gyűlekezési jog nem korlátozhatatlan jog. (...) A jogkorlátozás határait az Alkotmány 8. § (2) bekezdése vonja meg, és az Alkotmánybíróság több határozatában is állást foglalt a jogok korlátozásának alkotmányos feltételeit illetően, kimondva, hogy az alapvető jog korlátozása csak akkor marad meg alkotmányos keretek között, ha a korlátozás nem az alapjog érinthetetlen lényegére vonatkozik, ha elkerülhetetlen, azaz, csak ha kényszerítő okból kerül rá sor, és ha a korlátozás az elérni kívánt célhoz képest nem aránytalan [pl. 20/1990. (X. 4.) AB határozat, ABH 1990, 69, 71.; 7/1991. (II. 28.) AB határozat, ABH 1991, 22, 25.; 22/1992. (IV. 10.) AB határozat, ABH 1992, 122, 123.]” (ABH 2001, 442, 449.)

A békés gyülekezés szabadsága a demokratikus társadalom előfeltétele és alapvető értéke. A gyülekezési jog alapján megtartott rendezvények elválaszthatatlanul kapcsolódnak a demokratikus nyilvánosság értékéhez, e rendezvények teszik lehetővé, hogy a polgárok a politikai folyamatot kritikával illessék, tiltakozásukkal befolyásolják. A békés rendezvények a politikai és társadalmi rend, a képviselői szervek legitimitásának megszilárdítása szempontjából is értéket jelentenek. A tüntetések, tiltakozó akciók a képviselői szervek, a kormányzat és a közvélemény számára is jelzik a társadalomban megjelenő feszültségeket, lehetővé téve azt, hogy az illetékesek időben megfelelő lépéseket tegyenek a feszültségek okainak csökkentésére. Egy demokratikus társadalom nem választhatja a tiltakozás elnémításának, szükségtelen és aránytalan korlátozásának útját: a politikai szabadságjogok korlátozása nem csak azokat sújtja, akik élni kívánnának jogokkal, hanem a társadalom egészét, így azokat is, akikre hivatkozással az állam a jogkorlátozás eszközéhez nyúl. A gyülekezési jog alapján megtartott rendezvények célja az, hogy a gyülekezési joggal élő polgárok közös véleményt alakítsanak ki, illetve nézeteiket másokkal megosszák és közösen juttassák kifejezésre. Ehhez nélkülözhetetlenek az Ör. vizsgált rendelkezése szerint csak a közterület tulajdonosának hozzájárulásával alkalmazható eszközök, azaz a gyülekezés joga – különösen nagyobb létszámú rendezvény esetén – nem gyakorolható rendeltetésszerűen építmények, berendezések, pl. színpad, hangosítás, kivetítők nélkül. Ezek használatának szabályozása tehát érinti, alkalmazásuk hozzájáruláshoz kötése pedig korlátozza a gyülekezés jogát.

2. Mivel az Ör. vizsgált rendelkezése a gyülekezési joghoz elválaszthatatlanul kapcsolódik, az Alkotmánybíróságnak vizsgálnia kellett, hogy a helyi önkormányzatnak van-e rendeletalkotási joga a politikai rendezvényeken

alkalmazható eszközök (építmények, berendezések, járművek) vonatkozásában, kötheti-e hozzájáruláshoz alkalmazásukat, korlátozva ezzel a békés gyülekezés jogát. Az Alkotmány 44/A. § (2) bekezdése értelmében helyi önkormányzat képviselő-testülete feladatkörében alkothat magasabb szintű jogszabállyal nem ellentétes rendeletet. A gyülekezési jog gyakorlásának részletes szabályait a gyülekezési jogról szóló 1989. évi III. törvény (a továbbiakban: Gyt.) tartalmazza, mely meghatározza azt is, hogy a közterületen tartandó rendezvények megszervezéséhez milyen bejelentési kötelezettség kapcsolódik. A helyi önkormányzat nem egészítheti ki a Gyt.-ben meghatározott feltételrendszert, mivel a politikai rendezvények – és más, a Gyt. hatálya alá tartozó rendezvények – jogi feltételeinek szabályozására sem a Gyt., sem más jogszabály jogalkotási felhatalmazást nem ad, önálló szabályozási jogköre a helyi önkormányzatnak a gyülekezési jog mint alapvető jog tekintetében pedig nincs. Közterület-használati hozzájárulás hiányában politikai rendezvény rendeltetésszerűen nem lenne megtartható, az Ör. tehát alapvető jog gyakorlását korlátozza. A Fővárosi Közgyűlés a vizsgált – a gyülekezési jogot korlátozó – rendelkezés megalkotásával túllépte rendeletalkotási hatáskörét. Erre tekintettel az Alkotmánybíróság a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

3. Tekintettel arra, hogy az Ör. vizsgált szabálya a szabályozás jogforrási szintje miatt önmagában alkotmányellenes, az Alkotmánybíróság nem vizsgálta azt, hogy a gyülekezés szabadságával szemben megjelenik-e olyan versengő alapjog vagy alkotmányos érték, amely a gyülekezési jog korlátozását szükségessé tenné, illetve, hogy a jog korlátozása arányos-e az elérni kívánt céllal. Ugyanakkor az Alkotmánybíróság megjegyzi, hogy a szabályozás célja is tárgya lehet az alkotmányossági vizsgálatnak, illetve adott esetben előfordulhat, hogy önmagában a jogalkotó szabályozásban testet öltő célja tesz egy rendelkezést alkotmányellenessé. Azzal, hogy a szabályozás a gyülekezési jog körébe tartozó rendezvények közül kiemeli a politikai rendezvényeket, és csak ezekre állapít meg többletkövetelményeket, nyilvánvalóvá teszi, hogy elsődleges célja nem a lakosság nyugalmanak védelme, hanem a politikai kommunikáció korlátozása. Amennyiben nyilvánvaló, hogy a közterület-használat adott módon történő szabályozásának mögöttes célja a gyülekezési jog korlátozása, és a közterület-használat feltételeinek módosítása csupán eszköze a gyülekezési jog korlátozásának, ez alkotmányellenessé tehet olyan szabályokat is, melyek önmagukban alapjogi relevanciával nem bírnának.

A határozat Magyar Közlönyben történő közzététele az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény 41. §-a előírásán alapul.

Alkotmánybírósági ügyszám: 1039/B/2006.

**Az Alkotmánybíróság
6/2007. (II. 27.) AB
határozata**

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az Alkotmánybíróság jogszabály alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítvány tárgyában – *dr. Kovács Péter* alkotmánybíró különvéleményével – meghozta az alábbi

határozatot:

1. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy a választási eljárásról szóló 1997. évi C. törvény 8. § (1) bekezdése alkotmányellenes, ezért e rendelkezést a határozat közzétételének napjával megsemmisíti.

2. Az Alkotmánybíróság a választási eljárásról szóló 1997. évi C. törvény 40. § (2) bekezdése és 41. §-a alkotmányellenessége megállapítására és megsemmisítésére irányuló eljárást megszünteti.

Az Alkotmánybíróság ezt a határozatát a Magyar Közlönyben közzéteszi.

INDOKOLÁS

I.

Az indítványozó a választási eljárásról szóló 1997. évi C. törvény (a továbbiakban: Ve.) 8. § (1) bekezdése, 40. § (2) bekezdése és 41. §-a alkotmányossági vizsgálatát kezdeményezte. Az indítványozó által jelölt rendelkezések egyrészt a közvélemény-kutatási eredmények szavazást megelőző nyilvánosságra hozatali tilalmával, másrészt a kampánycsend (annak megsértése) meghatározásával kapcsolatosak. Az indítványozó szerint a véleménynyilvánítási- és sajtószabadságot [ezáltal az Alkotmány 61. § (1) és (2) bekezdését, valamint az alapjog-korlátozásra irányadó 8. § (2) bekezdését] sértik a vizsgálni kért rendelkezések. Kifejtette, hogy nincs olyan kényszerítő ok, amely szükségessé tenné a véleménynyilvánítási- és sajtószabadság korlátozását a kampánycsend intézménye és a közvélemény-kutatási eredmények közzétételére vonatkozó tilalom által.

Az indítványozó szerint továbbá: „annak feltételezése, hogy a kampánycsend alatti kampány képes lenyűgözően befolyásolni a választó akaratát, ellentétes az Alkotmány 71. § (1) bekezdésében, az általános egyenlő és titkos szavazásról szóló rendelkezésben kifejeződő tartalommal...” is. A választások tisztaságát – érvelt az indítványozó – a Büntető Törvénykönyv választási visszaélésekkel kapcsolatos rendelkezései megfelelően biztosítják, ezek mellett a Ve. közvélemény-kutatási eredmények nyilvánosságra

hozatali tilalmával összefüggő és kampánycsendre vonatkozó szabályaira nincs szükség.

Az indítványozó a vizsgálni kért rendelkezések kapcsán utalt továbbá az Alkotmány 7. § (1) bekezdésével való ellentétre, mivel véleménye szerint sérül az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény (a továbbiakban: Egyezmény) vélemény szabadságra irányadó 10. cikke, valamint az Alkotmány 2. § (1) bekezdésének sérelmét is felvetette.

Az indítványozó a fentiek alapján kezdeményezte a Ve. 8. § (1) bekezdése, 40. § (2) bekezdése és 41. §-a alkotmányellenességének megállapítását és megsemmisítését.

II.

1. Az Alkotmány hivatkozott rendelkezései szerint:
„2. § (1) A Magyar Köztársaság független, demokratikus jogállam.

(...)

7. § (1) A Magyar Köztársaság jogrendszere elfogadja a nemzetközi jog általánosan elismert szabályait, biztosítja továbbá a vállalt nemzetközi jogi kötelezettségek és a belső jog összhangját.

(...)

8. § (1) A Magyar Köztársaság elismeri az ember sértetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait, ezek tiszteletben tartása és védelme az állam elsődrendű kötelessége.

(2) A Magyar Köztársaságban az alapvető jogokra és kötelességekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg, alapvető jog lényeges tartalmát azonban nem korlátozhatja.

(...)

61. § (1) A Magyar Köztársaságban mindenkinek joga van a szabad véleménynyilvánításra, továbbá arra, hogy a közérdekű adatokat megismerje, illetőleg terjessze.

(2) A Magyar Köztársaság elismeri és védi a sajtó szabadságát.

(...)

71. § (1) Az országgyűlési képviselőket, az Európai Parlament képviselőit, a helyi önkormányzati képviselőket, valamint a polgármestert és a fővárosi főpolgármestert a választópolgárok általános és egyenlő választójog alapján, közvetlen és titkos szavazással választják.”

2. A Ve. érintett szabályai szerint:

„8. § (1) A szavazást megelőző nyolcadik naptól a szavazás befejezéséig a választásokkal kapcsolatos közvélemény-kutatás eredményét nem szabad nyilvánosságra hozni.

(...)

40. § (1) A választási kampány a választás kitűzésétől a szavazást megelőző nap 0 óráig tart.

(2) A szavazást megelőző nap 0 órától a szavazás befejezéséig választási kampányt folytatni tilos (kampánycsend).

(...)

41. § A kampánycsend megsértésének minősül a választópolgárok választói akaratának befolyásolása, így különösen: a választópolgárok számára a jelölt vagy a jelölő szervezet által ingyenesen juttatott szolgáltatás (szavazásra történő szervezett szállítás, étel-ital adása), pártjelvények, zászlók, pártszimbólumok, a jelölt fényképét vagy nevét tartalmazó tárgyak osztogatása, választási plakát (a továbbiakban: plakát) elhelyezése, a választói akarat befolyásolására alkalmas információk szolgáltatása elektronikus vagy más úton.”

III.

Az indítvány részben megalapozott.

1. Az Alkotmánybíróság a 39/2002. (IX. 25.) AB határozatában (a továbbiakban: Abh.) már döntött a Ve. 40. § (1) és (2) bekezdése, illetve 41. §-a alkotmányossága tárgyában (ABH 2002, 273.). Az Alkotmánybíróság az Abh.-ban – többek között – megállapította: „... az Egyezmény 10. cikke, továbbá az Egyezségokmány [Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya] 19. cikke nem tartalmaz közvetlen rendelkezést arról, hogy a választásokra tekintettel az alkotmányos alapjogok korlátozhatók. Ugyanakkor az Egyezmény 10. cikkének 2. pontja és az Egyezségokmány 19. cikkének 3. pontja lehetőséget biztosít arra, hogy a véleménynyilvánítás jogát mások jogai védelme érdekében törvény korlátozza. Ilyen korlátozást jelent a Ve. 40. § (1) és (2) bekezdésében szabályozott kampánycsend intézménye, amely a véleménynyilvánítás és a sajtószabadság időbeni korlátozását valósítja meg.

A választójog az Alkotmány 70. § (1) bekezdésébe foglalt alapvető jog. Az Alkotmány 2. § (1) bekezdése szerint a Magyar Köztársaság független, demokratikus jogállam. A demokrácia elvén alapuló politikai rendszer elengedhetetlen feltétele a stabil, jogszerűen és kiszámítható módon működő választási rendszer. A választói akarat kifejezése, vagyis az országgyűlési választás ugyanis a Magyar Köztársaság legfelsőbb államhatalmi szervét konstituálja, legitimálja és legitimizálja.

A választási rendszer egyik lehetséges eleme a kampánycsend intézménye. A kampánycsend a választói akarat kinyilvánításának zavartalanságát biztosítja. A választói akarat zavartalan kinyilvánítása a legfelsőbb államhatalmi szerv szabad akaraton alapuló létrehozását, illetve azon keresztül a Magyar Köztársaság demokratikus jogállamiságát garantálja. A választójog védelme és a demokratikus jogállamiság követelménye szükségessé teheti a kampánycsend intézményét, illetve a véleménynyilvánítás- és sajtószabadságnak a kampánycsend által megvalósuló korlátozását.

A kampánycsend – a támadott szabályozás szerinti – rövid időtartama miatt a korlátozás csak a választási kampány (minimum 84 nap) időtartamának elenyésző töredékére vonatkozik (86 óra). A kampánycsend rövidege, általános érvénye, illetve csak a választás napját közvetlenül megelőző időre való kiterjesztése miatt a korlátozás a célhoz képest arányosnak minősül.

Az Alkotmánybíróság mindezek alapján megállapította, hogy a Ve. 40. § (1) és (2) bekezdése, illetve 41. §-a nem ütközik az Alkotmány 8. § (1) és (2) bekezdésébe. A kampánycsend intézménye alapvető jog lényeges tartalmát nem korlátozza. A véleménynyilvánítás- és sajtószabadságot [Alkotmány 61. § (1) és (2) bekezdés] pedig csak a feltétlenül szükséges mértékben korlátozza a választások zavartalan lebonyolítása céljából.” (ABH 2002, 273, 279.)

A fentiek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy jelen indítványnak a Ve. 40. § (2) bekezdése és 41. §-a alkotmányellenességének megállapítására irányuló kérelme tárgyában korábban már határozatot hozott. Az Alkotmánybíróság ideiglenes ügyrendjéről és annak közzetételéről szóló 3/2001. (XII. 3.) Tü. határozat 31. § c) pontja határozza meg a res iudicata fogalmát az alkotmánybírósági eljárásban. E szerint az Alkotmánybíróság az eljárást megszünteti, ha „az indítvány az Alkotmánybíróság által érdemben már elbírált jogszabállyal azonos jogszabály (jogszabályi rendelkezés) felülvizsgálatára irányul, és az indítványozó az alkotmánynak ugyanarra a §-ára, illetőleg alkotmányos elvére (értékére) – ezen belül – azonos alkotmányos összefüggésre hivatkozva kéri az alkotmánysértést megállapítani (‘ítélt dolog’)”. (ABH 2003, 2076.)

Erre tekintettel az Alkotmánybíróság a Ve. 40. § (2) bekezdése és 41. §-a alkotmányellenessége megállapítására és megsemmisítésére irányuló eljárást megszüntette.

2. Az Abh. – a kampánycsend törvényi szabályainak alkotmányossági vizsgálata mellett – a közvélemény-kutatási eredmények nyilvánosságra hozatalával kapcsolatos tilalmat nem érintette, ezért az Alkotmánybíróság a Ve. 8. § (1) bekezdése tekintetében az érdemi eljárást lefolytatta.

2.1. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint más a célja a kampánynak és más a közvélemény-kutatásnak. Míg a kampány kifejezetten a választópolgári akarat formálására (a meggyőzés befolyásolására) irányul, addig ilyen közvetlen célja a közvélemény-kutatási eredmények közzétételének nincs. A közvélemény-kutatás főként a tájékoztatást szolgálja, azzal a céllal, hogy elősegítse az egyének a politikai folyamatokban való megalapozott részvételét. Az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény és az ahhoz tartozó nyolc kiegészítő jegyzőkönyv kihirdetéséről szóló 1993. évi XXXI. törvény 10. Cikkével kapcsolatban az Európa Tanács Miniszteri Bizottsága a választási kampány médiumokban történő ismertetéséről, azok felhasználásával való folytatásáról

1999. szeptember 9-én ajánlást fogadott el [R (99) 15 számú ajánlás]. Az ajánlás – amely e kérdést az írott és elektronikus média tájékoztatási szabadságának szempontjából vizsgálta – III. része külön kezeli a jelöltek érdekében történő közlést („dissemination of partisan electoral messages”), illetve a közvélemény-kutatási eredmények nyilvánosságra hozatalát. A Bizottság hangsúlyozta, hogy a választás napján vagy ezt megelőző napokban a közvélemény-kutatási eredmények nyilvánosságra hozatalát korlátozó vagy tilalmazó szabályoknak meg kell felelniük az Egyezmény 10. Cikke és a strasbourgi bíróság által támogatott követelményeknek. A közvélemény-kutatási adatok nyilvánosságra hozatalakor tájékoztatni kell a közvéleményt, ki rendelte meg, ki, mikor és milyen módszerrel végezte a közvélemény-kutatást; hány főre terjedt ki; mekkora a mintanagyságból fakadó hibahatár; minden más kérdés azonban a média önszabályozására tartozik.

A jelen határozatban vizsgált közvélemény-kutatási eredmények közzétételének tilalmára vonatkozó kérdések külföldi szabályozása változatos képet mutat. Nincs a magyar szabályozáshoz hasonló tilalom pl. Ausztriában, Németországban, az Egyesült Királyságban. Egyes nyugat-európai országok mellett (Franciaország, Olaszország, Spanyolország) az utóbbi időben elsősorban Kelet-Közép Európában jelentek meg a klasszikus kampánycsend-szabályok mellett a várható választási eredmények nyilvánosságra hozatalára vonatkozó tilalmak. Így pl. a lengyel parlamenti választást szabályozó törvény a kampánycsend időszakában tiltja a várható választói magatartásról és választási eredményről készült közvélemény-kutatás nyilvánosságra hozatalát (a 2001-es lengyel parlamenti választási törvény 86. §-a). Az orosz szövetségi alsóházi és elnök-választás esetén a szavazást megelőző három nappal, míg a bolgár parlamenti választások napját megelőző 24 órától a választások befejezéséig nem hozhatók nyilvánosságra közvélemény-kutatási adatok. [Duma-választási törvény 55. § (3) bekezdés; szövetségi elnökválasztási törvény 46. § (3) bekezdés; bolgár parlamenti választási törvény 59. § (2) bekezdése].

2.2. A Ve. 8. § (1) bekezdése alapján jelen ügyben az Alkotmánybíróságnak alapjogi sérelmet kellett vizsgálnia: az indítványozó az Alkotmány 61. § (1) és (2) bekezdésében foglalt alapjogok, a véleménynyilvánítás szabadsága és a sajtószabadság alkotmányellenes korlátozására is hivatkozott. Az Alkotmánybíróság ezzel kapcsolatban elsőként azt állapította meg, hogy a közvélemény-kutatás közzétételének a Ve. 8. § (1) bekezdésébe foglalt tilalma valóban korlátozza a véleménynyilvánítás- és sajtó szabadságát. Ez által mind az írott, mind az elektronikus sajtó elesik attól a lehetőségtől, hogy a szavazást megelőző nyolc napon belül a felmérések eredményeit nyilvánosságra hozza. Mindezen túlmenően a közvélemény-kutatás eredményeinek nyilvánosságra hozatali korlátozása a demokratikus közvélemény kialakulásához elengedhetetlen információszabadság alapjogával, azon belül a választópolgárok tájékozódáshoz való jogával is szo-

ros összefüggésben áll, amelyek szintén az Alkotmány 61. § (1) és (2) bekezdéseit érintik. Az alapjog-korlátozás alkotmányosságának megítélése – azaz az Alkotmány 8. § (2) bekezdésének sérelme – tekintetében az Alkotmánybíróság a 22/1992. (IV. 10.) AB határozatában kifejtette: „Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint az alapvető jog korlátozása csak akkor marad meg alkotmányos határok között, ha a korlátozás nem az alapjog érinthetetlen lényegére vonatkozik, ha az elkerülhetetlen, azaz kényszerítő okkal történik, továbbá, ha a korlátozás súlya a korlátozással elérni kívánt célhoz képest nem aránytalan.” A 30/1992. (V. 26.) AB határozat pedig rámutatott: „Az állam akkor nyúlhat az alapjog korlátozásának eszközehez, ha másik alapvető jog és szabadság védelme vagy érvényesülése, illetve egyéb alkotmányos érték védelme más módon nem érhető el. Az alapjog korlátozásának alkotmányosságához tehát önmagában nem elegendő, hogy az másik alapjog vagy szabadság védelme vagy egyéb alkotmányos cél érdekében történik, hanem szükséges, hogy megfeleljen az arányosság követelményeinek: az elérni kívánt cél fontossága és az ennek érdekében okozott alapjogsérelem súlya megfelelő arányban legyen egymással. A törvényhozó a korlátozás során köteles az adott cél elérésére alkalmas legenyhébb eszközt alkalmazni. Alkotmányellenes a jog tartalmának korlátozása, ha az kényszerítő ok nélkül, önkényesen történik, vagy ha a korlátozás súlya az elérni kívánt célhoz képest aránytalan.” (ABH 1992, 167, 171.). Az Alkotmánybíróságnak tehát azt kellett vizsgálnia, hogy a Ve. 8. § (1) bekezdésébe foglalt tilalom az alapjogok, így a véleménynyilvánítási- és sajtószabadság szükséges és arányos korlátozása-e.

A közvélemény-kutatási felmérések nyilvánossághozatali korlátozásának célja – ami a korlátozás szükségességét eredményezheti – a választások zavartalan lebonyolításához kapcsolódik. Alkotmányossági kérdés ugyanakkor, hogy az adott cél – annak biztosítása, hogy a választói akarat kinyilvánítása zavartalan legyen – csak így, a véleménynyilvánítási- és sajtószabadság alapjogának ezen korlátozásával érhető-e el. Az Alkotmánybíróság ugyancsak a fentebb idézett 30/1992. (V. 26.) AB határozatában megállapította: „Valamennyi alkotmányos alapjog tekintetében fontos kérdés, hogy azokat lehet-e és milyen feltételekkel megszorítani, korlátozni, kollíziójuk esetén milyen szempontok alapján kell a prioritást meghatározni. A véleménynyilvánítás, illetve az ebbe beletartozó sajtószabadság esetén ez a kérdés kiemelt jelentőséget kap, mivel ezen szabadságok a plurális, demokratikus társadalom alapvető értékei közé tartoznak. Éppen ezért a véleménynyilvánítás szabadságának kitüntetett szerepe van az alkotmányos alapjogok között...” (ABH 1992, 167, 170–171.)

Az Alkotmánybíróság a 338/B/2002. AB határozatában – a Ve. 89. §-a vizsgálata kapcsán – foglalkozott azzal a problémával, hogy a közvélemény-kutatási felmérések közzététele befolyásolhatja-e a választások tisztaságát abból a szempontból, hogy ösztönzi a választópolgárokat a lakóhelyüktől távol történő szavazásra. E határozat sze-

rint: „Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza: a közvélemény-kutatások felmérései, valamint az első forduló alapján rendelkezésre álló tényleges eredmények között a választójog szempontjából lényeges különbség van. A közvélemény-kutatási adatok megismerhetősége alkotmányosan nem elfogadható indok az igazolással történő szavazás kizárására, mert ha a jogalkotó ezen indok alapulvételével zárna ki a lakóhelytől távol történő szavazás lehetőségét, az a választójog aránytalan (ezért alkotmányellenes) korlátozását eredményezné. Azonban amikor már tényleges választási adatok (az első forduló eredménye) válnak megismerhetővé, a jogalkotó a választások tisztaságának biztosítása érdekében, a választójog lényeges tartalmának korlátozása nélkül zárja ki az igazolás alapján történő szavazás lehetőségét.” (ABH 2003, 1504, 1507–1508.)

Az Alkotmánybíróság megítélése szerint e határozat figyelembe veendő a tekintetben, hogy az Alkotmánybíróság különbséget tett a közvélemény-kutatási felmérések, és a tényleges választási eredmények között akkor, amikor az alapjog-korlátozás alkotmányosságát értékelte. Az Alkotmánybíróság álláspontja, hogy a véleménynyilvánítási és sajtószabadság, illetve az információszabadság Ve. 8. § (1) bekezdésébe foglalt módon történő korlátozása nem fogadható el alkotmányosan, még akkor sem, ha a közvélemény-kutatási adatoknak a választói magatartásra kiható voltát elismerjük. Bár a választások zavartalan lebonyolítása legitim – alkotmányosan elfogadható – cél az alapjog-korlátozás szükségességéhez, de a Ve. 8. § (1) bekezdésébe foglalt nyolc napig tartó tilalom nincs arányban az elérni kívánt céllal, azaz a választások zavartalanágához fűződő legitim érdekekkel. E cél a vélemény- és sajtószabadság Ve. 8. § (1) bekezdésébe foglalt arányú időbeli korlátozása nélkül is elérhető. Az alapjog-korlátozás aránytalansága ezért megállapítható. Alkotmányosan ugyanis nem indokolható a véleménynyilvánítási- és sajtószabadságnak a kampánycsend általi – az Abh. szerint a választójog védelme és a demokratikus jogállamiság követelménye alapján szükségesnek ítélt és arányos mértékű – korlátozásánál súlyosabb korlátozása. „Vagyis az egyéni véleménynyilvánítás, a saját törvényei szerint kialakuló közvélemény, és ezekkel kölcsönhatásban a minél szélesebb tájékozottságra épülő egyéni véleményalkotás lehetősége az, ami alkotmányos védelmet élvez.” [30/1992. (V. 26.) AB határozat, ABH 1992, 167, 179.]

Minderre tekintettel az Alkotmánybíróság megállapította, hogy nem szükségtelenül, de aránytalanul korlátozza a véleménynyilvánítás- és sajtó szabadságát a Ve. 8. § (1) bekezdésébe foglalt nyolc napos korlátozás, ezáltal sérti az Alkotmány 8. § (2) bekezdését, illetve 61. § (1) és (2) bekezdését. Az Alkotmánybíróság ezért e rendelkezést megsemmisítette. A döntés nyomán a közvélemény-kutatási felmérések nyilvánosságra hozatali tilalmára – mint jogintézményre – a kampánycsend (Ve. 40. § és 41. §) szabályai lesznek irányadók. A Ve. 41. §-a szerint a kampánycsend megsértésének minősül a választópolgárok választói akaratának befolyásolása, így különösen „a választói

akarat befolyásolására alkalmas információk szolgáltatása elektronikus vagy más úton.”

2.3. Az indítványozó az alkotmányossági vizsgálatot más alkotmányos tilalmak szempontjából is kezdeményezte. Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint, ha az adott rendelkezés alkotmányellenességét az Alkotmány valamely tétele alapján már megállapította, az indítványokban felhívott további alkotmányi rendelkezésekkel fennálló ellentétet már nem vizsgálja. [61/1997. (XI. 19.) AB határozat, ABH 1997, 361, 364.; 16/2000. (V. 24.) AB határozat, ABH 2000, 425, 429.; 56/2001. (XI. 29.) AB határozat, ABH 2001, 478, 482.; 35/2002. (VII. 19.) AB határozat, ABH 2002, 199, 213.; 4/2004. (II. 20.) AB határozat, ABH 2004, 66, 72.; 9/2005. (III. 31.) AB határozat, ABH 2005, 627, 636.]

A határozat közzététele az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény 41. §-án alapul.

Alkotmánybírósági ügyszám: 363/B/2003.

Dr. Kovács Péter alkotmánybíró különvéleménye

A többségi határozat rendelkező részének 1. pontjával és annak indokolásával nem értek egyet és álláspontomat az alábbiakban foglalom össze.

1. A közvélemény-kutatás a jelenkor sajátos intézménye, amelynek tudományos megalapozottságát, szakmai kritériumrendszerét magam sem vonom kétségbe és magától értetődőnek tekintem, hogy a választások között, illetve magában a választási kampányban a közvélemény-kutatások komoly szerepet játszanak. Ily módon a választópolgárok értesülhetnek arról, hogy az egyes pártok országos vagy helyi szinten milyen támogatással bírnak az adott pillanatban és dönthetnek arról, hogy kitartanak saját pártpreferenciájuk mellett, vagy éppen az elsődleges preferencia esélytelensége esetén a legközelebb eső politikai irányvonalat támogatják, vagy esetleg egy kampányesemény hatására jelentősebb mértékben váltanak. A jelöltek és a pártok számára is hasznosak a közvélemény-kutatások, ideértve azok nyilvánosságra hozott, illetve csak a megrendelővel közölt formáit: ez befolyásolhatja a kampánystratégia megformálását, illetve a kampány vívása során a taktikai elemek módosítását, a választási siker érdekében történő egyéb lépések megtételét. A közvélemény-kutatások nyilvánosságra hozatala a választópolgárok esetében a mozgósítást és az elkényelmesedést egyaránt eredményezheti.

A közvélemény-kutatások eredményei ugyanakkor a média közvetítésével jutnak el a választópolgárokhoz és több államban érzékelhető az a jelenség, hogy a média egyes szereplői a közvélemény-kutatások elemzését nem mindig *sine ira et studio* elfogulatlansággal végzik el, hanem maguk is a közvélemény alakításához kívánnak hoz-

zárulni. Ennek ismert eszköze a negatív konnotációk hangsúlyozott ismétlése, amely után az illető személy vagy párt rokonszenv-indexe jelentősen csökken. Ebben az esetben a csökkenés tényének, mértékének magyarázata, valós és vélt okainak kutatógatása az, ami egy öngerjesztő folyamattá tud válni. Ilyen összefüggésekben még a *le-gis artis* elvégzett közvélemény-kutatás is az objektív mérce és tájékoztatás helyett a politikai célok egyik segédeszközévé válik.

Mindezzel a modern parlamenti demokráciák pártjai, kampánystratégiáik eleve számolnak, ideértve azt, hogy különböző technikákkal javítani próbálják saját arculatukat, s rontani a politikai ellenfelét. A választási stratégiák és taktikák megtervezői ennek megfelelően használják a közvélemény-kutatásokat, mint ahogyan építenek a valóban független média, illetve a pártszimpátiájú média által nyújtott lehetőségekre.

2. Európában láthatunk példát a szigorúbb és a megengedőbb jogszabályi megoldásokra és arra, ahogyan a jogi koordinátarendszer megengedőbbé tételével párhuzamosan legalább annyira részletes szabályozást kényszerítnek ki a tömegtájékoztatás intézményeiből. A moratórium szempontjából a rövidebb időtartamúakat igen jól bemutatja a többségi határozat, a kép teljességéhez azonban hozzátartozik, hogy Olaszországban 15 napos, Lengyelországban 12 napos érvényesül, illetve Portugáliában 2000-ig 30 napos moratórium érvényesült.

Ennél fontosabb azonban az a tendencia, hogy ahol a jogilag előírt moratórium, illetve általában a jogi természetű szabályozás helyébe más norma lépett, ott legalább annyi korlátot írtak elő. Így például Portugáliában egy állami hatóságnál előzetesen letétbe kell helyezni az anyagot, továbbá a szakmai kritériumok teljesülését bizonyító adatokat és csak ugyanebben a formában lehet nyilvánosságra hozni azon intézmények által, amelyek erre előzetesen felhatalmazást kaptak. Ott, ahol a média, illetve az adott médium maga alakítja ki a szabályozást, ott sem ismeretlen a korlátozó természetű megoldás: Angliában a BBC-belső szabályzata közismerten hallatlanul részletesen írja körül a moderátor semleges funkciójának a közvélemény-kutatások bemutatásakor követendő stílusos jegyeit és utal arra, hogy szükség esetén – előzetesen is – igénybe kell venni a BBC belső ellenőrzésének intézményeit. Belgiumban az RTBF a 2003-as választásokra hasonló részletességgel dolgozta ki és tartatta be munkatársaival a választási magatartási kódexet, ami a közvélemény-kutatások nyilvánosságra hozatalára a moratóriumot a választás napjára és az azt megelőző napra írta elő. 2001-ben Cipruson a MEGA rögzítette, hogy csak két közvélemény-kutatást rendel, ezeket elemzi, és a választást megelőző második napon befejez mindennemű választási műsort. Látható, hogy ahol nem az állami szabályozás a részletező és kemény, ott az önszabályozás ténylegesen is létezik, pontos és hatékony (vö. az európai gyakorlatot egy európai uniós projekt keretében feldolgozó tanulmány megállapításait:

Christophorou, Christophoros: *Media and Elections: Case Studies*, The European Institute for Media – Düsseldorf, Paris 2005).

Igen sajátos a franciaországi szabályozás annyiban, hogy ott az Alkotmánybíróság választási bíróságként is működik, különös tekintettel a jelöltenkénti kampányköltség felső határa betartásának ellenőrzésében, túllépésének a mandátum megsemmisítésével is járó szankcionálásában. Ezekben az összefüggésekben érintette több határozatában a Conseil Constitutionnel a közvélemény-kutatások kérdését a kampányidőszakban, és hangsúlyozta annak jelentőségét, hogy a közvélemény-kutatás csak országos szinten a választási hajlandóságot és a pártszimpátiát mérje-e fel vagy pedig személyre szóló-e. Abszolút független-e a képviselőjelölttől, aki annak eredményeit nem is használta fel kampányában, vagy pedig tőle független volt ugyan, de eredményeit választási célra kihasználta vagy pedig eleve ő, illetve pártja, támogatói rendelték azt meg. E négy variációt ugyanis a kampányban (ti. a kampányköltségekhez való beszámításban) különbözően kell kezelni (Décision no 91–1141/1142/1143/1144 du 31 juillet 1991, 13–14. § és Décision no 93–1328/1487 du 9 décembre 1993, 19. §).

3. Jóllehet a nemzetközi gyakorlatban nincs világos, minden államot, vagy akárcsak az európai államokat kötő zsinórmérték, érzékelhető az, hogy a közvélemény-kutatás, a média és a kampánycsend összefüggéseit a különböző európai szervezetekben igen árnyaltan látják.

Maga a többségi határozat is hivatkozik az Európa Tanács Miniszteri Bizottságának a (99)15 számú ajánlására a választási kampány médiumokban történő ismertetéséről, idézve abból a közvélemény-kutatások szakmai hitelét bizonyító elemek nyilvánosságra hozatalának fontosságát. Idézi azt a tételt is, hogy „minden más kérdés azonban a média önszabályozására tartozik.”

Ennek az ajánlásnak a több részletszabályban megjelölt fő üzenete azonban éppen az, hogy jöjjön létre a választások „fair, kiegyensúlyozott és pártatlan” média-hátterének az állami szabályozáson és ezt kiegészítve az önszabályozáson alapuló struktúrája. Így az ajánlás azt is hangsúlyozza, hogy az állam adott esetben beavatkozással állítsa helyre az egyensúlyt. Ezekben az összefüggésekben éppen azt hangsúlyozza az ajánlás, hogy az államok fontolják meg, nem lehet-e célszerű már a választásokat megelőző napon is megtiltani „a jelöltek érdekében történő közlést”. Az ajánlás ugyanebben az összefüggésben éppen hogy azt ajánlja, hogy fontolják meg az államok, hogy az *exit poll* eredmények nyilvánosságra hozatalát nem célszerű-e betiltaniuk a választás lezárásig. Ez az ajánlás tehát nézetem szerint nem a nyitást, mint inkább az óvatos szűkítést támasztja alá, különös tekintettel arra, hogy a pártatlanság, kiegyensúlyozottság, az állami, jogi szabályozás, illetve a média által megadott önkorlátozások beállították-e a kívánatos garanciarendszert.

Az Európa Tanács ún. Demokráciával a Jogért Bizottsága (Velencei Bizottság) – amely által elkészített Európai Választási Kódexre az Alkotmánybíróság mint irányadó dokumentumra hivatkozott 22/2005. (VI. 17.) AB határozatban (ABH 2005, 246, 251–252.) – több újabb határozatot is szentelt ezeknek az összefüggéseknek. Ilyen például a Médaiügyi irányelvek a választási megfigyelők számára [Guidelines on Media Analysis during Election Observation Mission, CDL-AD(2005)032] c. dokumentum. Egy friss, 2006-ban elfogadott jelentésében [Report on Electoral Law and Electoral Administration in Europe, CDL-AD(2006)018 jelzetű dokumentum] a jelenlegi európai választási gyakorlatot áttekintve még nagyobb óvatosságra int. „Mivel a választásokhoz kapcsolódó közvélemény-kutatásoknak kihatásuk lehet magára a választásra is, a közvélemény-kutatások közzétételét, illetve sugárzását szabályozni kell, előírva például, hogy a forrást és a többi releváns információt is csatolni kell. Rendszerint tilos a közvélemény-kutatásokat és az előrejelzéseket publikálni a választás napján (az urnák lezárása előtt) és az azt közvetlenül megelőző napon. Ott, ahol még nincs ilyen szabály, célszerű lenne annak bevezetését megfontolni [lásd a Grúziáról készített jelentést – CDL-AD(2004)005, 43. §]. Egyes esetekben azonban – például Moldovában, ahol 10 napos vagy Ukrajnában, ahol 15 napos a moratórium – az időbeli korlátozások túlzottak. Ezért ott azt ajánlottuk, hogy az időtartamot egy ésszerűbb időre rövidítsék [CDL-AD(2004)027, 32. §; CDL-AD(2006)002, 68. §].” A Velencei Bizottság megjegyzése nyomán Grúzia a választási szabályok módosításakor a közvélemény-kutatások nyilvánosságra hozatalát illetően a választást megelőző 48 órára írt elő moratóriumot.

Figyelemre méltó továbbá, hogy bár Magyarország esetében is nevesít problémákat a jelentés, de ezek között nem említi a közvélemény-kutatások nyilvánosságra hozatalát illető moratórium hosszúságát, hanem a 2002-es választások összefüggésében hivatkozik azokra a kritikákra, amelyek az Országos Választási Bizottságnak a helyi választási bizottságok döntéseivel szembeni „fogatlanságát” illeték és a megoldást inkoherenciára, illetve visszaélésekre lehetőséget nyújtnak találták [CDL-AD(2006)018 jelzetű dokumentum 31. §].

A többségi határozat a Miniszteri Bizottság (99)15 ajánlásából átveszi a hivatkozást az Emberi Jogok Európai Bíróságának e kérdésben is irányadó joggyakorlatára.

Fontos azonban hangsúlyozni, hogy az Emberi Jogok Európai Bírósága maga pedig a Velencei Bizottság Kódexére hivatkozott, mint amit iránymutatónak tekintett a választások egyes technikai részletkérdéseinek megítélésében (Melnichenko c. Ukrajna ügyben hozott ítélet, 2004. október 19., 57. §). Ugyanebben a szellemben és elismerve, hogy a konkrét megoldást illetően az államoknak jelentős mozgásszabadságuk van, említette az Emberi Jogok Európai Bírósága a sajtószabadság és a választási kampány sajátosságainak összefüggéseiről szólva, hogy „mivel a két jog konfliktusba kerülhet, esetleg szükséges lehet

a választások idején vagy azt megelőzően olyan korlátozókat alkalmazni, amelyek egyébként nem lennének elfogadhatóak, annak érdekében, hogy a nép véleményének kifejezését biztosítsák a törvényhozó testület megválasztását illetően” (Bowman c. Egyesült Királyság ügyben hozott ítélet, 1998. február 19., 43. §). Ezek pedig azt támasztják alá, hogy az Emberi Jogok Európai Bírósága a választási kampány időszakában követendő elveket mégis *lex specialis*-nak tekinti, azaz nem mechanikusan vonatkoztatja rá a véleménynyilvánítás szabadságát illetően általában érvényesülő szabályokat, illetve saját joggyakorlatát.

4. Fentiek alapján tehát úgy vélem, hogy a jelen határozatban érintett időtartam az európai választási gyakorlatot is figyelembe véve nem lépte túl az arányosság határait. A fenti – igaz, jogilag ajánlási értékű – európai dokumentumokra figyelemmel a magam részéről nem tudom levezetni azt sem, hogy a közvélemény-kutatások természetüktől függetlenül egységesen kezelhetők és a nyilvánosságra hozatalukat illető tilalom a kampánycsenddel minden esetben tökéletesen egybecsúsztható.

Minderre tekintettel tehát nézetem szerint az indítványt a határozat 1. pontjában az Alkotmánybíróságnak el kellett volna utasítania.

**Az Alkotmánybíróság
8/2007. (II. 28.) AB
határozata**

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az Alkotmánybíróság jogszabály alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítványok tárgyában – dr. Kiss László alkotmánybíró párhuzamos indoklásával, valamint dr. Holló András és dr. Bragyova András alkotmánybírók különvéleményével – meghozta a következő

határozatot:

1. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy a társasági adóról és az osztalékadóról szóló 1996. évi LXXXI. törvény 6. § (5)–(9) bekezdései alkotmányellenesek, ezért azokat a jelen határozat kihirdetése napjával megsemmisíti.

2. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy az egyes pénzügyi tárgyú törvények módosításáról rendelkező 2006. évi LXI. törvény 225. § (16) bekezdése alkotmány-

ellenes, ezért azt a jelen határozat kihirdetése napjával megsemmisíti.

Ezt a határozatát az Alkotmánybíróság a Magyar Köz-
lönyben közzéteszi.

INDOKOLÁS

I.

Az Alkotmánybírósághoz több indítvány érkezett, amelyekben a társasági adóról és az osztalékadóról szóló 1996. évi LXXXI. törvény (a továbbiakban: Tao.) 6. §-ának – az egyes pénzügyi tárgyú törvények módosításáról rendelkező 2006. évi LXI. törvény (a továbbiakban: Ept.) 25. §-ával megállapított – (5) és (6) bekezdése utólagos alkotmányossági vizsgálatát és megsemmisítését kérték az indítványozók.

Az Alkotmánybíróság az indítványokat – azok tárgyi azonosságára tekintettel – az Alkotmánybíróság ideiglenes ügyrendjéről és annak közzétételéről szóló, módosított és egységes szerkezetbe foglalt 3/2001. (XII. 3.) Tü. határozat (ABH 2003, 2065.; a továbbiakban: Ügyrend) 28. § (1) bekezdése alapján egyesítette és egy eljárásban bírálta el.

a) Az egyik indítványozó az Ept. 25. §-ának azt a rendelkezését kifogásolta, amely a Tao. 6. §-át – 2007. január 1-jével kezdődő hatállyal – egy új (5) bekezdéssel egészítette ki. Az Ept. említett rendelkezését az indítványozó azért tekintette ellentétesnek az Alkotmány 70/I. §-ával, mert az abban szabályozott „„elvárt« adóalagnál igazolt módon kisebb tényleges adóalappal rendelkező adóalany számára nem teszi lehetővé, hogy jövedelmi és vagyoni viszonyainak megfelelően járuljon hozzá a közterhekhez.”

Erre tekintettel kérte az indítványozó az Ept. támadott rendelkezése alkotmányellenességének a megállapítását és megsemmisítését.

b) Más indítványozók formailag az Ept. 25. §-a egésze alkotmányellenességének a megállapítását és megsemmisítését kérték az Alkotmánybíróságtól, azonban az indítványuk tartalma alapján kizárólag annak a Tao. 6. §-át új (5) és (6) bekezdésekkel kiegészítő rendelkezését támadták.

Érvelésük szerint a kifogásolt törvényi szabályozás „minden veszteséges vállalkozást adócsalónak tekint, ezért az adót »kvázi szankcióként« alkalmazza, ami sérti az Alkotmány 2. § (1) bekezdésében foglalt jogállamiság és 70/I. §-ában foglalt arányos közteherviselés elvét.” Az indítványozók álláspontjuk alátámasztásaként hivatkoztak az Alkotmánybíróság 31/1998. (VI. 25.) AB határozatában (ABH 1998, 240.) foglaltakra is.

Az indítványozók kifejtették, hogy az Ept. támadott szabályozása egy „elvárt adót” iktat be a Tao. rendelkezései közé, amely egy olyan „minimumadó”, amelyet kevés

kivétellel minden, még a veszteséges vállalkozásnak is fizetni kell.

Kifogásolták, hogy a „tényleges nyereség nélküli, a jogszabályi előírásokat betartó társaságok kényszerülnek különadó megfizetésére, azért mert néhányan az adóelkerülést választják.”

Az indítványozók azzal is érveltek, hogy bár a vitatott szabályozás az eddig adót elkerülő vállalkozásokat is bevonja az adózói körbe, ugyanakkor azzal, hogy a veszteséges vállalkozások számára is adókötelezettséget ír elő, véglegesen ellehetetleníti azok működését, végérvényesen kivonja őket az adózói körből.

Álláspontjuk szerint mindez az arányos közteherviselés sérelmére vezet, mivel a törvényalkotó „egyenlőtleneket von azonos elbírálás alá”.

Az Alkotmánybíróság 29/2005. (VII. 14.) AB határozatának (ABH 2005, 316.) indokolásában foglaltakra hivatkozással az indítványozók arra is utaltak, hogy az „elvárt adó” – hasonlóan az említett határozatban szereplő túlzott mértékű „konfiskatórius jellegű” adóhoz – a veszteséges vállalkozások megszűnését idézi elő, és ezzel megghiúsítja az adóztatás célját, az arányos közteherviselést.

Az indítványozók azt is kifogásolták, hogy a támadott szabályozás a nyereségadó jellegű társasági adó adóalapjának a meghatározása során kizárólag az eladott áruk beszerzési értékével (a továbbiakban: ELÁBÉ) engedi meg csökkenteni az adózó bevételeit, és több más a vállalkozásoknál jellemzően felmerülő ráfordítást – így a személyi jellegű ráfordításokat, vagy a közvetített szolgáltatások értékét – adóalapot csökkentő tételként nem ismeri el.

Az indítványozók az Alkotmány 70/I. §-át és 2. § (1) bekezdését jelölték meg a kifogásolt szabályozás által sértett alkotmányi rendelkezésként.

c) Egy további indítványozó szintén az Ept. 25. §-a egészének a megsemmisítését kérte az Alkotmánybíróságtól, az Alkotmány 70/I. §-ának a sérelmére hivatkozással. Azzal érvelt, hogy az Ept. vitatott rendelkezése az adózók által ténylegesen meg nem szerzett jövedelmet adóztat.

d) Volt olyan indítványozó is, aki az Ept. 21. § (1) bekezdése és 25. §-a alkotmányellenességének a megállapítását és a támadott törvényi rendelkezések *ex tunc* hatállyal történő megsemmisítését kérte az Alkotmánybíróságtól az Alkotmány 2. § (1) bekezdése és 57. § (2) bekezdése sérelmét állítva. Az indítványozó szerint a törvényalkotó az „elvárt adó” szabályozása során egy megdönthetetlen törvényi vélelmet állított fel, amellyel szemben nincs lehetőség az ellenbizonyításra. Álláspontja szerint az ártatlanság vélelmének alkotmányi rendelkezését sérti, hogy a törvényalkotó az adóelkerülést célzó adózói magatartásból kiindulva egyfajta kollektív szankcióként alkalmazza az „elvárt adót”.

Az indítványozó szerint „a cél szentesíti az eszközt” elv alapján egy elvárt, „átalány jellegű” közteher nem lehet eszköze az adóelkerülésre irányuló adózói magatartás visszaszorításának, az adóellenőrzés hatékonyságának a növelése lehet erre a megfelelő eszköz.

e) Egy további indítványozó szintén azt kifogásolta, hogy a Tao. említett rendelkezései 2007. január 1-jével a veszteséges vállalkozásokat is társasági adó fizetésére kötelezik. Támadta továbbá az Ept. 225. § (16) bekezdésének azt a rendelkezését is, amely az ún. „elvárt társasági adó” tekintetében – már a 2007. adóévre is – adóelőleg fizetési kötelezettséget ír elő.

Az indítványozó érvelése szerint a kifogásolt törvényi rendelkezések megalkotása során a jogalkotó nem vizsgálta a társadalom és a „gazdasági alanyok” közteherviselési képességét.

A Tao. 6. § (5) bekezdésével összefüggésben az indítványozó utalt arra, hogy a törvényalkotó úgy határozta meg az ún. „elvárt társasági adó” adóalapját („az adózás előtti eredmény attól lesz pozitív veszteség esetén is”), hogy a bevétel meghatározott százalékat tekinti adóalapnak, amelyet nem lehet csökkenteni a költségekkel és ráfordításokkal.

Az indítványozó nézete szerint a kifogásolt törvényi rendelkezések az Alkotmány 70/I. §-ával és 70/A. §-ával ellentétesek.

f) Más indítványozó az Alkotmány 2. § (1) bekezdése, 70/A. § (1) bekezdése és 70/I. §-a alapján támadta a Tao. – Ept. 25. §-ával megállapított – 6. § (5) és (6) bekezdését.

Az indítványozó szerint a Tao. kifogásolt rendelkezései ellentétesek az Alkotmány 2. § (1) bekezdésében foglalt demokratikus jogállamiság alkotmányi rendelkezésével.

A támadott törvényi rendelkezések – az indítványozó érvelése szerint – azon társaságok bevételarányos adóztatását kívánják elérni, amelyek „mesterségesen veszteségesnek mutatják magukat” és ily módon „manipulatív úton” kivonják magukat a társasági adófizetési kötelezettség alól.

A kifogásolt szabályozás [a Tao. 6. § (5) bekezdésében foglalt adóalap meghatározás] a tényleges gazdasági viszonyokat és a számviteli szabályok alkalmazásából eredő követelményeket figyelmen kívül hagyva a rosszhiszeműség vélelméből indul ki és „nincs tekintettel arra, hogy kiket és milyen mértékben súlyt joghátránnyal.”

Az indítványozó szerint „[a] szabályozás olyan adózási szankciót vezet be, amelynek az alkalmazása nem függ a tényleges jogsértéstől, eltávolodik a szankcionálandó visszaélészerű, adóelkerülést célzó magatartástól, és így a jogkövető és jóhiszemű adóalanyokra róhat szankcióként többlet adókötelezettséget.”

Az indítványozó nézete szerint „[a] jogsértés megállapításától függetlenül alkalmazandó, többlet adóteherként megjelenő átalány-szankció, amely a jogellenes magatartás vélelméből indul ki nyilvánvalóan ellentétes az Alkotmány 2. § (1) bekezdésében meghatározott demokratikus jogállamiság követelményével.”

Az indítványozó által kifejtettek szerint a „minimum társasági adóalapra vonatkozó szabályozás” [Tao. 6. § (5) bekezdés] az Alkotmány 70/A. § (1) bekezdésében fog-

lalt hátrányos megkülönböztetés tilalmát kimondó alkotmányi rendelkezést is sérti.

Egyrészt indokolatlan hátrányos megkülönböztetést tesz a társasági adóalanyok között az általuk végzett tevékenység alapján, másrészt „a minimum adóalapból levonható tételek önkényes meghatározásával” ugyancsak indokolatlanul hátrányos megkülönböztetést alkalmaz az adóalanyok között.

Az indítványozó azt kifogásolta, hogy azon adózóknál, ahol a gazdálkodás (kifejtett vállalkozási tevékenység) sajátosságai, illetve a tevékenységhez kapcsolódó számviteli elszámolásra vonatkozó szabályok alkalmazása miatt az elszámolt adóévi összes bevételhez képest alacsony a haszon (nyereség) a minimum adóalapra vonatkozó szabály – a tényleges jövedelmi viszonyokhoz képest – indokolatlan többlet adófizetési kötelezettséget keletkeztet, ami hátrányos megkülönböztetést eredményezhet az említett adóalanyok számára.

Az indítványozó szerint további diszkriminációt jelent az, hogy a „minimum társasági adóalap” adóalapot csökkentő tételeit „önkéntesen” úgy határozta meg a törvényalkotó, hogy azok az adóalanyok, akik külföldi telephelyen nem végeznek vállalkozási tevékenységet, illetve azok, amelyek a termelő, illetve szolgáltató tevékenységükhöz kapcsolódóan az ELÁBÉT jellemzően nem számolják el, semmilyen tétellel nem tudják csökkenteni az adóalapjukat.

Az Alkotmány 70/I. §-ával azért tekintette ellentétesnek a „minimum társasági adóalapra” vonatkozó rendelkezéseket az indítványozó, mert azok egy „fiktív” adótárgyat adóztatnak, az adóalanyok jelentős részének ténylegesen meg nem szerzett jövedelem (nyereség) után kell társasági adót fizetni.

g) Egy további indítványozó ugyancsak az Ept. 25. §-ával megállapított Tao. 6. § (5) és (6) bekezdéseit támadta, indítványozta az általa alkotmányellenesnek tekintett törvényi rendelkezések megsemmisítését. A kifogásolt rendelkezéseket az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt arányos közteherviselés alkotmányi rendelkezésével, valamint az Alkotmány 70/A. §-ában szabályozott hátrányos megkülönböztetés tilalmával és az Alkotmány 2. §-ában rögzített jogállamiság alkotmányi követelményével egyaránt ellentétesnek tekintette. Az Alkotmány 70/I. §-ával összefüggésben az indítványozó azt kifogásolta, hogy a Tao. 6. § (5) bekezdése „az arányosság elvét nem tartja be, ugyanis egyes adóalanyok tekintetében az adózás nem azok jövedelmi és vagyoni viszonyainak megfelelően, arányosan fog ezen rendelkezés alapján történni.”

Az indítványozó álláspontja alátámasztásaként hivatkozott arra, hogy a kereskedelmi tevékenységet folytató adóalanyok a Tao. 6. § (5) bekezdésében foglalt adóalap meghatározása során bevételeiket csökkenthetik az ELÁBÉ-vel, szemben az árúk előállításával foglalkozó adóalanyokkal, akik „gyakorlatilag semmit nem vonhatnak le bevételükből.”

Kiemelten hátrányos az indítványozó szerint a Tao. támadott rendelkezése a jövedéki terméket előállító adóalanyokra, mivel esetükben a nettó árbevétel tartalmazza az áfát is magában foglaló jövedéki adót, ebből következően az adó mértéke az említett adóalanyoknál „a többi szektorhoz képest irreálisan magas”. Az indítványozó kifogásolta továbbá azt is, hogy a Tao. 6. § (5) bekezdésében foglalt adóalap meghatározása során a törvényalkotó – az ELÁBÉ kivételével – nem tette lehetővé az árbevétel csökkentését az áfát is magába foglaló jövedéki adóval.

Az indítványozó diszkriminációt látott fennállónak a kereskedelmi tevékenységet folytató és a jövedéki terméket előállító adóalanyok között is, mivel előbbieket csökkenthetik az árbevételüket az ELÁBÉ-val, utóbbiak azonban „még az általuk fizetett adó után is adóznak”.

Az eljárás során az Alkotmánybíróság beszerezte az igazságügyi és rendészeti miniszter és a pénzügyminiszter véleményét.

II.

1. Az Alkotmány indítvánnyal érintett rendelkezései:

„2. § (1) A Magyar Köztársaság független, demokratikus jogállam.”

„57. § (2) A Magyar Köztársaságban senki sem tekintendő bűnösnek mindaddig, amíg büntetőjogi felelősségét a bíróság jogerős határozata nem állapította meg.”

„70/A. § (1) A Magyar Köztársaság biztosítja a területén tartózkodó minden személy számára az emberi, illetve az állampolgári jogokat, bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül.”

„70/I. § Minden természetes személy, jogi személy és jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet köteles jövedelmi és vagyoni viszonyainak megfelelően a közterhekhez hozzájárulni.”

2. Az Ept. indítványokkal támadott rendelkezései:

„21. § A társasági adóról és az osztalékadóról szóló 1996. évi LXXXI. törvény (a továbbiakban: Tao.) 1. §-ának (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

(1) A Magyar Köztársaságban a jövedelem- és vagyonszerzésre irányuló, vagy azt eredményező gazdasági tevékenység (a továbbiakban: vállalkozási tevékenység) alapján e törvényben meghatározott társasági adó kötelezettségnek – a közkiadásokhoz való hozzájárulás alkotmányos előírására tekintettel – e törvény rendelkezései szerint kell eleget tenni, figyelemmel az adózás rendjéről szóló törvényben foglaltakra is.”

„25. § A Tao. 6. §-ának (4) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép, egyidejűleg a § a következő (5)–(6) bekezdéssel egészül ki:

(4) Az alapítvány, a közalapítvány, a társadalmi szervezet, a köztestület, az egyház, a lakásszövetkezet, az önkéntes kölcsönös biztosító pénztár, a célszervezet, az MRP, a közhasznú társaság, a közhasznú, a kiemelkedően közhasznú szervezatként besorolt felsőoktatási intézmény, a szociális szövetkezet, továbbá a vizitársulat és a külföldi vállalkozó az (1)–(2) bekezdés rendelkezéseit a 9–14. §-ok figyelembevételével alkalmazza.

(5) Ha az adózó (1) bekezdés szerinti adóalapja nem éri el az adóévben az eladott áruk beszerzési értékével és a külföldi telephely bevételével csökkentett összes bevétele 2 százalékát, akkor az adóalap ez utóbbi összeg.

(6) Nem kell az (5) bekezdés rendelkezését alkalmazni az adózónak

a) az előtársasági adóévben és az azt követő adóévben, vagy

b) ha a 2. § (2) bekezdésének e)–h) pontja, vagy a (3) bekezdése alapján adóalany, illetve, ha szociális szövetkezet, iskolaszövetkezet vagy közhasznú, kiemelkedően közhasznú nonprofit gazdasági társaság, vagy

c) ha az adóévben az évesített árbevétele a megelőző adóév évesített árbevételének a 75 százalékát nem éri el, vagy

d) ha az adóévben vagy a megelőző adóévben elemi kár sújtotta.”

„225. § (16) Ha az adózónak a 2006. évi fizetendő adó alapján kell adóelőleget bevallania, akkor összegének meghatározásakor a Tao. 2007. január 1-jétől hatályos 6. §-a (5)–(6) bekezdésében foglaltakat is figyelembe kell venni.”

3. Az egyes pénzügyi tárgyú törvények módosításáról rendelkező 2006. évi CXXXI. törvény (a továbbiakban: Eptm.) vizsgálatba bevont rendelkezései:

„8. § (1) A Tao. 6. §-a a következő új (5) bekezdéssel egészül ki:

»(5) Ha az adózó (1) bekezdés szerinti adóalapja nem éri el az adóévben az eladott áruk beszerzési értékével és a külföldi telephely bevételével csökkentett, valamint a (7)–(8) bekezdésben foglaltakkal módosított összes bevétele 2 százalékát, akkor az adóalap ez utóbbi összeg.«”

(2) A Tao. 6. §-a a következő (7)–(8) bekezdéssel egészül ki:

»(7) Az összes bevételt csökkenti

a) a jogelőd tagja, részvényese – a kedvezményezett átalakulással létrejött adózóban szerzett részesedés bekerülési értékeként – az adóévben elszámolt bevétellel, ha alkalmazza a 7. § (1) bekezdésének g) pontjában foglalt rendelkezést,

b) az átruházó társaság kedvezményezett eszközáttruházás esetén az önálló szervezeti egységének átruházása alapján az adóévben elszámolt bevétellel, ha alkalmazza a 16. § (12) bekezdésében foglaltakat,

c) a megszerzett társaság tagja, részvényese a kedvezményezett részesedéscsere alapján kivezetett részesedésre

az adóévben elszámolt árfolyamnyereséggel, ha alkalmazza a 7. § (1) bekezdés *h*) pontjában foglalt rendelkezést.

(8) A (7) bekezdésben foglaltak alkalmazása esetén az összes bevételt növeli

a) a jogelőd kedvezményezett átalakulására, illetve kedvezményezett részesedéscserére tekintettel a tag, a részvényes az általa csökkentő tételként figyelembe vett összegből a megszerzett részesedés bekerülési értéke csökkentéseként, könyv szerinti értéke kivezetéseként az adóévben bármely jogcímen elszámolt (de összesen legfeljebb a részesedésre az említett rendelkezés alapján csökkentő tételként figyelembe vett) összeggel, továbbá jogutód nélküli megszűnésének adóévében azzal a résszel, amelyet még nem számolt el növelő tételként,

b) az átvévő társaság az átruházónál – az átruházó nyilatkozata alapján – az összes bevétel csökkentéseként figyelembe vett összegből az átvett tárgyi eszközökre és immateriális javakra a számviteli előírás alapján elszámolt értékcsökkenésnek az átvett eszközök bekerülési értéke arányában számított összeggel, továbbá jogutód nélküli megszűnésének adóévében a fennmaradó összeggel.«

(3) A Tao. 6. §-a a következő (9) bekezdéssel egészül ki:

»(9) A (6) bekezdés alkalmazásában elemi kár az elemi csapás (így különösen a jégeső, az árvíz, a belvíz, a fagy, a homokverés, az aszály, a hó-, jég- és széltörés, a vihar, a földrengés, valamint természeti vagy biológiai eredetű tűz) okozta olyan kár, amelynek mértéke az adózó megelőző adóévi évesített árbevételének (átalakulással létrejött adózónál a jogelőd árbevételéből számított, az átalakulás formájától függően azzal egyező, összesített, megosztott árbevételének) legalább a 15 százaléka. Az elemi csapás igazolására a kár tényét tartalmazó okmány (pl. a biztosító, a mezőgazdasági igazgatási szerv, a katasztrófavédelem végrehajtását végző szerv által kiállított szakvélemény, jegyzőkönyv, más okmány), vagy – ha az adózó nem rendelkezik független szervezet által kiállított okmánnyal – az adózó által kiállított jegyzőkönyv szolgál. Az adózó az általa kiállított jegyzőkönyvet a kár keletkezését követő 15 napon belül megküldi az illetékes állami adóhatóság részére. A határidő elmulasztása esetén igazolási kérelem nem terjeszthető elő.«

„126. § (1) E törvénynek a Tao.-t módosító rendelkezései – a (2)–(3) bekezdésben foglaltak kivételével – 2007. január 1-jén lépnek hatályba.

(2) A Tao. e törvénnyel megállapított 6. § (9) bekezdése 2007. február 15-én lép hatályba, rendelkezéseit a hatálybalépéstől bekövetkezett elemi kár megállapítására kell alkalmazni.”

„172. § Nem lép hatályba a Módtv. (...)

b) 25. §-ával megállapított Tao. 6. §-ának (5) bekezdése, (...)

4. A Tao. indítványok elbírálásakor hatályos 6. § (5)–(9) bekezdésének vizsgálatba bevont rendelkezései:

„6. § (5) Ha az adózó (1) bekezdés szerinti adóalapja nem éri el az adóévben az eladott áruk beszerzési értékével

és a külföldi telephely bevételével csökkentett, valamint a (7)–(8) bekezdésben foglaltakkal módosított összes bevétele 2 százalékát, akkor az adóalap ez utóbbi összeg.

(6) Nem kell az (5) bekezdés rendelkezését alkalmazni az adózónak

a) az előtársasági adóévben és az azt követő adóévben, vagy

b) ha a 2. § (2) bekezdésének *e*)–*h*) pontja, vagy a (3) bekezdése alapján adóalany, illetve, ha szociális szervezet, iskolaszervezet vagy közhasznú, kiemelkedően közhasznú nonprofit gazdasági társaság, vagy

c) ha az adóévben az évesített árbevétele a megelőző adóév évesített árbevételének a 75 százalékát nem éri el, vagy

d) ha az adóévben vagy a megelőző adóévben elemi kár sújtotta.

(7) Az összes bevételt csökkenti

a) a jogelőd tagja, részvényese – a kedvezményezett átalakulással létrejött adózóban szerzett részesedés bekerülési értékeként – az adóévben elszámolt bevétellel, ha alkalmazza a 7. § (1) bekezdésének *g*) pontjában foglalt rendelkezést,

b) az átruházó társaság kedvezményezett eszközáttruházás esetén az önálló szervezeti egységének átruházása alapján az adóévben elszámolt bevétellel, ha alkalmazza a 16. § (12) bekezdésében foglaltakat,

c) a megszerzett társaság tagja, részvényese a kedvezményezett részesedéscsere alapján kivezetett részesedésre az adóévben elszámolt árfolyamnyereséggel, ha alkalmazza a 7. § (1) bekezdés *h*) pontjában foglalt rendelkezést.

(8) A (7) bekezdésben foglaltak alkalmazása esetén az összes bevételt növeli

a) a jogelőd kedvezményezett átalakulására, illetve kedvezményezett részesedéscserére tekintettel a tag, a részvényes az általa csökkentő tételként figyelembe vett összegből a megszerzett részesedés bekerülési értéke csökkentéseként, könyv szerinti értéke kivezetéseként az adóévben bármely jogcímen elszámolt (de összesen legfeljebb a részesedésre az említett rendelkezés alapján csökkentő tételként figyelembe vett) összeggel, továbbá jogutód nélküli megszűnésének adóévében azzal a résszel, amelyet még nem számolt el növelő tételként,

b) az átvévő társaság az átruházónál – az átruházó nyilatkozata alapján – az összes bevétel csökkentéseként figyelembe vett összegből az átvett tárgyi eszközökre és immateriális javakra a számviteli előírás alapján elszámolt értékcsökkenésnek az átvett eszközök bekerülési értéke arányában számított összeggel, továbbá jogutód nélküli megszűnésének adóévében a fennmaradó összeggel.

(9) A (6) bekezdés alkalmazásában elemi kár az elemi csapás (így különösen a jégeső, az árvíz, a belvíz, a fagy, a homokverés, az aszály, a hó-, jég- és széltörés, a vihar, a földrengés, valamint természeti vagy biológiai eredetű tűz) okozta olyan kár, amelynek mértéke az adózó megelőző adóévi évesített árbevételének (átalakulással létrejött adózónál a jogelőd árbevételéből számított, az átalakulás

formájától függően azzal egyező, összesített, megosztott árbevételének) legalább a 15 százaléka. Az elemi csapás igazolására a kár tényét tartalmazó okmány (pl. a biztosító, a mezőgazdasági igazgatási szerv, a katasztrófavédelem végrehajtását végző szerv által kiállított szakvélemény, jegyzőkönyv, más okmány), vagy – ha az adózó nem rendelkezik független szervezet által kiállított okmánnyal – az adózó által kiállított jegyzőkönyv szolgál. Az adózó az általa kiállított jegyzőkönyvet a kár keletkezését követő 15 napon belül megküldi az illetékes állami adóhatóság részére. A határidő elmulasztása esetén igazolási kérelem nem terjeszthető elő.”

III.

Az indítványok megalapozottak.

1. Az Alkotmánybíróság az indítványok tartalma alapján megállapította, hogy az indítványozók eredetileg a Tao. 6. §-ának – az Ept. 25. §-ával megállapított – (5) és (6) bekezdése, valamint az Ept. 225. § (16) bekezdése alkotmányellenességének a megállapítására és megsemmisítésére terjesztettek elő határozott, tartalmi elbírálásra alkalmas kérelmet.

Az Alkotmánybíróság az indítványok vizsgálata során észlelte, hogy az indítványok benyújtását követően – 2006. december 23-án – hatályba lépett az Eptm., amely részben módosította, részben kiegészítette a Tao. 6. §-át.

Az Eptm. 172. § *b)* pontja úgy rendelkezett, hogy a Tao. – Ept. 25. §-ával megállapított – 6. § (5) bekezdése 2007. január 1-jével nem lép hatályba.

Az Eptm. 8. § (1) bekezdése – 2007. január 1-jei hatállyal – a Tao. 6. § (5) bekezdését új normaszöveggel állapította meg.

Az Eptm. 8. § (2) bekezdése – ugyancsak 2007. január 1-jei hatállyal – a Tao. 6. §-át két további új bekezdéssel [6. § (7) és (8) bekezdés] egészítette ki.

Az Eptm. 8. § (3) bekezdése – 2007. február 15-i hatállyal – egy további (9) bekezdést iktatott be a Tao. 6. §-ának a rendelkezései közé.

Az Alkotmánybíróság – tekintettel az Eptm. Tao.-t érintő fent jelzett módosító rendelkezéseire – nyilatkozattételre hívta fel az indítványozókat. Az indítványozók többsége felhívást követően úgy pontosította az indítványát, hogy azt a Tao. – 2007. január 1-jével hatályba lépett, és az alkotmányossági vizsgálat időpontjában hatályos – 6. § (5)–(8) bekezdésének, továbbá a 2007. február 15-ével hatályba lépett 6. § (9) bekezdésének a rendelkezéseire tartotta fenn. Az Ept. 225. § (16) bekezdését támadó indítványozó felhívást követően is fenntartotta az említett törvényi rendelkezés alkotmányellenességének a megállapítására és megsemmisítésére előterjesztett indítványát.

Az Alkotmánybíróság a Tao. Ept.-vel és Eptm.-mel megállapított támadott rendelkezéseinek tartalmi elbírálá-

sa során – állandó gyakorlatának megfelelően – nem a módosító törvényi rendelkezéseket hatályba léptető, hanem a kifogásolt módosító törvényi rendelkezéseket magába foglaló (inkorporáló) törvény (a vizsgált esetben a Tao.) rendelkezéseit vonta be a vizsgálatába. [174/B/1999. AB határozat, ABH 2005, 870, 871.; 8/2003. (III. 14.) AB határozat, ABH 2003, 74, 81.; 51/2004. (XII. 8.) AB határozat, ABH 2004, 679, 683.; 28/2005. (VII. 14.) AB határozat, ABH 2005, 290, 297.]

Az Alkotmánybíróság idézett gyakorlatának és a felhívást követően pontosított indítványok tartalmának megfelelően a Tao. és az Ept. fent megjelölt támadott törvényi rendelkezéseire nézve folytatta le a tartalmi vizsgálatot.

2. Az Alkotmánybíróság az egyesített indítványok tartalmi vizsgálata során elsőként az Alkotmány 70/I. §-ának a sérelmét állító indítványokat vizsgálta meg.

Az indítványozók a Tao. és az Ept. kifogásolt szabályozását az arányos közteherviselés Alkotmány 70/I. §-ában foglalt rendelkezésével tekintették ellentétesnek. Érvelésük szerint a Tao. 6. §-ának 2007. január 1-jével hatályba lépett (5) bekezdése egy olyan „elvárt adót” („elvárt adóalapot”) iktatott be a Tao. szabályozásába, amely – szűk kivétellel – valamennyi vállalkozást terhel, így a veszteséges vállalkozásokat is.

Az indítványozók arra is hivatkoztak, hogy azok a társasági adóalanyok, akik az „elvárt adó” adóalapjánál igazolhatóan kisebb adóalappal rendelkeznek, az „elvárt adó” megfizetésén keresztül nem a tényleges jövedelmi, vagyoni viszonyaiknak megfelelően járulnak hozzá a közterhekhez, és méltánytalanul súlyosabb adóterhet viselnek azokhoz az adózókhoz képest, akik a Tao. 6. § (1) bekezdése alapján állapítják meg a társasági adóalapjukat és fizetik meg a társasági adót. Ebből következően mind a veszteséges, mind az „elvárt adó” adóalapjánál ténylegesen kisebb adóalappal rendelkező adózók esetében a Tao. 6. § (5) bekezdése ténylegesen meg nem szerzett jövedelmet adóztat meg.

Az indítványozók szerint az „elvárt adó” bevezetésével a törvényalkotó egyenlőtleneket vont azonos elbírálás alá, mivel a társasági adóalapot adóelkerülési céllal alakító vállalkozásokat, azonos módon kezeli azokkal a veszteséges vállalkozásokkal, amelyek a törvényesen folytatott vállalkozási tevékenységük ellenére is veszteségesek. Ez utóbbi vállalkozások további működése az „elvárt adó” következtében ellehetetlenül, ami megghiúsítja az adó célját.

Az arányos közteherviselés sérelmét látták az indítványozók abban is, hogy az „elvárt adó” adóalapjának a meghatározása során a törvényalkotó csak szűk körű csökkentő tényezőket ismer el az adózók adóévi összes bevételét csökkentő tényezőként, továbbá megdönthetetlen törvényi vélelem felállításával kizárja az adózók által ténylegesen megszerzett jövedelem igazolásának (a törvényi vélelemmel szembeni ellenbizonyításnak) a lehetőségét.

3. Az Alkotmánybíróság az Alkotmány 70/I. §-ának a sérelmét állító indítványozói kifogások elbírálásához áttekintette a Tao. támadott szabályozását.

A Tao. 6. §-ának – 2007. január 1-jétől hatályba lépett – (5) és (6) bekezdése a Tao. Második Rész II. Fejezetének a társasági adóalap megállapítására vonatkozó rendelkezéseit egészíti ki.

A támadott rendelkezésekkel a törvényalkotó a társasági adó szabályozásában az államháztartási egyensúly megteremtése céljából, a gazdálkodó szféra valamennyi szereplője („mindenki”) számára kötelezővé kívánta tenni a közterhekhez való hozzájárulást.

A törvényalkotó álláspontja szerint a Tao. hatálya alá tartozó vállalkozásoknak a gyakorlatban tág a mozgásterük az eredményük alakítására, ezért – az említett cél érdekében – egy „minimális” nagyságrendű „elvárt jövedelmet” a törvényalkotó adóalapnak tekint.

A Tao. 6. §-ának 2007. január 1-jétől hatályba lépett (5) bekezdése iktatta be a törvénybe az indítványozók által kifogásolt „elvárt adó” adóalapját meghatározó törvényi rendelkezést. Ennek értelmében az „elvárt adó” adóalapja az adózó adóévi összes bevétele, csökkentve az adóévben az eladott áruk beszerzési értékével és a külföldi telephely bevételeivel, továbbá módosítva – a Tao. 6. § (7) és (8) bekezdésében meghatározott – az összes bevételt növelő, illetve csökkentő tételekkel.

Az Eptm. 8. § (2) bekezdése 2007. január 1-jével emelte be a Tao. 6. §-ának a rendelkezései közé az említett (7) és (8) bekezdésekben szereplő módosító tételeket, amelyek a kedvezményezett átalakulás, a kedvezményezett eszközát ruházás és a kedvezményezett részesedéscsere esetén a 2007. január 1-jét követő jogügyletek vonatkozásában alkalmazhatók az adóévi összes bevételt módosító tényezőként.

Ha az adózónak a Tao. 6. § (1) bekezdése szerint megállapított társasági adóalapja nem éri el, az „elvárt adó” – fentiek szerint megállapított – adóalapjának a két százalékat, úgy az adózó társasági adóalapja az „elvárt adó” adóalapja lesz.

A Tao. 6. §-ának 2007. január 1-jétől hatályba lépett (6) bekezdése, valamint (7) és (8) bekezdései szoros tartalmi kapcsolatban állnak a Tao. 6. § (5) bekezdésében meghatározott „elvárt adó” adóalapjára vonatkozó rendelkezésekkel. A Tao. 6. § (6) bekezdése azokat az esetköröket határozza meg, amikor az adózónak nem kell az „elvárt adó” adóalapjára vonatkozó (5) bekezdés rendelkezéseit alkalmazni. A Tao. 6. § (7) bekezdése az adóévi összes bevételt csökkentő, míg a (8) bekezdés az azt növelő módosító tételeket szabályozza.

A Tao. – 2007. február 15-ével hatályba lépett – 6. § (9) bekezdése a Tao. 6. § (6) bekezdésével áll szoros tartalmi kapcsolatban. Egyfelől meghatározza, hogy a Tao. 6. § (6) bekezdése alkalmazásában mi minősül elemi kárnak, másfelől annak az igazolására vonatkozó rendelkezéseket tartalmaz.

4. Az Alkotmánybíróságnak a jelen ügyben, abban az alkotmányossági kérdésben kellett állást foglalni, hogy a törvényalkotó az „elvárt adó” adóalapjának a törvényi meghatározásával – és ezen keresztül az „elvárt adó” bevezetésével – nem távolította-e el olyan mértékben az adó jogintézményét annak az Alkotmány 70/I. §-ban foglalt alkotmányos alapjaitól, amely a vitatott szabályozás esetén alkotmányellenességet idéz elő. Vizsgálnia kellett továbbá azt is, hogy a kifogásolt szabályozáson keresztül valóban ténylegesen meg nem szerzett jövedelem (nyereség) adóztatására kerül-e sor.

Az Alkotmánybíróság már több korábbi határozatában rámutatott, hogy a közteherviselés kötelezettségét előíró szabályt az Alkotmány 70/I. §-a rögzíti. Az Alkotmány 70/I. §-a egyfelől kötelezettségként szabályozza a természetes személyek, jogi személyek és jogi személyiséggel nem rendelkező szervezetek részéről a közterhekhez való hozzájárulást, másfelől felhatalmazást ad az állam számára arra, hogy törvényi úton szabályozza az ilyen célú kötelezések, befizetések előírását. A közterhekhez való hozzájárulás módját és mértékét az arra irányadó külön törvények (így többek között az adótörvények) határozzák meg.

Az Alkotmánybíróság a 448/B/1994. AB határozatában (a továbbiakban: Abh1.) a társasági adó szabályozása vonatkozásában már megállapította, hogy „a jogalkotó feladatkörébe tartozik a társasági adó alapjául szolgáló nyereségösszeg, az ennek kialakításához szükséges számviteli, adótechnikai szabályok, az adó alapját csökkentő és növelő tételek megállapítása, meghatározása is.” (ABH 1994, 724, 725.)

Az Alkotmány a közterhekhez való hozzájárulás tekintetében a jogalkotóval szemben egyetlen követelményt fogalmaz meg, azt, hogy az adott fizetési kötelezettség feleljen meg az alanyi kötelezettek jövedelmi és vagyoni viszonyainak, vagyis álljon azzal arányban. (1558/B/1991. AB határozat, ABH 1992, 506–507.)

Mintegy megerősítve a fenti határozatokban kifejtett álláspontot, az Abh1.-ben az Alkotmánybíróság rámutatott, hogy a jogalkotás szabadsága az adófizetés kiindulópontjaként szolgáló gazdasági forrás kiválasztása és az adótárgynak ennek alapján történő meghatározása során nem korlátlan, a közteherviselést előíró alkotmányos szabály alapján annak a jövedelmi és vagyoni viszonyokhoz kötöttség keretei között kell maradnia. (ABH 1994, 724, 727.)

Az Alkotmánybíróság arra is rámutatott, hogy a jövedelmi és vagyoni viszonyoknak való megfelelés – Alkotmány 70/I. §-ában foglalt – alkotmányi korlátja valamennyi adónem esetében egyaránt érvényesülő alkotmányi korlát, melynek érvényesülését a konkrét adójogi szabályozás összes sajátosságára, így különösen annak az adóalap megállapítására vonatkozó rendelkezései alapján egyedileg (esetenként) kell vizsgálni az Alkotmánybíróságnak. [61/2006. (XI. 15.) AB határozat, (a továbbiakban: Abh2.) ABK 2006. november, 891, 896.]

A közteher (adó) és a közteher viselésére kötelezettek jövedelmi és vagyoni viszonyai közötti „megfeleléssel” összefüggő, különböző adójogi szabályozások alkotmányosságát vizsgálva az Alkotmánybíróság már több korábbi határozatában is utalt arra, hogy a közterhekhez való hozzájárulási kötelezettségnek közvetlen összefüggésben kell állnia az állampolgárok (alanyi kötelezettek) jövedelmi és vagyoni viszonyaival, helyzetével. (66/B/1992. AB határozat, ABH 1992, 735, 737.; 544/B/1998. AB határozat, ABH 2000, 893, 898.)

Az Abh2.-ben az Alkotmánybíróság az Alkotmány 70/I. §-a alapján a házipénztáradó, mint vagyoni típusú különadó szabályozásának az alkotmányosságát vizsgálta, s megállapította, hogy a vizsgált vagyoni típusú különadó (közteher) nem áll közvetlen kapcsolatban az alanyi kötelezettek jövedelmi, illetve vagyoni viszonyaival (helyzetével), s ebből következően nem felel meg az arányos közteherviselés alkotmányi rendelkezésének. (ABK 2006. november, 891, 897.)

A személyi jövedelemadó (jövedelemadóztatás) szabályozásában a szövetkezeti ingyenes értékpapír adózására vonatkozó rendelkezések alkotmányossági vizsgálata során a 3/1993. (II. 4.) AB határozat indoklásában az Alkotmánybíróság elvi élel mondta ki, hogy „(...) az állampolgár által ténylegesen meg nem szerzett jövedelmet nem lehet adóköteles jövedelemként kezelni.” (ABH 1993, 41, 45.)

Az Alkotmánybíróság az 57/1995. (IX. 15.) AB határozatában (a továbbiakban: Abh3.; ABH 1995, 284.) a magánszemélyek használatában lévő ún. cégautók után fizetendő személyi jövedelemadó alkotmányossági kérdéseit vizsgálta.

Az Alkotmánybíróság az Abh3. indoklásában az adójogi szabályozás terén érvényesülő törvényi vélelem alkotmányossági kérdéseit vizsgálva megállapította:

„Olyan esetben, ha a jövedelem tényleges mértéke általában nem állapítható meg, a jogalkotónak jogában áll – a gazdasági, pénzügyi szempontokat figyelembe véve – a fizetendő adó mértékének megállapítására különböző jogalkotási technikákat választani. Önmagában tehát nem feltétlenül alkotmányellenes, ha a jogalkotó általánnyal vagy törvényes vélelem felállításával szabályoz.

Rámutat azonban az Alkotmánybíróság arra, hogy mindkét esetben alkotmányos korlátot jelent az Alkotmány 70/I. §-ában megfogalmazott elv, amely szerint mindenki csak jövedelmi, vagyoni helyzetével arányosan köteles a közterhekhez hozzájárulni.

A megdönthető törvényes vélelem esetében, annak fogalmából következik, hogy addig áll fenn, amíg annak ellenkezőjét nem bizonyították. (...) A törvényes vélelem ugyanis csupán a jogszabályszerkesztés és a jogalkalmazás egyszerűsítésének kivételes eszköze.

A vélelem kivételése abban is áll, hogy az állam az őt általában terhelő bizonyítási kötelezettség teljesítése nélkül jövedelemszerzést feltételez, amely után adót szed be. A bizonyítási kötelezettség tehát megfordul, azonban a

törvényes vélelem megdöntésére irányuló bizonyítás lehetőségét az Alkotmány 70/I. §-ára figyelemmel kizárni nem lehet. Tehát alkotmányos követelmény, mint arra az Alkotmánybíróság rámutatott, hogy a tényleges helyzet bizonyításának feltételeit az adó megfizetésére kötelezett részére biztosítani kell.

Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint tehát csak kivételként és többletgaranciák mellett kerülhet sor az adóeljárásban a vélelem alkalmazására, és nem lehet eszköz nem valós jövedelem adóztatásának.” (ABH 1995, 284, 285–286.)

Az Alkotmánybíróság a korábbi – részben a fentiekben hivatkozott – határozataiban egymástól eltérő adónemek és adószabályok alkotmányossági vizsgálatát végezte el az Alkotmány 70/I. §-a alapján, ebből következően a vizsgált (konkrét) adójogi szabályozások alkotmányosságát elbíráló egyes határozatok is eltérő – a vizsgált szabályozás összes sajátosságát figyelembe vevő – szempontok alapján foglaltak állást az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt alkotmányi korlát jogalkotó általi megtartásáról.

Az Alkotmánybíróság a jelen ügyben is megerősíti az Abh2.-ben kifejtett elvi álláspontját, mely szerint az Alkotmánybíróságnak az alkotmányossági vizsgálat alá vont konkrét adójogszabály rendelkezései alapján esetről esetre, a szabályozás – így különösen az adótárgy – összes sajátosságának a figyelembevételével kell döntést hoznia abban a kérdésben, hogy a jogalkotó az Alkotmány 70/I. §-ában meghatározott jövedelmi és vagyoni viszonyokhoz való kötöttség keretei között maradt-e a szabályozás kialakítása során.

Az Alkotmány nem határozza meg a „közteher” alkotmányi fogalmát, ám ahogyan arra az Alkotmánybíróság már korábbi határozatában rámutatott, kétség kívül ide tartoznak az államháztartásról szóló törvény szerint mindazok az állam javára előírható befizetések, amelyek az állam gazdasági tevékenységének, az állami intézmények működtetésének a fedezésére szolgálnak, vagyis az állam bevételi forrását jelentik. (821/B/1990. AB határozat, ABH 1994, 481, 486.) Az adók kétséget kizáróan a közteher fogalma alá tartoznak, a törvényalkotó pedig széles körben mérlegelhet abban a kérdésben, hogy mit (milyen gazdasági forrást) kíván az adóztatás tárgyává tenni. Ennek megfelelően a törvényalkotó különféle adónemeket szabályozhat, ezek körébe tartoznak – többek között – a jövedelmi és vagyoni típusú adók, a fogyasztási adók, a forgalmi adók vagy a jövedéki adók.

Az Alkotmánybíróság mind a központi, mind a helyi adók tekintetében számos korábbi határozatában vizsgálta egymástól eltérő adónemek konkrét adójogi szabályozásának az alkotmányosságát, és a vizsgált szabályozás összes sajátosságára figyelemmel esetről esetre döntött a kifogásolt szabályozás alkotmányosságáról.

Az Alkotmánybíróság a jelen ügyben is hangsúlyozza, hogy az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt mércét valamennyi adónem esetében egyaránt érvényesülő mércének tekinti azzal, hogy a mérce alkalmazása során nem lehet el-

tekinteni a konkrét adójogi szabályozás sajátosságaitól, továbbá az adóztatás tárgyává tett gazdasági forrás (adó-tárgy) jellemzőitől. Ebből következően a konkrét adónevet – ennek alkotmányosságát – vizsgáló korábbi alkotmánybírói határozatok az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt mérce alapján a vizsgált adónevet és az adóztatott gazdasági forrás (adó-tárgy) sajátosságaira tekintettel döntöttek az említett mércenek való megfelelésről.

Az Alkotmánybírók az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt mérce alapján eltérően ítélte meg például – a fő szabály szerint – az önkormányzat illetékességi területén kifejtett állandó jellegű vállalkozási tevékenységből eredő bevételt adóztató helyi adó, a helyi iparüzési adó (122/B/1996. AB határozat, ABH 2002, 737, 742.) és az Abh2.-ben vizsgált vagyoni típusú különadó, a házipénztár adó támadott rendelkezéseinek az alkotmányosságát. Az önkormányzat illetékességi területén állandó jelleggel kifejtett vállalkozási tevékenységből fakadó bevételt, mint „potenciális gazdasági forrást” adóztató helyi iparüzési adó, valamint a jövedelmi és vagyoni típusú adók esetében az alanyi kötelezettek által ténylegesen megszerzett jövedelmet és vagyont adóztató adók esetében az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt alkotmányi mérce alkalmazása – figyelemmel a konkrét szabályozások sajátosságaira – eltérő értelmezésekre és alkotmányossági megítélésekre vezet.

Az Alkotmánybírók rámutat: a jövedelmi és vagyoni típusú adók esetében – így a Tao. mint jövedelmi típusú adó esetében is – az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt alkotmányos mérce több fogalmi elemből tevődik össze. Ezek a fogalmi elemek egyrészt magának az Alkotmány 70/I. §-ának a rendelkezéseiből, másrészt az Alkotmánybírók korábbi – részben a jelen határozatban is felhívott – jövedelmi és vagyoni típusú adók alkotmányosságát vizsgáló határozataiban foglalt követelményekből, az Alkotmánybírók irányadó gyakorlatából vezethetők le. Az említett fogalmi elemek – a jövedelmi és vagyoni típusú adók esetében – az alábbiak:

- az adó (közteher) alanyi kötelezettek jövedelmi és vagyoni viszonyainak való megfelelése;
- az adó és az alanyi kötelezettek adófizetési kötelezettség alá vont jövedelme, illetve vagyona között fennálló közvetlen kapcsolat;
- az alanyi kötelezettek által ténylegesen megszerzett jövedelem, illetve vagyont adóztatása;
- az adó alanyi kötelezettek teherviselő képességével való arányossága.

A jövedelmi és vagyoni típusú adók esetében – figyelemmel a konkrét szabályozás összes sajátosságára – az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt alkotmányi korlát valamennyi fogalmi elemének egyidejűleg fenn kell állnia ahhoz, hogy a vizsgált szabályozás megfeleljen az említett alkotmányos mércenek.

Amennyiben tehát a törvényalkotó – élve széles körű mérlegelési lehetőségével – az alanyi kötelezettek jövedelmét (nyereségét), illetve vagyont vonja adófizetési kötelezettség alá, akkor a vizsgált szabályozás az esetben felel

meg az Alkotmány 70/I. §-ban foglalt alkotmányi mérce-nek, ha a fent említett fogalmi elemek maradéktalanul teljesülnek, azaz: az adó és az alanyi kötelezettek jövedelme, illetve vagyona között közvetlen kapcsolat áll fenn, az alanyi kötelezettek által ténylegesen (valóságosan) megszerzett jövedelem, illetve vagyont kerül adóztatásra, az alanyi kötelezettek teherviselő képességével arányosan.

A jövedelem (nyereség), illetve a vagyont adóztatása esetén az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt alkotmányi korlát sérelmét idézheti elő az, hogy ha a vizsgált szabályozásról, illetve annak valamely eleméről kimutatható, hogy az ténylegesen meg nem szerzett jövedelmet (nyereséget) von adófizetési kötelezettség alá, de ugyanígy az is, ha az adó (közteher) és az alanyi kötelezettek adóztatott jövedelme, illetve vagyona között nem áll fenn a közvetlen kapcsolat.

5. Az Alkotmánybírók megítélése szerint – figyelemmel az idézett határozatokban foglaltakra is – a Tao. 6. § (5) bekezdése oly módon állapítja meg az „elvárt adó” adóalapját, és ezen keresztül a társasági adóalanyok által fizetendő „elvárt adót”, hogy az nem áll közvetlen összefüggésben az adófizetésre kötelezettek tényleges jövedelmi, vagyoni viszonyaival, helyzetével.

Ettől függetlenül – és ebből következően aránytalanul – ír elő ténylegesen meg nem szerzett jövedelem (nyereség) után adófizetési kötelezettséget azon társasági adóalanyok számára, amelyek a Tao. 6. § (5) bekezdése szerint kötelesek az adóalapjukat megállapítani, s az így megállapított adóalap után az „elvárt adót” megfizetni.

Az adó alkotmányos funkciója az, hogy biztosítsa a közterhekhez való arányos hozzájárulást az adófizetésre kötelezett adózók részéről. Az adó-tárgy és az adóalap meghatározása során – ideértve a már bevezetett és működő adójogi szabályozás esetén az adóalapra vonatkozó rendelkezések módosítását is – a törvényalkotó széles körű mérlegelési jog illeti meg.

A törvényalkotó említett mérlegelési jogának – valamennyi adónevet esetében egyaránt érvényesülő – alkotmányi korlátját képezi az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt korlát.

Az Alkotmánybírók álláspontja szerint a jövedelmi, illetve vagyoni típusú adók esetén tehát az említett alkotmányi korlát akként áll fenn, hogy a konkrét adójogi szabályozás keretében meghatározott adóalap, illetve az annak alapulvételével megállapított adófizetési kötelezettség közvetlen kapcsolatot kell, hogy mutasson az alanyi kötelezettek (adózók) jövedelmi, vagyoni viszonyaival, helyzetével.

Ebből következően, ha a törvényalkotó a vállalkozási tevékenységből eredő nyereséget adóztató, törvényi úton korábban már bevezetett és működő adójogi szabályozáson belül – a költségvetési bevételek növelése, és ennek érdekében az adóalanyi kör kiszélesítése céljából – kiegészíti (módosítja) a meglévő – a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (a továbbiakban: Számv. tv.) rendelkezései

alapján megállapított (korrigált) adózás előtti eredményből levezetett adóalapra vonatkozó – rendelkezéseket, akkor az új adóalapra vonatkozó törvényi rendelkezéseknek (az ez alapján teljesített adófizetési kötelezettségnek) is – a nyereséget adóztató (jövedelmi típusú) adónem szabályozásán belül – közvetlen kapcsolatban kell állniuk az adózók jövedelmi és vagyoni viszonyaival, helyzetével.

A jelen ügy elbírálása során az Alkotmánybíróság figyelemmel volt arra, hogy a Tao. 6. § (1) bekezdése a jövedelem- és vagyonszerzésre irányuló, vagy azt eredményező gazdasági tevékenységből (vállalkozási tevékenységből) eredő, az adóalanyok által ténylegesen elért jövedelmet (nyereséget) tekinti adóalapnak, erre az adóalapra nézve áll fenn az adózók adófizetési kötelezettsége. Önmagában az, hogy a törvényalkotó az Ept. 21. §-ával 2007. január 1-jei hatállyal megváltoztatta a Tao. Alapelvei között szabályozott 1. § (1) bekezdésének a normaszövegét, nem változtat azon, hogy a vizsgált nyereséget adóztató adónem adóalap megállapítására vonatkozó 6. § (1) bekezdése továbbra is a vállalkozási tevékenységből elért és ténylegesen megszerzett nyereséget vonja adókötelezettség alá, és azon sem, hogy a törvényalkotó a nyereséget adóztató jövedelmi típusú adónem működő adójogi szabályozásán belül vezette be, a kifogásolt 6. § (5) bekezdésében foglalt korrigált és módosított bevételt adóztató új adóalapot.

Ebből következően a vállalkozási tevékenységből eredő jövedelmet (nyereséget) adóztató, vizsgált adónem esetén – hasonlóan az Abh2.-ben vizsgált vagyoni típusú adóhoz – az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt alkotmányi korlát (a jövedelmi és vagyoni viszonyoknak való megfelelés) szempontjából a Tao. 6. § (5) bekezdésében szabályozott „elvárt adó”, és az annak megfizetésére kötelezett adóalany vállalkozási tevékenységből eredő jövedelme (nyeresége) közötti közvetlen kapcsolat fennálltát kellett az Alkotmánybíróságnak vizsgálnia.

A Tao. 6. § (5) bekezdésében foglalt adóalap meghatározásával a törvényalkotó célja az volt, hogy az államháztartás egyensúlyi helyzetének a javítása érdekében a társasági adó (nyereségadó) rendszerében – az adóalap meghatározásán keresztül – kiszélesítse az adófizetésre kötelezett adóalanyok körét.

E legitim jogalkotói cél megvalósítása érdekében a törvényalkotó – figyelmen kívül hagyva az említett alkotmányi korlátot – szűk kivétellel valamennyi társasági adó fizetésére kötelezett adóalany számára kötelezővé tette egy általa egyoldalúan meghatározott „minimális” mértékű „elvárt” jövedelem (nyereség) után az adófizetési kötelezettséget. A törvényalkotó által „minimális” mértékűnek tekintett „elvárt jövedelem”, amely az „elvárt adó” adóalapját képezi, az elnevezéséből is kitűnően azért „elvárt”, mert azt az adófizetésre kötelezett adózók ténylegesen nem szerzik meg.

A Tao. 6. § (1) bekezdése a társasági adóalap megállapítására vonatkozóan úgy rendelkezik, hogy a társasági adó alapja a belföldi illetőségű adózó és a külföldi vállalkozó esetében az adózás előtti eredmény, módosítva a Tao. hi-

vatkozott rendelkezéseiben (7. §, 8. §, 16. §, 18. §, 28. §) szereplő, adóalapot növelő és csökkentő tételekkel, és annak VII. fejezetében foglaltakkal.

A társasági adóalap megállapítására vonatkozó említett törvényi rendelkezés – az Eptm. 8. § (1) bekezdésében foglaltak alapján – 2007. január 1-jével kiegészült az „elvárt adó” adóalapjának a meghatározásával [Tao. 6. § (5) bekezdés].

A Tao. 6. § (5) bekezdése nem az adózó – Számv. tv. rendelkezései szerint levezetett – (korrigált) adózás előtti eredményéből kiindulva határozza meg az adóalapot, hanem az adózónak az adóévben elért összes bevételéből, ebből következően nem fejezi ki az adózó tényleges, jövedelmi, illetve vagyoni helyzetét, az adózó vállalkozási tevékenységből eredő jövedelmével (nyereségével) nem áll semmilyen kapcsolatban.

A Tao. 6. § (5) bekezdése alapján a Tao. hatálya alá tartozó veszteséges adózók – amelyek korrigált adózás előtti eredménye negatív előjelű – a negatív adóalap (veszteség) után is kötelesek az „elvárt adót” megfizetni.

Ennek az az indoka, hogy a működő, ám veszteséges adózóknál is szükségképp keletkezik a kifejtett vállalkozási tevékenységből eredő árbevétel, mely árbevétel korrigált összegének két százaléka minden esetben meghaladja az említett negatív adóalapot. Ebből következően a veszteséges adózók annak ellenére is kötelesek az „elvárt adó” („minimum” adó) megfizetésére, hogy a tényleges jövedelmi viszonyaikat, vagyoni helyzetüket (az adóévben elért teljesítményüket) „kifejező”, (korrigált) adózás előtti eredményük negatív előjelű, azaz az adóévi adózott eredményük (veszteségük) erre ténylegesen nem nyújt fedezetet.

[Az Alkotmánybíróság megjegyzi, hogy a Tao. 6. § (5) bekezdésében szabályozott „elvárt adóalapra” vonatkozó törvényi rendelkezés 2007. január 1-jével történt hatálybalépését megelőzően a Tao. 6. § (1) bekezdése szerint megállapított negatív előjelű adóalappal rendelkező adózókat nem terhelte társasági adófizetési kötelezettség.]

Az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt alkotmányi korlát érvényesülése szempontjából a veszteséges adózókéhoz hasonló alkotmányossági problémát vet fel a Tao. 6. § (5) bekezdésében foglalt adóalap meghatározás azoknál az adózóknál, akiknél a Számv. tv. szerint levezetett (korrigált) adózás előtti eredmény pozitív előjelű ugyan, ám annak mértéke nem éri el az adóévi korrigált összes bevétel két százalékát.

Ezek az adózók is az „elvárt adó” adóalapja után fizetik meg a társasági adót, tehát esetükben sem az adóévben ténylegesen elért – a jövedelmi/vagyoni helyzetükben megmutatkozó – teljesítmény (eredmény) képezi az adózatás alapját, hanem a törvényalkotó által meghatározott, és az adózó által ténylegesen meg nem szerzett jövedelem (eredmény).

A vizsgált esetben a törvényalkotó a Tao. 6. § (5) bekezdésében a Tao. 1. § (1) bekezdésében foglalt vállalkozási tevékenységből elért jövedelem (nyereség) mellett – meg-

határozott törvényi feltételek esetén – az abból eredő korrigált és módosított adóévi összes bevételt is adókötelezettség alá vonta, amivel nemcsak az adófizetésre kötelezett adóalanyi kört tágitotta ki, de egyben az általa adóztatni rendelt vállalkozási tevékenységgel elért jövedelemtől (nyereségtől) teljesen elszakadó bevétel után is adófizetési kötelezettséget írt elő.

A Tao. 6. § (5) bekezdésében meghatározott adóalap tehát a vállalkozási tevékenységgel elért jövedelemtől (nyereségtől) függetlenül – azaz az alanyi kötelezettek tényleges jövedelmi viszonyait (vállalkozási tevékenységből elért nyereségét) figyelmen kívül hagyva – teremt adófizetési kötelezettséget, a vizsgált – eredeti rendeltetése szerint – nyereséget adóztató adónemen belül.

A Tao. kifogásolt szabályozása a törvényalkotó által felállított, meg nem dönthető törvényi vélelem is egyben, amellyel szemben az „elvárt adó” fizetésére kötelezett adózók ellenbizonyítással nem élhetnek, nem hivatkozhatnak arra, és nem bizonyíthatják, hogy a törvényalkotó által vélelmezett, az „elvárt adó” alapját képező jövedelmet (eredményt) valójában nem szerezték meg, a kifejtett vállalkozási tevékenységből ténylegesen elért nyereségük (jövedelmük) az „elvárt adó” megfizetésére valójában nem nyújt fedezetet.

Az Alkotmánybíróság megítélése szerint a jelen ügyben a törvényalkotó anyagi jogi adójogszabályban, egy új adóalap megállapításán (és az erre alapított „elvárt adón”) keresztül fő szabályként úgy állított fel egy megdönthetetlen törvényi vélelmet, hogy az Abh3.-ban foglalt alkotmányos követelményben meghatározott garanciális rendelkezéseket teljesen figyelmen kívül hagyta.

Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint nemcsak az adóeljárási szabályok, de az anyagi adójogszabályok esetében is érvényesülni kell az Abh3.-ban megfogalmazott alkotmányos követelménynek. Amennyiben tehát a törvényalkotó anyagi adószabály szabályozása körében állít fel törvényi vélelmet, úgy az adózó számára ez esetben is biztosított kell, hogy legyen a törvényi vélelemmel szembeni ellenbizonyítás (ezen keresztül a törvényi vélelem megdöntésének) a lehetősége. A vizsgált esetben a törvényalkotó egy jövedelmi típusú (nyereséget adóztató) adónem működő adójogi szabályozásán belül, az adóalap megállapítására vonatkozó anyagi jogi szabályok között állított fel meg nem dönthető törvényi vélelmet. Az említett megdönthetetlen törvényi vélelem amellel szól, hogy az adózó a törvényalkotó által „elvárt adót” egyfajta „minimum” adóként tartozik megfizetni arra tekintettel, hogy a nyereség elérésére irányuló vállalkozási tevékenység kifejtése az adó megfizetését önmagában biztosítja.

Az említett vélelem a nyereséges ám az „elvárt adó” adóalapjánál ténylegesen kisebb adóalappal rendelkező adózók esetében tehát az ellenbizonyítás lehetősége nélkül arra vezet, hogy az adóévben kifejtett vállalkozási tevékenység tényleges eredményétől – a Tao. 6. § (1) bekezdése alapján levezetett és az adóellenőrzés keretében egyébként ellenőrizhető adóalaptól – függetlenül nem a tényle-

ges, hanem egy feltételezett, de valóságosan az adózó által nem realizált „potenciális gazdasági forrásból fakadó elvárt nyereség” megadóztatására kerül sor.

A vizsgált jövedelmi típusú adó szabályozási rendszerben a ténylegesen megszerzett és az alanyi kötelezettek nyilvántartásai alapján ellenőrizhető nyereségtől elszakadó, a kifejtett tevékenységre, mint „potenciális gazdasági forrásra” alapított „elvárt adót” szabályozó megdönthetetlen törvényi vélelem nem olyan kivételként érvényesülő és az ellenbizonyítást lehetővé tevő a jogalkalmazás egyszerűsítését szolgáló jogtechnikai szabály, amelynek létét a Tao. által adóztatott nyereség mértékének „általában vett megállapíthatatlansága” indokol.

A fent kifejtettekre tekintettel az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a Tao. 2007. január 1-jén hatályba lépett 6. § (5) bekezdésében meghatározott „elvárt adóalap”, illetve az ennek alapulvételeivel fizetendő „elvárt adó” nem áll közvetlen összefüggésben az adófizetésre kötelezett adózók jövedelmi, vagyoni viszonyaival, illetve helyzetével és ténylegesen meg nem szerzett jövedelmet (nyereséget) adóztat, ami ellentétes az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt arányos köztelherviselés alkotmányi rendelkezésével.

Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza: a vizsgált esetben nem arról az elvi alkotmányossági kérdéstről foglalt állást, hogy önmagában – a konkrét szabályozás sajátosságaitól elvonatkoztatva – a kifejtett vállalkozási tevékenységből, mint potenciális gazdasági forrásból eredő bevétel adóztatása alkotmányos-e vagy sem. Az Alkotmánybíróság azt vizsgálta, hogy a már működő jövedelmi típusú (nyereséget adóztató) adójogi szabályozáson belül a Tao. 6. § (5) bekezdésében (újként) szabályozott adóalap megállapítására vonatkozó konkrét törvényi rendelkezés megfelel-e az Alkotmány 70/I. -ában foglalt – a jövedelmi és vagyoni típusú adókra irányadó – a jelen határozatban szereplő alkotmányos mércének.

Az Alkotmánybíróság a Tao. 6. § (5) bekezdésében foglalt, a törvényalkotó által választott konkrét szabályozási módról a vizsgált adójogi szabályozás összes sajátosságára – így különösen a nyereséget adóztató jövedelmi típusú adó adónemére és adótárgyára figyelemmel – állapította meg annak az alkotmányellenességét, figyelemmel arra is, hogy a már működő jövedelmi típusú adó szabályozásán belül került sor a kifogásolt adóalap meghatározására.

A költségvetési egyensúly helyreállítása érdekében a törvényalkotó szabadon mérlegelhet abban a kérdésben, hogy a közterhek közül mely közteher képezze alapját a költségvetési bevételek növelésének. Ha a törvényalkotó az adót választja a költségvetési bevétel növelés forrásául, akkor a már bevezetett és működő jövedelmi és vagyoni típusú adószabályozás módosítása során is tekintetbe kell vennie az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt alkotmányi korlátot, figyelemmel kell lennie a bevezetett és működő adójogi szabályozás (adónem) valamennyi sajátosságára, kiemelten is az adóztatott gazdasági forrásra, és a konkrét szabályozás adóalap meghatározására. Mindezekre tekin-

tettel az Alkotmánybíróság az alkotmányellenes törvényi rendelkezést – a rendelkező rész 1. pontjában foglaltak szerint, a jelen határozat kihirdetésének a napjával – megsemmisítette.

6. Az indítványozók által ugyancsak támadott Tao. 6. § (6) bekezdése, amely az (5) bekezdés rendelkezéseinek az alkalmazása alól teremt kivételt, valamint (7) és (8) bekezdése, amely a Tao. 6. § (5) bekezdésében hivatkozott módosító tényezőket szabályozza, tartalmilag szorosan kapcsolódik az alkotmányellenes törvényi rendelkezéshez. Az indítványozók által támadott Tao. 6. § (9) bekezdése a Tao. – a rendelkező rész 1. pontjában megsemmisített – 6. § (6) bekezdésében szereplő elemi kár fogalmát határozza meg, valamint annak az igazolására vonatkozó rendelkezéseket tartalmaz, ebből következően szoros tartalmi kapcsolatban áll a Tao. 6. § (6) bekezdésével.

Tekintettel a szoros tartalmi összefüggésre, valamint arra, hogy a Tao. 6. § (5) bekezdésének a megsemmisítésével a Tao. hivatkozott rendelkezései tartalmilag kiüresednek, az Alkotmánybíróság a rendelkező rész 1. pontjában foglaltak szerint a Tao. 6. § (6), (7), (8) és (9) bekezdését – a Tao. 6. § (5) bekezdésénél kifejtettekkel egyező indokokkal, és azonos időbeli hatállyal – megsemmisítette.

7. Az Ept. 225. § (16) bekezdése értelmében amennyiben az adózónak a 2006. évi fizetendő adó alapján kell adóelőleget bevallania, akkor az adóelőleg összegének a meghatározásakor a Tao. 2007. január 1-jétől hatályos 6. §-a (5) és (6) bekezdésében foglaltakat is figyelembe kell venni.

Tekintettel arra, hogy az Alkotmánybíróság a rendelkező rész 1. pontjában megsemmisítette a Tao. 6. § (5)–(8) bekezdését, az Ept. 225. § (16) bekezdésének az „elvárt adó” adóelőlegének a meghatározásáról, illetve az ez alóli mentességről rendelkező, a Tao. megsemmisített 6. § (5) és (6) bekezdésére visszautaló rendelkezése tartalmatlan törvényi utalást tartalmaz. Az Alkotmánybíróság a Tao. megsemmisített 6. § (5) és (6) bekezdésével fennálló szoros tartalmi kapcsolatra, valamint a támadott törvényi rendelkezés normatartalmának a kiüresedésére tekintettel a rendelkező rész 2. pontjában foglaltak szerint – a hivatkozott törvényi rendelkezésekkel azonos időbeli hatállyal – megsemmisítette az Ept. 225. § (16) bekezdésében foglalt törvényi rendelkezést.

8. Tekintettel arra, hogy az Alkotmánybíróság a rendelkező részben megjelölt törvényi rendelkezések alkotmányellenességét az Alkotmány 70/I. §-a alapján megállapította – állandó gyakorlatának megfelelően – az indítványokban felhívott további alkotmányi rendelkezésekkel [az Alkotmány 2. § (1) bekezdésével, és 70/A. § (1) bekezdésével] fennálló ellentétet már nem vizsgálta. [61/1997. (XI. 19.) AB határozat, ABH 1997, 361, 364.; 16/2000. (V. 24.) AB határozat, ABH 2000, 425, 429.; 56/2001. (XI. 29.) AB határozat, ABH 2001, 478, 482.; 35/2002.

(VII. 19.) AB határozat, ABH 2002, 199, 213.; 4/2004. (II. 20.) AB határozat, ABH 2004, 66, 72.; 9/2005. (III. 31.) AB határozat, ABH 2005, 627, 636.]

A kifejtettekre tekintettel az Alkotmánybíróság a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

A határozat közzététele az Abtv. 41. §-án alapul.

Alkotmánybírósági ügyszám: 670/B/2006.

Dr. Kiss László alkotmánybíró párhuzamos indokolása

1. Egyetértek a többségi határozat 1. és 2. pontjában foglalt rendelkezésekkel, amelyek értelmében az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a társasági adóról és az osztalékadóról szóló 1996. évi LXXXI. törvény 6. § (5)–(9) bekezdései alkotmányellenesek, valamint az egyes pénzügyi tárgyú törvények módosításáról szóló 2006. évi LXI. törvény 225. § (16) bekezdése alkotmányellenes, s ezért e rendelkezéseket a többségi határozat kihirdetése napjával megsemmisítette.

Magam azonban a határozat indokolásában a fő hangsúlyt arra fektettem volna, hogy a támadott rendelkezések esetében nem érvényesült az 57/1995. (IX. 15.) AB határozatban rögzített alkotmányos követelmény, amely szerint a tényleges helyzet bizonyításának feltételeit az adó megfizetésére kötelezett részére biztosítani kell. (ABH 1995, 284, 286.) Álláspontom szerint itt is [ahogy az 57/1995. (IX. 15.) AB határozat esetében is] ez a garanciája az Alkotmány 70/I. §-ában megfogalmazott elv érvényesülésének. A jelen ügy elbírálása szempontjából további fontos megállapításokat is tartalmaz még az idézett határozat. Így: „A vélelem kivételessége abban is áll, hogy az állam az öt általában terhelő bizonyítási kötelezettség teljesítése nélkül jövedelemszerzést feltételez, amely után adót szed be. A bizonyítási kötelezettség tehát megfordul, azonban a törvényes vélelem megdöntésére irányuló bizonyítás lehetőségét az Alkotmány 70/I. §-ára figyelemmel kizárni nem lehet. Tehát alkotmányos követelmény, mint arra az Alkotmánybíróság rámutatott, hogy a tényleges helyzet bizonyításának feltételeit az adó megfizetésére kötelezett részére biztosítani kell.

Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint tehát csak kivételként és többletgaranciák mellett kerülhet sor az adóeljárásban a vélelem alkalmazására, és nem lehet eszköze nem valós jövedelem adóztatásának.” (ABH 1995, 286.)

A jelen esetben a törvényalkotó nem biztosította a tényleges helyzet bizonyításának feltételeit az adó megfizetésére kötelezett számára. Ellenbizonyítás hiányában pedig előfordulhat, hogy ténylegesen meg nem szerzett jövedelmet (nyereséget) von az állam adófizetési kötelezettség alá, amiképpen az is, hogy az adó (közteher) és az alanyi kötelezett adóztatott jövedelme, illetve vagyona között nem áll fenn közvetlen kapcsolat.

A hangsúlyt tehát magam a megdönthetetlen vélelem alkalmazására helyeztem volna, amely a kötelezetteknek annak az esélyétől is megfosztotta, hogy egyáltalán bizonyítani tudják: esetükben az „elvárt adó” valóban elszabadult az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt elvárástól (követelménytől, feltételtől). Magam is osztom tehát a többségi határozatban leírtakat: „A vizsgált jövedelem típusú adó szabályozási rendszerében a ténylegesen megszerzett és az alanyi kötelezettek nyilvántartásai alapján ellenőrizhető nyereségtől elszakadó, a kifejtett tevékenységre, mint »potenciális gazdasági forrásra« alapított »elvárt adót« szabályozó megdönthetetlen törvényi vélelem nem olyan kivételként érvényesülő, és az ellenbizonyítást lehetővé tevő, a jogalkalmazás egyszerűsítését szolgáló technikai szabály, amelynek létét a Tao. által adóztatott nyereség mértékének »általában vett megállapíthatatlansága« indokol.”

2. Ugyanakkor magam is hangsúlyozom, hogy alkotmányosan nem kifogásolható az a kormányzati célkitűzés, amely szerint: „Ma a vállalkozások egy jelentős része éveken keresztül veszteségesnek mutatja magát, s teljesen kivonja cégét a társasági adófizetés kötelezettsége alól. A jövőben valamennyi társasági adó fizetésére kötelezett adóalanynak meg kell fizetnie egy, a fennmaradásához gazdaságilag minimálisan elvárható nyereség utáni társasági adót.” Az alkotmányosan nem kifogásolható célt azonban csak alkotmányosan nem kifogásolható módszerekkel, eszközökkel lehet elérni. Nem minősül ilyennek az az eset, amikor a kötelezettet a törvényalkotó elzárja annak a lehetőségétől is, hogy bizonyítani tudja: esetében nem támasztható alá az a feltételezés, amelyen a kormányzati célkitűzés alapul.

A jelenlegi – megdönthetetlen vélelmet intézményesítő – megoldás differenciálatlan hatású, nem nyújt esélyt arra, hogy egyáltalán vizsgálható legyen: kik azok, akik éveken át veszteségesen működve is érdemesnek látják vállalkozásuk fenntartását, s kik azok, akik bizonyíthatóan eltitkolják jövedelmüket. Ez a vizsgálat elmarad, az állam az egyszerűbb jogtechnikai megoldást választva „a mindenki hazudik, mindenki csal” elvét emeli főszabállyá.

Dr. Holló András alkotmánybíró különvéleménye

A határozatnak sem a rendelkező részével, sem az indoklásával nem értek egyet.

1. Az Alkotmánybíróság 17 éves adójogi gyakorlatának elvi kiinduló pontja az volt, hogy a költségvetés bevételi forrásainak meghatározása az alkotmányos államban az Országgyűlés hatásköre, s a gazdaságpolitika alakításáért a Kormányt terheli a felelősség. Az Alkotmánybíróság nem veheti át az Országgyűlés, illetőleg a Kormány felelősségét a költségvetési politika alakításáért. Ezért az Alkotmánybíróság gyakorlatát az adójogszabályok alkot-

mányosságának vizsgálata során a megszorító hatáskör-értelmezés jellemezte.

Az Alkotmány 70/I. §-ának alkotmánybírói értelmezése következetesen az Alkotmány gazdaságpolitikai semlegességén nyugodott. Az Alkotmány 70/I. §-ának az Alkotmány gazdaságpolitikai semlegességén nyugvó értelmezése alapján az Alkotmánybíróság folyamatosan hangsúlyozta, hogy a törvényhozónak az adójogi szabályozásban a 70/I. § alapján rendkívül széles az alkotmányos mozgáster. Határozataiban az Alkotmánybíróság kifejtette, hogy az adójogi szabályozásban megnyilvánuló jogalkotói mérlegelés megítélésére a gazdaságpolitikailag semleges Alkotmány csak korlátozott mértékben ad lehetőséget. A gazdaságpolitika meghatározása, ezen belül egyes tevékenységek támogatása, befektetések ösztönzése vagy éppen háttérbe szorítása önmagában nem alkotmányossági kérdés. Alkotmányossági kérdéssé az akkor válik, ha a gazdaságpolitika konkrét jogszabályi megvalósítása alkotmányos jogot sértő, vagy diszkriminatív módon történik. [620/B/1992. AB határozat, ABH 1994, 542., 59/1995. (X. 6.) AB határozat, ABH 1995, 300.; 963/B/1993. AB határozat, ABH 1996, 440.; 26/2004. (VII. 7.) AB határozat, ABH 2004, 398, 429., 333/B/2000. AB határozat, ABK 2006. szeptember, 682, 485.]

Az Alkotmány 70/I. §-a a közteherviselési kötelezettséget, mint alapvető kötelezettséget fogalmazza meg, amelynek alapján mindenki, minden természetes és jogi személy, illetőleg jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet köteles a közterhekhez jövedelmi és vagyoni viszonyainak megfelelően hozzájárulni. Ez az alkotmányi szabály az alapja az állam adó-megállapítási jogának, és ez elé az adó-megállapítási jog elé a 70/I. § csupán annyi követelményt állít, hogy a közteherviselési kötelezettség megfeleljen a kötelezett jövedelmi és vagyoni viszonyainak. Ez nem azt jelenti, hogy az Alkotmány más alkotmányossági követelményeket nem támaszt az adójogi szabályozással szemben, ezek a követelmények azonban nem a 70/I. §-ból, hanem az Alkotmány alapjogi rendelkezéseiből, a jogállamiságnak, illetőleg a jogegyenlőség követelményének az adójogra vonatkoztatott értelmezéséből következnek.

A 61/2006. (XI. 15.) AB határozathoz írott különvéleményemben (ABK 2006. november, 891, 900–902.) elemeztem az Alkotmánybíróság által az adójogi jogszabályok feletti normakontroll gyakorlása során az Alkotmány 70/I. § értelmezésére kialakított gyakorlatot. Ennek az elemzésnek az alapján megállapítható, hogy az Alkotmánybíróság az arányos közteherviselés elvének megfogalmazásaként értelmezte az Alkotmány 70/I. §-át, és annak alapján alapvetően a kötelezett teherviselési képessége volt az alkotmánybírói megítélés alapja. A közteherviselési kötelezettség forrásának meghatározásával kapcsolatosan az Alkotmánybíróság következetesen úgy foglalt állást, hogy mivel az Alkotmány 70/I. §-a nem rendelkezik arról, hogy az állam milyen jogcímen írhat elő fizetési kötelezettséget; ezért a törvényalkotó nagy szabadság-

gal rendelkezik a tekintetben, hogy a közteherviselési kötelezettség kiindulópontjaként milyen gazdasági forrást választ és ennek alapján mit jelöl ki a közteher tárgyának.

A határozat a jövedelem és vagyoni típusú adók tekintetében az Alkotmánybíróság gyakorlatában kimunkáltakon túlmenő alkotmányi követelményeket vezet le az Alkotmány 70/I. §-ából, amelyek módosíthatják az Alkotmánybíróság szerepét az adójogszabályok vizsgálatában. Álláspontom szerint a határozatban alkalmazott alkotmányossági teszt és az abból levont elvi jellegű következtetések (a ténylegesen megszerzett jövedelem – az adójogban egyértelműen nem értelmezhető – fogalmának bevonása az alkotmányossági tesztbe, az adó és az adózó jövedelmi és vagyoni viszonyai közötti közvetlen összefüggés értelmezése) magukban hordozzák annak a veszélyét, hogy elmosódnak a határok az adójogszabályok alkotmányossági és gazdaságpolitikai megítélése között.

2. A határozat a vizsgált szabályok alkotmányellenességének megállapítását arra alapítja, hogy a jövedelmi típusú társasági adó alapjának a bevétel alapján való meghatározása az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt alkotmányi korlát sérelmét idézi elő azáltal, hogy ténylegesen meg nem szerzett nyereséget von adófizetési kötelezettség alá, s ezáltal az „elvárt adó” nem áll közvetlen összefüggésben a társasági adó alanyainak tényleges jövedelmi és vagyoni viszonyaival.

El tudom fogadni a határozatnak azt a kiinduló pontját, hogy az adójogszabályok Alkotmány 70/I. §-ába ütközésének vizsgálata során, az adóteher arányosságának megítélése során figyelemmel kell lenni az adott adónemnek az adórendszerben elfoglalt helyére, szerepére. A közteherviselés arányosságát sértheti az, ha a jogalkotó az adótényál-lás kialakítása során, figyelmen kívül hagyja az adott adónem sajátosságait. Lényegében ennek alapján állapította meg egyes adójogi rendelkezések 70/I. §-ba ütközését az Alkotmánybíróság jövedelmi típusú adók esetén. [3/1993. (II. 4.) AB határozat, ABH 1993, 41, 45.; 57/1995. (IX. 15.) AB határozat, ABH 1995, 284, 286.; 5/1997. (II. 7.) AB határozat, ABH 1997, 55, 62.; 31/1998. (VI. 25.) AB határozat, ABH 1998, 240, 249–250.]

A határozatban elbírált adószabályok esetén azonban nem erről van szó. A vizsgált esetben a törvényhozó átalakította a társasági adózás rendszerét. Az Ept. 21. §-ával módosította a Tao.tv. 1. § (1) bekezdését, ezzel megváltoztatta a társasági adózás alapjául választott gazdasági forrást. A Tao.tv. hatályos 1. § (1) bekezdése alapján nem a vállalkozásból származó jövedelmet, hanem magát a vállalkozási tevékenységet minősíti az adó gazdasági forrásának. Ugyanakkor a Tao.tv.-nek az Ept. 25. §-ával és az Eptm. 8. §-ával megállapított 6. § (5)–(9) bekezdése egy, a társasági nyereségadó általános szabályaitól az adó alanyában, tárgyában, alapjában és az adómentesség szabályaiban eltérő, sui generis adótényállást alakított ki. Ezzel egy „minimumadó”-t vezetett be, kiterjesztve a közteherviselési kötelezettséget azokra a társaságokra is, amelyek-

nek az adózás előtti nyeresége nem éri el a nettó árbevételeknek 2%-át.

Ezért álláspontom szerint a „minimumadó”-ra vonatkozó szabályok alkotmányosságának megítélése során az alkotmányossági probléma nem úgy merül fel, ahogy a határozat megfogalmazza, nevezetesen, hogy a jövedelmi típusú társasági adó alapja meghatározható-e a bevétel alapján, hanem az Alkotmány 70/I. §-a alapján arra a kérdésre kell a választ keresni, hogy az árbevétel alkotmányosan lehet-e az adóztatás tárgya, illetőleg a Tao. 6. § (5)–(9) bekezdésében szabályozott adó sérti-e a közteherviselés arányosságának követelményét.

Az Alkotmánybíróság a 122/B/1996. AB határozatában a helyi iparüzési adó alapjára vonatkozó szabályok alkotmányossági vizsgálata során a vállalkozási tevékenységből származó nettó árbevétel adóztatását nem ítélte alkotmányellenesnek. (ABH 2002, 737.)

A nettó árbevétel 2%-át terhelő 16%-os adófizetési kötelezettség – különösen, ha figyelembe vesszük a Tao. 6. § (6) bekezdésében szabályozott kedvezményeket, mentességeket, és a veszteségelhatárolás lehetőségét is – nem tekinthető aránytalan, az adóalanyok teljesítőképességét alkotmányellenesen terhelő adótehernek.

Ezért álláspontom szerint a vitatott szabályok alkotmányellenessége az Alkotmány 70/I. §-a alapján nem állapítható meg.

Dr. Bragyova András alkotmánybíró különvéleménye

Egyetértek *dr. Holló András* alkotmánybíró különvéleményével.

A házipénztáradó határozathoz [61/2006. (XI. 15.) AB határozat, ABK, 2006. november, 891.] írt különvéleményemben foglaltak ismétlése nélkül a következőket szeretném még hozzátenni.

A határozat kapcsán különösen fontos kérdés a jövedelem – pontosabban az adóköteles jövedelem – fogalma, mivel a többségi határozat szerint csak a ténylegesen megszerzett jövedelem adóztatása alkotmányos, ha jövedelem-adóról van szó. Kétségtelen, hogy jövedelemadó csak jövedelmet adóztathat. Ennek az állításnak a helyessége pedig a jövedelem alkotmányjogi és nem adójogi fogalmától függ.

A többségi határozat a jövedelem fogalma alatt a tiszta vagy nettó jövedelmet érti, és ezt tekinti az Alkotmány 70/I. §-a értelmében véve az adó alapjául szolgáló jövedelemnek. Ez azonban egyáltalán nem következik magától értetődően az Alkotmányból. Az adóztatható jövedelem alkotmányjogi fogalma nem szükségképpen azonos a korábbi társasági adó törvények jövedelem fogalmával. Ezért fordítva kellene eljárni: vagyis nem a korábbi társasági adótörvény – vagy más adótörvény – jövedelem-fogalmát kellene alkotmányos jövedelem-fogalomnak tekinteni, ha-

nem az Alkotmány 70/I. §-ában alkalmazott jövedelem-fogalom tartalmát kellene ettől függetlenül megállapítani. Ez annál is inkább indokolt, mert a jövedelem fogalma az egyes adójogszabályokban mindig jogi konstrukció eredménye, és legtöbbször nem feleltethető meg valamilyen gazdasági fogalomnak, mint amilyen például a nyereség vagy a profit stb.

Komoly érvek hozhatók fel amellett, hogy a közteherviselés szempontjából jövedelemnek tekinthető minden, az adóalany rendelkezésére álló bevétel (vagy ezzel egyenértékű kiadás-átvállalás, illetve költségviselés). Ennek megvan az alkotmányos indoka: a bevétel értelmében vett jövedelem az Alkotmány 70/I. §-ában a tágabb értelemben vett jövedelemmel együtt említett „vagyon” része. Az adóalany összes bevétele és vagyona azonos mindazon gazdasági javakkal, amelyek felett adóalanyként valamilyen rendelkezési joga van. Az Alkotmány 70/I. §-a azt írja elő, hogy a törvényhozó ennek mértékében – azaz az adóalany teherviselő képessége figyelembevételével – határozza meg a közterhek viseléséhez szükséges állami bevételek fedezésére szolgáló pénzfizetési kötelezettségek, elsősorban az adófizetési kötelezettség mértékét. Ésszerűen feltételezhető, hogy a nagyobb összes jövedelem – azaz a teljes bevétel – nagyobb közteherviselési képességet is feltételez, hiszen a nagyobb bevétellel az adóalany több gazdasági erőforrás felett rendelkezik. A méltányos közteherviselés – az adóigazságosság – elve elsősorban azt jelenti, hogy a nagyobb gazdasági erő – ezt mutatja a jövedelem és vagyon nagysága – nagyobb közteherviselést tesz elfogadhatóvá.

Ezért nem látom, miért lenne alkotmányellenes az adókötelezettség alapjául szolgáló jövedelmet az adóalany összes bevételéből kiindulva megállapítani. A többségi határozat szerint alkotmányellenes szabályozás ugyanis kiindulási pontnak tekinti az adóalany összes bevételét, majd – amint az a Tao. 6. § (5)–(8) bekezdéseiben teszi – módosítani azt a tételen meghatározott bevételt csökkentő és bevételt növelő tételekkel, sőt az is, hogy meghatározott feltételek teljesülése esetében mentesíti az adóalanyt az elvárt adó megfizetése alól. A Tao. alapján az egymillió forint nettó árbevétel után fizetendő 3200 forint adó aligha tekinthető alkotmányellenesen túlzott mértékűnek.

Érdemes megemlíteni, hogy a magyar jövedelemadózás alapvető törvénye, a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVI. törvény éppen ellenkező elvet vall, mint a Tao. törvény. E törvény 4. § (1) bekezdése szerint „Jövedelem a magánszemély által az adóévben bármilyen címen és formában megszerzett bevétel egésze, vagy az e törvényben elismert költségekkel csökkentett része, vagy annak e törvényben meghatározott hányada.” A személyi jövedelemadó tehát az adózó összes bevételét tekinti jövedelemnek, és ebből teszi lehetővé a törvény szerint bizonyos költségek levonását.

Ebben az esetben a törvény jövedelem fogalma jelentősen eltér a Tao. törvény jövedelem fogalmától, miközben aligha tekinthető alkotmányellenesnek.

A Kormány tagjának határozata

A külügyminiszter
8/2007. (II. 2.) KüM
határozata

az 1986. évi 14. törvényerejű rendelettel kihirdetett,
a Gyermekek Jogellenes Külföldre Vitelének Polgári
Jogi Vonatkozásairól szóló,
Hágában az 1980. évi október 25. napján kelt
szerződés Magyar Köztársaság és Ukrajna
közötti hatálybalépéséről

Az 1986. évi 14. törvényerejű rendelettel kihirdetett, a Gyermekek Jogellenes Külföldre Vitelének Polgári Jogi Vonatkozásairól szóló, Hágában az 1980. évi október 25. napján kelt szerződés 38. cikke szerint az Egyezmény a csatlakozó és a csatlakozás elfogadását kinyilvánító Állam között a csatlakozást elfogadó nyilatkozat letétbe helyezését követő harmadik naptári hónap első napján lép hatályba.

A Magyar Köztársaság Ukrajna csatlakozását elfogadó nyilatkozatát 2006. december 7-én helyezte letétbe.

A fentiekre tekintettel megállapítom, hogy az 1986. évi 14. törvényerejű rendelettel kihirdetett, a Gyermekek Jogellenes Külföldre Vitelének Polgári Jogi Vonatkozásairól szóló, Hágában az 1980. évi október 25. napján kelt szerződés a Magyar Köztársaság és Ukrajna között 2007. március 1-jén, azaz kettőezer-hét március elsején hatályba lép.

Jogegységi határozat

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága
jogegységi határozata

1/2007. KPJE szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bíróságának jogegységi tanácsa a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumának vezetője által indítványozott jogegységi eljárásban meghozta a következő

jogegységi határozatot:

A csődeljárásról és felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 4. § (3) bekezdés c) pontja 1993. szeptember 2. napjától 1996.

május 11. napjáig hatályos rendelkezésének helyes értelmezése szerint:

I. a kárpótlás céljára elkülönített és a külön törvényben meghatározott földalapba kijelölt földterület a megjelölt időszakban sem tartozott a gazdálkodó szervezet (szövetkezet) felszámolás alá vonható vagyonába;

II. az a – 1993. szeptember 2. napjától – 1996. május 11. napjáig hatályos – korlátozó törvényi feltétel, miszerint „ha... a tagok és alkalmazottak tulajdonba adásáról a szövetkezet közgyűlése az eljárás kezdő időpontjáig határozott, és a tulajdonjog bejegyzésére alkalmas okiratokat is elkészítették”, kizárólag „a kárpótlási árverésre kijelöléssel nem érintett, illetve a kárpótlási árverésből visszamaradt földterület”-re vonatkozatható;

III. a törvény e korlátozó feltételt megállapító rendelkezése az 1996. május 11. napján még folyamatban lévő felszámolási eljárásban sem alkalmazható.

INDOKOLÁS

A Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiuma vezetőjének a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 1997. évi LXVII. törvény (Bszi.) 31. § (1) bekezdés *a*) pontja szerinti jogkörében, a Bszi. 29. § (1) bekezdés *a*) pontja alapján előterjesztett indítványa folytán szükségessé vált jogegységi eljárás lefolytatásának és jogegységi határozat hozatalának alapja az, hogy a bíróságok a különböző szinten – még a Legfelsőbb Bíróság előtti felülvizsgálati eljárásban is – meghozott bírósági határozatokban eltérően értelmezik a Cstv. 4. § (3) bekezdés *c*) pontjában foglaltakat.

Az 1993. szeptember 2. napjától 1996. május 11. napjáig hatályos szabályozás egyik értelmezése szerint: a kárpótlás céljára elkülönített termőföld és a külön törvényben meghatározott földalapba tartozó földek csak akkor nem tartoznak a szövetkezet felszámolás alá vonható vagyonába, ha azok tulajdonba adásáról a szövetkezet közgyűlése a felszámolási eljárás kezdő időpontjáig határozott, és a tulajdonjog bejegyzésére alkalmas okiratokat is elkészítették; továbbá ez utóbbi korlátozó törvényi feltétel a hatályon kívül helyezésekor még folyamatban lévő felszámolási eljárásban alkalmazható.

Az ezzel ellentétes értelmezés szerint a kárpótlás céljára elkülönített termőföldre és a külön törvényben meghatározott földalapba tartozó termőföldre az említett korlátozó törvényi feltétel nem vonatkozik, így nem tartozik a szövetkezet felszámolás alá vonható vagyonába. A korlátozó törvényi feltételt tartalmazó rendelkezés a hatályon kívül helyezése időpontjától az akkor még folyamatban lévő felszámolási eljárásban sem alkalmazható.

A legfőbb ügyész részletesen megindokolt álláspontjának lényege a következő:

A Cstv. 4. § (3) bekezdése *c*) pontjának 1993. szeptember 2. napjától 1996. május 11. napjáig hatályos korlátozó feltételt tartalmazó rendelkezése kizárólag a kárpótlási árverésre kijelöléssel nem érintett, illetve a kárpótlási árverésből visszamaradt földterületre vonatkozott. A kárpótlás céljára elkülönített és a külön törvényben meghatározott földalapba vont földterület az 1993. szeptember 2-a és az 1996. május 11. közötti időszakban sem tartozott a felszámolás alá eső vagyon körébe. Az 1996. május 11-ével hatályon kívül helyezett korlátozó feltételt tartalmazó rendelkezés a folyamatban lévő felszámolási eljárásban sem alkalmazható.

I.

A Cstv. 4. § (2) bekezdése értelmében a gazdálkodó szervezet (szövetkezet) vagyona a tulajdonában (kezelésében) lévő vagyon, és ilyenként a felszámolási eljárás körébe tartozó vagyonnak minősül [4. § (1) bekezdés]. Az említett szakasz (3) bekezdése ugyanakkor tételesen meghatározza azt a vagyont, amely nem tartozik „a (2) bekezdés hatálya alá”.

A jogegységi eljárásban értelmezésre szoruló, a Cstv.-nek az 1993. évi LXXXI. törvény 4. § (2) bekezdésével megállapított 1993. szeptember 2. napjától hatályosuló, Cstv. 4. § (3) bekezdés *c*) pontja szerint nem tartozik a gazdálkodó szervezet vagyonába: „a kárpótlás céljára elkülönített termőföld és a külön törvényben meghatározott földalap és a kárpótlási árverésre kijelöléssel nem érintett, illetve a kárpótlási árverésből visszamaradt földterület, ha ennek a tagok és az alkalmazottak tulajdonba adásáról a szövetkezet közgyűlése az eljárás kezdő időpontjáig határozott és a tulajdonjog bejegyzésére alkalmas okiratokat is elkészítették.”

A jogegységi tanács megítélése szerint, az ellentétes álláspontok feloldása végett, annak kell döntő jelentőséget tulajdonítani, hogy a Cstv. 4. § (3) bekezdés *c*) pontja tárgyává tett földterületek rendeltetéséről, azok jogi sorsáról külön törvény: a szövetkezetekről szóló 1992. évi I. törvény hatálybalépéséről és az átmeneti szabályokról szóló 1992. évi II. törvény (Ámt.) rendelkezett. A hivatkozott törvény a 13. §-a (2) bekezdésével a mezőgazdasági szövetkezetet arra kötelezte, hogy a közös használatában álló, továbbá a bármilyen címen tulajdonába került földekből – helyrajzi szám szerint meghatározva – „földalap”-okat képezzen elkülönítve

– a részarány-földtulajdonosok tulajdonában lévő földet [*a*] pont],

– a tulajdoni viszonyok rendezése érdekében az állam által az állampolgárok tulajdonában igazságtalanul okozott károk részleges kárpótlásáról szóló 1991. évi

XXV. törvény (Kpt.) 17. §-ában meghatározott földalapot [b] pont],

– a Kpt. 15–16. és 18–20. §-aiban meghatározott földet az ott megjelölt árverés céljára [d] pont].

A törvény (Ámt.) egyidejűleg meghatározta a földkijelölésre vonatkozó szabályokat, az alapok képzésének eljárási rendjét. A törvényben meghatározott feltételek megvalósulásának ellenőrzése céljából egyeztető fórumok létrehozását rendelte el; a vitás ügyek elbírálását megyei kárrendezési hivatalok elé utalta, a határozatok ellen – a törvényben meghatározott személyek részére – fellebbezési jogot biztosított az Országos Kárrendezési és Kárpótlási Hivatalhoz; a hivatal jogerős határozata bírósági felülvizsgálatát is kérhették az arra jogosultak (Ámt. 14–18. §, 20–21. §).

Mindezekből okszerűen következik annak szüksége, hogy a jogalkotó – 1993. szeptember 2-ai hatállyal – beiktassa a Cstv. 4. § (3) bekezdés c) pontját, meghatározva azt a vagyont – adott esetben termőföldet – amelyről „más törvények már rendelkeztek, annak tulajdonjogát lényegében már „odaigérték”, csak technikai okok és a lebonyolítás hosszadalmassága következtében vannak ezek a vagyontárgyak az adós (szövetkezet) birtokába, de azokról valójában sajátjaként már nem rendelkezhet.” (1993. évi LXXXI. törvény 4. §-ához fűzött indokolás). Helyes értelmezéssel tehát az állapítható meg: 1993. szeptember 2. napjától 1996. május 11. napjáig terjedő időszakban sem tartozhatott a szövetkezet mint gazdálkodó szervezet felszámolás alá vonható vagyonába a kárpótlás céljára elkülönített termőföld és a külön törvényben meghatározott földalapotok részévé vált termőföld. A szövetkezet ezekről a földterületekről nem rendelkezhetett, tulajdonba adásukra vonatkozóan közgyűlési határozatot nem hozhatott, tulajdonjog bejegyzésére alkalmas okiratot nem készíthetett.

II.

A szövetkezet intézkedési jogköre az Ámt. 25. §-ából következően a vagyonnevesítés szabályai szerint a tagok és alkalmazottak tulajdonába adandó, a kárpótlási árverésre kijelöléssel nem érintett, továbbá a kárpótlási árverésből visszamaradó földterületekre vonatkozó közgyűlési határozatok meghozatalára terjedt ki. Ebből értelemszerűen az következik, hogy a Cstv. 4. § (3) bekezdés c) pontjában foglalt, előzőekben hivatkozott korlátozó törvényi feltétel kizárólag a kárpótlási árverésre kijelöléssel nem érintett, illetve a kárpótlási árverésből visszamaradt földterületekre vonatkozatható. Ezt az értelmezést erősíti meg az 1996. évi XXXII. törvény 11. § (3) bekezdés e) pontjához fűzött indokolás, miszerint a korlátozó törvényi feltétel hatályon kívül helyezésével a törvény „egyértelművé teszi, hogy nem tartozik a felszámolás alatt álló szövetkezet va-

gyonába az a termőföld, amely nem került egyik földalapba sem, illetőleg visszamaradt a kárpótlási földalapból, függetlenül attól, hogy a szövetkezet közgyűlése, annak tagok, illetőleg alkalmazottak tulajdonába adásáról döntött-e már vagy nem.”

Helyes értelmezéssel – az előzőekben kifejtettekre alapítottn – az állapítható meg: az 1993. szeptember 2. napjától – 1996. május 11. napjáig tartó időszakban hatályos korlátozó törvényi feltétel kizárólag „a kárpótlási árverésre kijelöléssel nem érintett, illetve a kárpótlási árverésből visszamaradt földterületek”-re vonatkozatható.

III.

Az 1996. évi XXXII. törvény 11. § (3) bekezdés e) pontja úgy helyezte hatályon kívül a Cstv. 4. § (3) bekezdés c) pontjának korlátozó feltételét tartalmazó – „ha” kezdetű – mondatrészét 1996. május 11-ei hatállyal, hogy az alkalmazhatóságára vonatkozóan nem alkotott átmeneti rendelkezést, így nem rendelkezett arról, a hatályon kívül helyezés időpontjában még folyamatban levő felszámolási ügyekben továbbra is alkalmazható-e vagy sem.

A felszámolási eljárás mint nemperes eljárás sajátosságát is szem előtt tartva az az álláspont helytálló, hogy e hatályon kívül helyezett jogszabályi rendelkezésnek „nincs továbbhatása”. A „rögtöni hatály” alkalmazását az adott esetben az is indokoltá teszi, hogy a korlátozó törvényi feltétel alkalmazásának mellőzése esetén a folyamatban lévő felszámolási eljárás nem válik ellentmondásossá, nem sérül az eljárás törvényes rendje, ugyanis a felszámolási eljárás kezdő időpontját követően elkészült nyitóméreg az adott jogszabályváltozás folytán ugyanúgy lesz módosítható mint akkor, amikor ezt egy utólagos hitelezői igénybejelentés vagy eredményes kifogás miatt kell megtenni.

A Cstv. korlátozó feltételt megállapító rendelkezésért ezért az 1996. május 11. napján még folyamatban lévő felszámolási eljárásokban sem lehet alkalmazni.

Utasítások

**Az igazságügyi és rendészeti miniszter
3/2007. (IK 3.) IRM utasítása
a büntetés-végrehajtási szervezet
Alaki szabályzatának kiadásáról szóló
7/1997. (IK 7.) IM utasítás visszavonásáról**

A büntetés-végrehajtási szervezetről szóló 1995. évi CVII. törvény 3. §-ának (2) bekezdés c) pontja alapján a következő utasítást adom ki:

1.

A büntetés-végrehajtási szervezet Alaki szabályzatáról szóló 7/1997. (IK 7.) IM utasítást és mellékletét visszavonom.

2.

A büntetés-végrehajtási szervezet Alaki szabályzatát a büntetés-végrehajtási szervezetről szóló 1995. évi CVII. törvény 4. §-ának (2) bekezdés c) pontja alapján – irányítási jogkörében – a büntetés-végrehajtás országos parancsnoka adja ki.

3.

Ez az utasítás 2007. április 1-jén lép hatályba.

Dr. Petrétei József s. k.,
igazságügyi és rendészeti miniszter

**Az igazságügyi és rendészeti miniszter
4/2007. (IK 3.) IRM utasítása
az Igazságügyi és Rendészeti Minisztérium
2007. évi fejezeti kezelésű előirányzatainak
számviteli politikájáról, számlarendjéről**

Az Igazságügyi és Rendészeti Minisztérium 2007. évi fejezeti kezelésű előirányzataira vonatkozó számviteli politikát, számlarendet ezen utasítás mellékleteként adom ki.

1. § A számviteli politika 1–3. mellékletei tartalmazzák a kötelezettségvállalás, utalványozás, a szakmai teljesítés-igazolás, az ellenjegyzés és az érvényesítés rendjét.

2. § A számlarend részét képezi a számlakeret-tükör.

3. § A számviteli politikát, számlarendet az érintettek közvetlenül kapják meg, valamint annak tartalmát a minisztériumi intranet-hálózaton a „Fejezeti kezelésű szabályzatok” címszó alatt is elérhetik.

4. § Ez az utasítás 2007. március 20-án lép hatályba.

Dr. Petrétei József s. k.,
igazságügyi és rendészeti miniszter

KÖZLÖNY

§

Közlemények

Az igazságügyi és rendészeti miniszter közleménye a szakmai vizsgaelnöki névjegyzékről

Az igazságügyi és rendészeti miniszter a közoktatásról szóló, többször módosított, 1993. évi LXXIX. törvény 101. § (6) bekezdésében, a szakképzésről szóló 1993. évi LXXVI. törvény 5. § (2) bekezdés *d)* pontjában foglaltak alapján – figyelemmel az Országos szakértői és Országos vizsgáztatási névjegyzékről és a szakértői tevékenységről szóló 31/2004. (XI. 13.) OM rendeletre – kiegészíti azon személyek körét, illetve meghosszabbítja tevékenységüket, akik nevelési-oktatási intézményben, oktatási vállalkozásnál eseti felkérésre, a szakmai vizsgán vizsgabizottság elnöki feladatokat láthatnak el az Országos Képzési Jegyzékben, az IRM szakmai felügyeletébe tartozó szakképzettiségek körében.

Jelen közlemény megjelentetése nem érinti a Belügyi Közlöny 2002/9; a 2003/1; a 2003/13; a 2003/24; a 2004/12; a 2005/3; a 2005/8; valamint a 2006/4 számaiban megjelent névjegyzékek hatályát.

Jelmagyarázat – szakképzettiségek felsorolása:

Biztonsági őr – Bő.
 Biztonságsszervező I. – Bsz I.
 Biztonságsszervező II. – Bsz II.
 Biztonságtechnikai szerelő kezelő – Btszk.
 Határrendész – Hr.
 Határrendész-szervező (tiszt) – Hrszt.
 Hatósági és közigazgatási ügyintéző – Hkü.
 Közterület-felügyelő – Kf.
 Kutyavezető – Kv.
 Magánnyomozó – Mny.
 Nyilvántartási és okmány ügyintéző – Nyöü.
 Parkolóőr – Pő.
 Rendőr – R.
 Rendőr szervező (tiszt) – Rszt.
 Személy- és vagyonőr – Szv.
 Végrehajtó – Vh.

Ssz.	Cím	Név	Lakcím	Telefonszám	Szakterület	Érvényesség
1	Dr.	Batta István	3532 Miskolc, Gyula u. 20/B	06 (46) 339-549	Kf, Mny, Szv, Nyöü.	2011.12.31
2	Dr.	Békési Tihamér	1143 Budapest, Szobránc u. 3–5. V/1.	06 (70) 943-9871	Bsz I., Bsz II., Szv.	2011.12.31
3		Bencze Károly	9172 Győrzámoly, Iskola út 41.	06 (30) 924-7593	Bsz I., Bsz II., Kv., Mny., Szv., Kf.	2011.12.31
4		Bihari Attila	3434 Mályi, Munkás u. 72.	06 (70) 336-7933	Bsz I., Bsz II., Mny., Kf.	2011.12.31
5		Bognárné Sulyok Andrea	7100 Szekszárd, Alisca u. 5. 2/1.	06 (30) 270-3738	Bsz I., Bsz II., R., Mny., Szv., Kf.	2011.12.31

Ssz.	Cím	Név	Lakcím	Telefonszám	Szakterület	Érvényesség
6		Cserey Gábor	2475 Kápolnásnyék, Fő u. 16/B	06 (30) 385-8684	Bsz I-II, Szv.	2011.12.31
7	Dr.	Csikyné dr. Hartai Magdolna	1027 Budapest, Fő u. 49. IV/26.	06 (20) 958-1310	Bsz I., Bsz II., R., Mny., Szv., Kf.	2011.12.31
8	Dr.	Csintalan László	3524 Miskolc, Mednyánszky út 5. I/4.	06 (20) 411-2925	Bsz I., Bsz II., Kf.	2011.12.31
9	Dr.	Fehér Katalin	1047 Budapest, Thaly K. u. 48.	06 (20) 970-6918	Kf.	2011.12.31
10		Galamb Péter	3525 Miskolc, Mátyás király út 18.	06 (30) 438-7134	Kf.	2011.12.31
11	Dr.	Gáti Zoltán	5600 Békéscsaba, Kazinczy ltp. 12/C	06 (20) 971-6525	Bsz I., Bsz II.	2011.12.31
12		Holpár Csaba	1182 Budapest, Iparvasút u. 24.	06 (20) 943-3077	Bsz I., Bsz II., R., Mny., Szv., Kf.	2011.12.31
13		Húvös Lajos	2119 Pécel, Iharos u. 3097. hrsz.	06 (20) 962-4134	Bsz I-II, Szv.	2011.12.31
14		Kárpáti Zoltán	8000 Székesfehérvár, Sarló u. 23/B	06 (22) 345-732	Szv.	2011.12.31
15	Dr.	Kiss Attila Tamás	3631 Miskolc, Tizeshonvéd köz 1.	06 (30) 411-6794	Hr, R, Rsz, Hrszt, Mny, Szv, Hkü.	2011.12.31
16		Kiss Béla	3564 Hernádnémeti, Arany J. u. 11.	06 (46) 394-481	Hr, R, Kf, Mny, Szv.	2011.12.31
17		Kohári Tibor	3600 Ózd, Május 1 út 7.	06 (70) 948-7258	Bsz I., Bsz II., Mny., Kf., Szv., R.	2011.12.31
18		Kovács László	6600 Szentes, Vecseri út 35.	06 (20) 319-7971	Bsz I., Bsz II.	2011.12.31
19		Kováts László	1147 Budapest, Cinka Panna u. 2.	06 (30) 202-7420	Bsz I-II, Szv.	2011.12.31
20	Dr.	Kurucz Sándor	1135 Budapest, Radnóti Miklós u. 15/B III/6.	06 (30) 555-7997	Bsz I., Bsz II., R., Mny., Szv., Kf., Rsz.	2011.12.31
21		Lengyel László	2151 Fót, Fürst S. u. 75.	06 (70) 244-9612	Kf, Bö, Btszk, Pö, Hkü, Vh.	2011.12.31
22	Dr.	Molnár Erika	1048 Budapest, Kordován tér 13. VI/35.	06 (20) 920-9751	Bsz I., Bsz II., R., Mny., Szv., Kf., Rsz.	2011.12.31
23		Molnár Miklós	5435 Martfű, Rákóczi F. u. 51.	06 (30) 965-7242	Bsz I-II, R, Rsz, Mny, Szv.	2011.12.31
24		Nagy Sándor Ottó	1102 Budapest, Havas Ignác u. 2.	06 (20) 563-0775	Bsz I., Bsz II., Mny., Szv.	2011.12.31
25		Nán Jenő	1194 Budapest, Hofherr A. u. 22.	06 (1) 281-2503	Bsz I-II, Mny, Szv, Kf.	2011.12.31
26	Dr.	Orbán Péter	9700 Szombathely, Kürtös u. 8.	06 (30) 382-2929	Bsz I-II, R, Rsz, Mny, Szv, Kf, Bö.	2011.12.31
27		Papp Károly	1213 Budapest, Repkény út 46/A	06 (20) 527-2951	Bsz I-II, Szv.	2011.12.31
28		Radas Árpád	1165 Budapest, Koronafürt u. 48/B	06 (70) 235-8380	Szv, Kf.	2011.12.31
29		Sárosi Zoltán	1039 Budapest, Bebo Károly u. 12. III/14.	06 (20) 983-1428	Bsz I., Bsz II., R., Mny., Szv., Kf., Rsz.	2011.12.31
30		Soós István	5100 Jászberény, Csók István u. 8.	06 (57) 503-175	Bsz I-II, Szv, Mny.	2011.12.31
31	Dr.	Szauter Zoltán	2097 Pilisborosjenő, Bécsi út 97.	06 (20) 970-8328	Bsz I., Bsz II., R., Mny., Szv., Kf., Rsz., Kv.	2011.12.31
32		Szél József	7631 Pécs, Horgas u. 6.	06 (30) 993-4962	Bsz I., Bsz II., R., Mny., Szv., Rsz.	2011.12.31
33	Dr.	Taczman Lajos	5100 Jászberény, Virág u. 6.	06 (30) 998-0330	Bsz I., Bsz II., Mny., Szv.	2011.12.31
34		Vadász László	7625 Pécs, Surányi M. u. 14.	06 (30) 919-3386	Bsz I., Bsz II., Mny., Kf., Szv.	2011.12.31
35		Vanyó Imre	1181 Budapest, Havanna u. 40. IV/12.	06 (20) 551-1414	Bsz I-II, Szv.	2011.12.31
36		Vargáné Kelemen Mária	9796 Pornóapáti, Tüskevár u. 10.	06 (94) 540-006	Bsz I-II, Szv, Bó, R, Kf.	2011.12.31
37		Várkonyi Zsolt	6800 Hódmezővásárhely, Rárósi út 37.	06 (30) 852-5616	Bsz I-II, R, Rsz, Mny, Szv.	2011.12.31
38	Dr.	Végh Zsuzsanna	1155 Budapest, Óda u. 43.	06 (30) 914-2205	Hkü.	2011.12.31

**Az igazságügyi és rendészeti miniszter
közleménye
a szakmai szakértői névjegyzékről**

Az igazságügyi és rendészeti miniszter a közoktatásról szóló, többször módosított, 1993. évi LXXIX. törvény 101. § (6) bekezdésében, a szakképzésről szóló 1993. évi LXXVI. törvény 5. § (2) bekezdés *d)* pontjában foglaltak alapján – figyelemmel az Országos szakértői és Országos vizsgáztatási névjegyzékről és a szakértői tevékenységről szóló 31/2004. (XI. 13.) OM rendeletről – kiegészíti azon személyek körét, illetve meghosszabbítja tevékenységüket, akik nevelési-oktatási intézményben, oktatási vállalkozásnál eseti felkérésre szakmai szakértői feladatokat láthatnak el az Országos Képzési Jegyzékben, az IRM szakmai felügyeletébe tartozó szakképzettségek körében.

Jelen közlemény megjelentetése nem érinti a Belügyi Közlöny 2002/9; a 2003/1; a 2003/13; a 2003/24; a 2004/12; a 2005/3; a 2005/8; valamint a 2006/4 számaiban megjelent névjegyzékek hatályát.

Jelmagyarázat – szakképzettségek felsorolása:

- Biztonsági őr – Bő.
- Biztonságsszervező I. – Bsz I.
- Biztonságsszervező II. – Bsz II.
- Biztonságtechnikai szerelő kezelő – Btszk.
- Határrendész – Hr.
- Határrendész-szervező (tiszt) – Hrszt.
- Hatósági és közigazgatási ügyintéző – Hkü.
- Közterület-felügyelő Kf.
- Kutyavezető – Kv.
- Magánnyomozó – Mny.
- Nyilvántartási és okmány ügyintéző – Nyöü.
- Parkolóőr – Pő.
- Rendőr – R.
- Rendőr szervező (tiszt) – Rszt.
- Személy- és vagyonőr – Szv.
- Végrehajtó – Vh.

Ssz.	Cím	Név	Lakcím	Telefonszám	Szakterület	Érvényesség
1		Cserey Gábor	2475 Kápolnásnyék, Fő u. 16/b	06 30 385 8684	Bsz I.-II, Szv.	2011.12.31
2	Dr.	Csintalan László	3524 Miskolc, Mednyánszky út 5. I/4.	06 20 411 2925	Bsz I.-II., Kf.	2011.12.31
3		Kovács László	6600 Szentés, Vecseri út 35.	06 20 319 7971	Bsz I.-II.	2011.12.31
4		Lengyel László	2151 Fót, Fürst S. u. 75.	06 70 244 9612	Kf, Bő, Btszk, Pő, Hkü, Vh.	2011.12.31
5	Dr.	Orbán Péter	9700 Szombathely, Kürtös u. 8.	06 30 382 2929	Bsz I.-II, R, Rszt, Mny, Szv, Kf, Bő.	2011.12.31
6	Dr.	Szauter Zoltán	2097 Pilisborosjenő, Bécsi út 97.	06 20 970 8328	Bsz I.- II., R., Mny., Szv., Kf., Rszt., Kv.	2011.12.31
7		Vargáné Kelemen Mária	9796 Pornóapáti, Tüskevár u. 10.	06 94 540 006	Bsz I.-II, Szv, Bő, R, Kf.	2011.12.31
8	Dr.	Verebes Pál	2120 Dunakeszi, Blaha L. u. 20.	06 30 922 6586	Bsz I.-II, R, Rszt, Mny, Szv.	2011.12.31

Jogszabálymutató

A Magyar Közlönyben

2007. február 1. napjától 2007. február 28. napjáig
közzétett jogszabályok jegyzéke

2/2007. (I. 31.) MNB r. a Batthyány Lajos születésének 200. évfordulója emlékérme kibocsátásáról.....	11	5/2007. (II. 2.) MeHVM–SZMM e. r. a Társadalmi Megújulás Operatív Program és a Társadalmi Infrastruktúra Operatív Program végrehajtásában közreműködő szervezet kijelöléséről.....	12
6/2007. (I. 31.) EüM r. a társadalombiztosítási támogatással rendelhető gyógyszerekről és a támogatás összegéről szóló 1/2003. (I. 21.) ESZCSM rendelet módosításáról.....	11	16/2007. (II. 2.) GKM r. a közúti járművek forgalomba helyezésének és forgalomban tartásának műszaki feltételeiről szóló 6/1990. (IV. 12.) KöHÉM rendelet módosításáról.....	12
8/2007. (I. 31.) FVM r. egyes növényvédő szerek forgalmazásával, illetve felhasználásával kapcsolatban külföldön szerzett szakmai gyakorlaton alapuló képesítés elismerésének részletes szabályairól	11	17/2007. (II. 2.) GKM–KvVM–PM e. r. egyes miniszteri rendeleteknek a Nemzeti Közlekedési Hatóság felállításával kapcsolatos módosításáról	12
2/2007. (I. 31.) IRM r. a közbeszerzési és tervpályázati hirdetmények, a bírálati összegezesek és az éves statisztikai összegezesek minitáiról szóló 2/2006. (I. 13.) IM rendelet módosításáról	11	22/2007. (II. 2.) KE h. kitüntetés adományozásáról.....	12
1/2007. (I. 31.) ÖTM r. az egyes építményekkel, építési munkákkal és építési tevékenységekkel kapcsolatos építésügyi hatósági engedélyezési eljárásokról szóló 46/1997. (XII. 29.) KTM rendelet módosításáról	11	23/2007. (II. 2.) KE h. dandártábornok szolgálati viszonyának megszüntetéséről és nyugállományba helyezéséről.....	12
2/2007. (I. 31.) ÖTM r. a Turisztikai Céléllőirányzat felhasználásának és kezelésének részletes szabályairól szóló 14/2002. (XI. 16.) MeHVM rendelet módosításáról.....	11	15/2007. (II. 2.) ME h. foglalkoztatási tilalom, illetőleg korlátozás alóli felmentésről.....	12
10/2007. (I. 31.) ME h. kormányzati főtisztviselői kinevezés megszűnésének megállapításáról.....	11	7/2007. (II. 2.) KüM h. a Belga Királyság, a Cseh Köztársaság, a Dán Királyság, a Németországi Szövetségi Köztársaság, az Észt Köztársaság, a Görög Köztársaság, a Spanyol Királyság, a Francia Köztársaság, Írország, az Olasz Köztársaság, a Ciprusi Köztársaság, a Lett Köztársaság, a Litván Köztársaság, a Luxemburgi Nagyhercegség, a Magyar Köztársaság, a Máltai Köztársaság, a Holland Királyság, az Osztrák Köztársaság, a Lengyel Köztársaság, a Portugál Köztársaság, a Szlovén Köztársaság, a Szlovák Köztársaság, a Finn Köztársaság, a Svéd Királyság, Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága (az Európai Unió tagállamai), valamint a Bolgár Köztársaság és Románia között a Bolgár Köztársaságnak és Romániának az Európai Unióhoz történő csatlakozásáról szóló szerződés kihirdetéséről szóló 2005. évi CVII. törvény 2–3. §-ainak hatálybalépéséről	12
11/2007. (I. 31.) ME h. szakállamtitkár felmentéséről.....	11	8/2007. (II. 2.) KüM h. az 1986. évi 14. törvényerejű rendelettel kihirdetett, a Gyermekek Jogellenes Külföldre Vitelének Polgári Jogi Vonatkozásairól szóló, Hágában az 1980. évi október 25. napján kelt szerződés Magyar Köztársaság és Ukrajna közötti hatálybalépéséről.....	12
12/2007. (I. 31.) ME h. központi tiszt cím megszűnésének megállapításáról.....	11		
13/2007. (I. 31.) ME h. szakállamtitkár kinevezéséről.....	11		
14/2007. (I. 31.) ME h. az Egészségbiztosítási Felügyelet elnökének kinevezéséről	11		
43/2007. (I. 29.) OVB h. az Országos Választási Bizottság határozata	11		

Tárgymutató a 2006. december hónapban kihirdetett jogszabályokról, illetve közzétett határozatokról és közleményekről	12	16/2007. (II. 6.) ME h. kormányzati főtisztviselői kinevezések megszűnésének megállapításáról.....	13
9/2007. (II. 6.) Korm. r. egyes szociális tárgyú kormányrendeletek módosításáról	13	3/2007. (II. 9.) IRM r. a Határőrség határrendészeti szerveinek és nyomozó hatóságainak illetékességi területéről szóló 18/2004. (VI. 1.) BM rendelet módosításáról	14
10/2007. (II. 6.) Korm. r. az egészségügyi szolgáltatások Egészségbiztosítási Alapból történő finanszírozásának részletes szabályairól szóló 43/1999. (III. 3.) Korm. rendelet módosításáról	13	4/2007. (II. 9.) OKM r. egyes ingatlanok műemlékké nyilvánításáról, illetve műemléki védeltségének megszüntetéséről	14
11/2007. (II. 6.) Korm. r. a környezetvédelmi, természetvédelmi, vízügyi hatósági és igazgatási feladatokat ellátó szervek kijelöléséről szóló 347/2006. (XII. 23.) Korm. rendelet módosításáról	13	2/2007. (II. 9.) SZMM r. a munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. törvény egyes rendelkezéseinek végrehajtásáról szóló 5/1993. (XII. 26.) MüM rendelet módosításáról	14
12/2007. (II. 6.) Korm. r. a decentralizált helyi önkormányzati fejlesztési támogatási programok előirányzatai, valamint a vis maior tartalék felhasználásának részletes szabályairól ...	13	3/2007. (II. 9.) SZMM r. egyes miniszteri rendeletek módosításáról	14
13/2007. (II. 6.) Korm. r. a 2007. évi központi költségvetés céltartaléka terhére a központi költségvetési szervek létszámcsökkentési kiadásainak támogatásáról	13	9/2007. (II. 9.) KüM h. a Magyar Köztársaság Kormánya és Ukrajna Miniszteri Kabinetje között a katonai és műszaki együttműködésről szóló, Budapesten, 2006. január 20-án aláírt Egyezmény kihirdetéséről szóló 80/2006. (IV. 6.) Korm. rendelet hatálybalépéséről.....	14
6/2007. (II. 6.) MeHVM–GKM e. r. a Közép-magyarországi operatív program I. „A tudásalapú gazdaság innováció- és vállalkozásorientált fejlesztése” prioritása – a „helyi gazdaságfejlesztés” intézkedés kivételével – végrehajtásában közreműködő szervezet kijelöléséről.....	13	Tárgymutató a 2007. január hónapban kihirdetett jogszabályokról, illetve közzétett határozatokról és közleményekről	14
18/2007. (II. 6.) GKM–HM–IRM e. r. a fegyveres erők részére történő közúti járművezető képzésről, vizsgáztatásról és az ehhez kapcsolódó vezetői engedély kiadásáról szóló 22/1992. (XI. 25.) KHVM–HM–BM együttes rendelet módosításáról	13	19/2007. (II. 12.) GKM r. a gazdasági és közlekedési miniszter által adományozható elismerésekről.....	15
2/2007. (II. 6.) PM r. a könyvviteli szolgáltatást végzők, valamint a továbbképzésükben közreműködő szervezetek nyilvántartásba vételi eljárásának igazgatási szolgáltatási díjáról szóló 21/2002. (V. 30.) PM rendelet módosításáról.....	13	20/2007. (II. 12.) GKM r. a fölgáz és a villamos energia elosztói, valamint közüzemi szolgáltatói engedélyesek vagy megbízottaik által fogyasztói igény alapján, külön díj ellenében végezhető szolgáltatások kizárólagos körének meghatározásáról.....	15
1/2007. (II. 6.) SZMM r. a szakiskolák, a szakközépiskolák és a felsőfokú szakképzés tekintetében a felsőoktatási intézmények számára adományozható nívódíjról	13	4/2007. (II. 12.) IRM r. a megyei (budapesti) rendőr-főkapitányságok és rendőrkapitányságok illetékességi területének megállapításáról szóló 22/2004. (VI. 2.) BM rendelet módosításáról	15
1005/2007. (II. 6.) Korm. h. a Nemzet Sportolója Cím adományozásáról.....	13	4/2007. (II. 12.) SZMM r. az akkreditációs eljárás és követelményrendszer részletes szabályairól szóló 24/2004. (VI. 22.) FMM rendelet módosításáról	15
		5/2007. (II. 12.) SZMM r. a felnőttképzést folytató intézmények és a felnőttképzési programok akkreditációs eljárási díjának mértékéről	

és felhasználási szabályairól szóló 7/2002. (XII. 6.) FMM rendelet módosításáról.....	15	5/2007. (II. 13.) HM r. a katonai nemzetbiztonsági szolgálatok szolgálati gépjárművei forgalomba helyezése előtti és időszakos műszaki vizsgálatával, környezetvédelmi felülvizsgálatával, valamint a gépjárművek hatósági engedéllyel és jelzéssel történő ellátásával kapcsolatos külön szabályokról szóló 5/1998. (III. 6.) HM rendelet módosításáról ..	16
6/2007. (II. 12.) SZMM r. a felnőttképzést folytató intézmények nyilvántartásba vételének részletes szabályairól szóló 48/2001. (XII. 29.) OM rendelet módosításáról.....	15	5/2007. (II. 13.) OKM r. a helyi önkormányzatok részére a hivatásos önkormányzati zenekarok és énekkarok működésére adható támogatások igénybevételének rendjéről	16
7/2007. (II. 12.) SZMM r. a felnőttképzést folytató intézmények ellenőrzése során kiszabható bírságról szóló 1/2005. (I. 19.) FMM rendelet módosításáról	15	6/2007. (II. 13.) OKM r. a helyi önkormányzatok által fenntartott múzeumok szakmai támogatásáról.....	16
1006/2007. (II. 12.) Korm. h. az Új Magyarország Fejlesztési Terv operatív programjai keretében 2007. februárban megindítandó támogatási konstrukciókról.....	15	7/2007. (II. 13.) OKM r. a képzési kötelezettségről és a pedagógiai szakszolgálatokról szóló 14/1994. (VI. 24.) MKM rendelet módosításáról.....	16
17/2007. (II. 12.) ME h. az Egyenlő Bánásmód Tanácsadó Testület tagjának felkéréséről	15	3/2007. (II. 13.) ÖTM r. a hivatásos önkormányzati tűzoltóságok kiegészítő támogatásának igénylési, folyósítási és elszámolási rendjéről	16
14/2007. (II. 13.) Korm. r. a közmunkaprogramok támogatási rendjéről szóló 49/1999. (III. 26.) Korm. rendelet módosításáról	16	1/2007. (II. 13.) OGY h. az Észak-atlanti Szerződés Szervezetének rigai csúcstalálkozója idejére nyújtott NATO támogatáshoz történő magyar katonai hozzájárulásról szóló beszámoló elfogadásáról.....	16
15/2007. (II. 13.) Korm. r. a „Pályamódosító hitelprogram” keretében nyújtott hitel igénybevételének feltételeiről szóló 212/2006. (X. 27.) Korm. rendelet módosításáról	16	2/2007. (II. 13.) OGY h. a Magyar Köztársaság Kormányának a NATO iraki Kiképző Missziójában történő magyar katonai részvétellel kapcsolatos döntéséről szóló beszámoló elfogadásáról	16
16/2007. (II. 13.) Korm. r. a vizitdíjjal és a kórházi napidíjjal kapcsolatos egyes kérdésekről	16	3/2007. (II. 13.) OGY h. egy magyar vezetésű afganisztáni tartományi újjáépítési csoport létesítéséről szóló beszámoló elfogadásáról	16
17/2007. (II. 13.) Korm. r. a minőségi és hatékony gyógyszerrendelés ösztönzéséről	16	4/2007. (II. 13.) OGY h. Irak demokratikus újjáépítéséhez szükséges stabilizációs és humanitárius műveletekben részt vevő külföldi fegyveres erők Magyar Köztársaság területén történő áthaladásáról szóló jelentés elfogadásáról	16
7/2007. (II. 13.) EüM–KvVM–ÖTM e. r. a veszélyes anyagok és a veszélyes készítmények tulajdonságainak vizsgálati módszereiről és a vizsgálatok eredményeinek értékeléséről szóló 54/2003. (IX. 1.) ESZCSM–KvVM–BM együttes rendelet módosításáról	16	5/2007. (II. 13.) OGY h. a helyi önkormányzati képviselők és polgármesterek, valamint a települési kisebbségi önkormányzati képviselők 2006. október 1-jén megtartott választásáról szóló – az Országos Választási Bizottság által benyújtott – jelentés elfogadásáról ..	16
8/2007. (II. 13.) EüM r. az egészségügyi miniszter által szabályozott, mérgező termékek felhasználását igénylő szakmai tevékenységek szakmai gyakorlaton alapuló elismeréséről, és az egészségügyi gázmesteri tevékenységről, valamint az egészségügyi gázmester szakmai és vizsgakövetelményeinek kiadásáról szóló 19/1997. (VII. 4.) NM rendelet módosításáról szóló 17/2005. (V. 19.) EüM rendelet módosításáról	16		
4/2007. (II. 13.) HM r. a honvédségi közúti járművek üzemben tartásáról szóló 7/1991. (X. 16.) HM rendelet módosításáról	16		

6/2007. (II. 13.) OGY h. a helyi önkormányzati képviselők és polgármesterek, valamint a települési kisebbségi önkormányzati képviselők 2006. október 1-jei választásának megszervezésével és lebonyolításával kapcsolatos állami feladatok végrehajtásáról szóló, az önkormányzati és területfejlesztési miniszter által benyújtott jelentés elfogadásáról.....	16	8/2007. (II. 15.) OKM r. a nemzeti nevelési, oktatási feladatokhoz nyújtott kiegészítő támogatás igénylésének, döntési rendszerének, folyósításának és elszámolásának rendjéről	18
7/2007. (II. 13.) OGY h. az Országgyűlés bizottságainak létrehozásáról, tisztségviselőinek és tagjainak megválasztásáról szóló 14/2006. (V. 31.) OGY határozat módosításáról	16	24/2007. (II. 15.) KE h. rendőr vezérőrnagy szolgálati viszonyának megszüntetéséről	18
3/2007. (II. 13.) AB h. az Alkotmánybíróság határozata.....	16	25/2007. (II. 15.) KE h. kitüntetés adományozásáról.....	18
4/2007. (II. 13.) AB h. az Alkotmánybíróság határozata.....	16	18/2007. (II. 20.) Korm. r. a transzeurópai közúthálózatnak a Magyar Köztársaság területén lévő alagútjaira vonatkozó biztonsági minimumkövetelményekről.....	19
2/2007. (MK 16.) MSZH közl. az „IDEA 2007” (Ötlet – Újdonság – Találmány) nemzetközi kiállításon és vásáron bemutatásra kerülő találmányok, védjegyek, formatervezési és használati minták kiállítási kedvezményéről, illetve kiállítási elsőbbségéről.....	16	19/2007. (II. 20.) Korm. r. egyes egészségügyi tárgyú kormányrendeletek módosításáról	19
21/2007. (II. 14.) GKM r. a szociálisan rászorult előfizetők részére az egyetemes elektronikus hírközlési szolgáltatás igénybevételéhez nyújtható támogatásra vonatkozó szabályokról szóló 19/2004. (VI. 12.) IHM rendelet módosításáról	17	20/2007. (II. 20.) Korm. r. az utazásszervező és -közvetítő tevékenységről szóló 213/1996. (XII. 23.) Korm. rendelet módosításáról.....	19
22/2007. (II. 14.) GKM r. az M8 autópálya Duna-vecse-Szolnok közötti szakasza nyomvonalának kijelöléséről.....	17	9/2007. (II. 20.) FVM r. a Nemzeti Vidékfejlesztési Terv alapján a központi költségvetés, valamint az Európai Mezőgazdasági Orientációs és Garancia Alap Garancia Részlege társfinanszírozásában megvalósuló, az Európai Unió környezetvédelmi, állatjóléti és -higiéniai előírásainak való megfeleléshez nyújtott támogatás igénybevételének részletes szabályairól szóló 139/2004. (IX. 24.) FVM rendelet módosításáról	19
6/2007. (II. 14.) HM r. a Magyar Honvédség Szolgálati Szabályzatának kiadásáról szóló 24/2005. (VI. 30.) HM rendelet módosításáról.	17	10/2007. (II. 20.) FVM r. a Magyar Takarmánykódex kötelező előírásairól szóló 44/2003. (IV. 26.) FVM rendelet módosításáról.....	19
8/2007. (II. 14.) SZMM–PM e. r. a megváltozott munkaképességű dolgozók foglalkoztatásáról és szociális ellátásáról szóló 8/1983. (VI. 29.) EüM–PM együttes rendelet módosításáról.....	17	11/2007. (II. 20.) FVM r. a takarmányok előállításáról, forgalomba hozataláról és felhasználásáról szóló 2001. évi CXIX. törvény végrehajtásáról szóló 43/2003. (IV. 26.) FVM rendelet módosításáról	19
18/2007. (II. 14.) ME h. a Felsőoktatási és Tudományos Tanács tagjainak megbízásáról.....	17	4/2007. (II. 20.) ÖTM r. a helyi önkormányzatok és a többcélú kistérségi társulások létszámcsökkentési döntéseivel kapcsolatos egyszeri költségvetési támogatás igénylésének, döntési rendszerének, folyósításának és elszámolásának részletes feltételeiről	19
3/2007. (MK 17.) MeHVM ut. a Központi Statisztikai Hivatal Szervezeti és Működési Szabályzatának kiadásáról.....	17	9/2007. (II. 20.) SZMM r. egyes szociális szolgáltatások 2007. évi kiegészítő támogatásáról.	19
9/2007. (II. 15.) EüM r. az emberi felhasználásra kerülő gyógyszerek rendeléséről és kiadásáról szóló 44/2004. (IV. 28.) ESZCSM rendelet módosításáról	18	1007/2007. (II. 20.) Korm. h. a Biztonságos Magyarországért Közalapítvány megszüntetéséről.....	19

21/2007. (II. 21.) Korm. r. a Magyar Köztársaság és a Koreai Köztársaság közötti, a szociális biztonságról szóló Egyezmény végrehajtására szolgáló, 2007. február 16-án aláírt Igazgatási Megállapodás kihirdetéséről.....	20/I	23/2007. (II. 23.) GKM r. az egységes európai segélyhívószámra irányuló segélyhívások támogatása érdekében a nyilvános telefonhálózatra vonatkozó műszaki követelményekről ..	21/I
3/2007. (II. 21.) MNB r. a jegybanki információs rendszerhez a fizetésimérleg-statisztikák összeállítása céljából szolgáltatandó információk köréről, a szolgáltatás módjáról és határidejéről	20/I-II	24/2007. (II. 23.) GKM r. az egyes elektronikus hírközlési építmények hatósági engedélyezési eljárásainak igazgatási szolgáltatási díjairól és megfizetésének módjáról	21/I
10/2007. (II. 21.) EüM–FVM–KvVM e. r. a mérgező termékek felhasználását igénylő szakmai tevékenységek szakmai gyakorlaton alapuló elismerése szempontjából nagyon mérgezőnek minősülő termékekről, illetve irtószerekről.....	20/I	7/2007. (II. 23.) HM r. a honvédelmi miniszter által alapítható és adományozható elismerésekről szóló 27/2002. (IV. 17.) HM rendelet módosításáról	21/I
5/2007. (II. 21.) IRM r. az Igazságügyi és Rendészeti Minisztériumban, továbbá az igazságügyi és rendészeti miniszter irányítása, illetve felügyelete alá tartozó szerveknél a fontos és bizalmas munkakörökről és a nemzetbiztonsági ellenőrzés szintjének megállapításáról ...	20/I	5/2007. (II. 23.) KvVM r. a környezetvédelmi és vízügyi miniszter irányítása, illetve felügyelete alá tartozó szervek fontos és bizalmas munkaköreinek megállapításáról és a nemzetbiztonsági ellenőrzés szintjéről	21/I
4/2007. (II. 21.) KvVM r. az egységes környezethasználati engedélyhez kötött tevékenységekkel kapcsolatos felügyeleti díj megfizetésének részletes szabályairól	20/I	79/2007. (II. 21.) OVB h. az Országos Választási Bizottság határozata	21/I
8/2007. (II. 21.) OGY h. az Alkotmánybíróság két tagjának megválasztásáról.....	20/I	9/2007. (II. 27.) OKM r. a kerettantervek kiadásának és jóváhagyásának rendjéről, valamint egyes oktatási jogszabályok módosításáról szóló 17/2004. (V. 20.) OM rendelet, továbbá a nevelési-oktatási intézmények működéséről szóló 11/1994. (VI. 8.) MKM rendelet módosításáról	22/I-II
9/2007. (II. 21.) OGY h. dr. Lázár János országgyűlési képviselő mentelmi ügyében	20/I	10/2007. (II. 27.) SZMM r. az Országos Képzési Jegyzékrők és az Országos Képzési Jegyzékbe történő felvétel és törlés eljárási rendjéről szóló 1/2006. (II. 17.) OM rendelet módosításáról.....	22/I
10/2007. (II. 21.) OGY h. a társadalmi bűnmegelőzés nemzeti stratégiájáról szóló 115/2003. (X. 28.) OGY határozat módosításáról	20/I	5/2007. (II. 27.) AB h. az Alkotmánybíróság határozata.....	22/I
26/2007. (II. 21.) KE h. bírák felmentéséről és bírák kinevezéséről	20/I	6/2007. (II. 27.) AB h. az Alkotmánybíróság határozata.....	22/I
27/2007. (II. 21.) KE h. nyugállományú rendőr altábornagyi előléptetéséről	20/I	2007: IV. tv. az ENSZ Éghajlatváltozási Keretegyezményben Részes Felek Konferenciájának 1997. évi harmadik ülészakán elfogadott Kiotói Jegyzőkönyv kihirdetéséről	23
19/2007. (II. 21.) ME h. az Országos Statisztikai Tanács tagjainak felmentéséről.....	20/I	2007: V. tv. egyrészt az Európai Közösség és tagállamai, másrészt a Marokkói Királyság között létrejött euro-mediterrán légiközlekedési Megállapodás kihirdetéséről.....	23
20/2007. (II. 21.) ME h. az Országos Statisztikai Tanács tagjainak megbízásáról	20/I	2007: VI. tv. a konzuli védelemről szóló 2001. évi XLVI. törvény módosításáról	23
2007 : III. tv. a köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. évi XXIII. törvény módosításáról	21/I		

22/2007. (II. 28.) Korm. r. a Magyar Köztársaság Kormánya és a Szlovák Köztársaság Kormánya között a Szlovák Köztársaság államterületén található földterületeknek a magyar Salgótarján-Somoskőújfalú település által épített szennyvízcsatorna üzemeltetésére és karbantartására történő ideiglenes igénybevételeiről szóló Megállapodás kihirdetéséről 23	31/2007. (II. 28.) Korm. r. a területfejlesztéssel és a területrendezéssel kapcsolatos információs rendszerről és a kötelező adatközlés szabályairól 23
23/2007. (II. 28.) Korm. r. a közszolgálati műsorszolgáltatók 2007. évi létszámcsökkentésének költségvetési támogatásáról 23	12/2007. (II. 28.) FVM r. a növényegészségügyi feladatok végrehajtásának részletes szabályairól szóló 7/2001. (I. 17.) FVM rendelet módosításáról 23
24/2007. (II. 28.) Korm. r. a hosszú távú kötelezettségek vállalásának egyes szabályairól 23	25/2007. (II. 28.) GKM r. a nyilvántartásba vételre kötelezett áruk és szolgáltatások köréről és az ezekre vonatkozó kereskedelmi tevékenység gyakorlásának feltételeiről 23
25/2007. (II. 28.) Korm. r. a közbiztonságra különösen veszélyes eszközökről szóló 175/2003. (X. 28.) Korm. rendelet módosításáról..... 23	6/2007. (II. 28.) KvVM r. a 2007. évi lakossági víz- és csatornaszolgáltatás támogatás igénylésének és elbírálásának részletes feltételeiről, valamint az egészséges ivóvízzel való ellátás ideiglenes módozatainak ellentételezéséről..... 23
26/2007. (II. 28.) Korm. r. haditechnikai eszközök és szolgáltatások kivitelének, behozatalának, transzferjének és tranzitjának engedélyezéséről szóló 16/2004. (II. 6.) Korm. rendelet módosításáról 23	10/2007. (II. 28.) OKM r. a külföldi kulturális intézetekről..... 23
27/2007. (II. 28.) Korm. r. a tulajdonviszonyok rendezése érdekében, az állam által az állampolgárok tulajdonában igazságtalanul okozott károk részleges kárpótlásáról szóló 1991. évi XXV. törvény végrehajtásáról szóló 104/1991. (VIII. 3.) Korm. rendelet és az egyes értékpapírok előállításának, kezelésének és fizikai megsemmisítésének biztonsági szabályairól szóló 98/1995. (VIII. 24.) Korm. rendelet módosításáról 23	7/2007. (II. 28.) AB h. az Alkotmánybíróság határozata 23
28/2007. (II. 28.) Korm. r. a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény végrehajtásáról szóló 195/1997. (XI. 5.) Korm. rendelet módosításáról 23	8/2007. (II. 28.) AB h. az Alkotmánybíróság határozata 23
29/2007. (II. 28.) Korm. r. a helyi önkormányzatok címzett és céltámogatása felhasználásának részletes szabályairól szóló 19/2005. (II. 11.) Korm. rendelet módosításáról..... 23	28/2007. (II. 28.) KE h. bíróságok ülnökeinek megválasztása időpontjának kijelöléséről 23
30/2007. (II. 28.) Korm. r. az Európai Unió strukturális alapjaiból és Kohéziós Alapjából származó támogatások hazai felhasználásáért felelős intézményekről szóló 1/2004. (I. 5.) Korm. rendelet módosításáról 23	29/2007. (II. 28.) KE h. kitüntetés viseléséről ... 23
	30/2007. (II. 28.) KE h. kitüntetés viseléséről ... 23
	1008/2007. (II. 28.) Korm. h. a díjfizetési rendszerbe bevont úthálózat kiterjesztésének elveiről 23
	1/2007. KPJE sz. a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága jogegységi határozata 23
	Szervezeti hírek
	Kinevezések
	<i>Az Igazságügyi és Rendészeti Minisztérium kabinetfőnöke</i>
	<i>Ivány Borbála</i> budapesti lakost, az Igazságügyi és Rendészeti Minisztérium Miniszteri Kabinet Bűnmegelőzési Osztályára határozott időre fogalmazónak,

Nébel Krisztina Katalin budapesti lakost, az Igazságügyi és Rendészeti Minisztérium Miniszteri Kabinet Miniszteri Titkárságára határozatlan időre vezető-tanácsosnak,

Sallai Lászlóné budapesti lakost, az Igazságügyi és Rendészeti Minisztérium Költségvetési és Gazdasági Főosztály Fejezeti Költségvetési Osztályára határozott időre vezető-főtanácsosnak

kinevezte,

Seres Katalin igazságügyi és rendészeti minisztériumi előadót a Miniszteri Kabinet Miniszteri Titkárságáról a Miniszteri Kabinet Cégszolgálatára

áthelyezte;

a civilisztikai és igazságügyi szakállamtitkár

dr. Susán Judit budapesti lakost, az Igazságügyi és Rendészeti Minisztérium Civilisztikai és Gazdasági Kodifikációs Főosztály Közbeszerzési és Versenyjogi Osztályára határozatlan időre fogalmazónak;

az európai uniós és büntetőjogi szakállamtitkár

dr. Főgel Andrea budapesti lakost, az Igazságügyi és Rendészeti Minisztérium Büntetőjogi és Rendészeti Kodifikációs Főosztály Büntetőeljárás és Büntetés-végrehajtási Kodifikációs Osztályára határozott időre,

Szabóné dr. Gáspár Erzsébet budapesti lakost, az Igazságügyi és Rendészeti Minisztérium Büntetőjogi és Rendészeti Kodifikációs Főosztály Rendészeti Kodifikációs Osztályára határozatlan időre próbaidő kikötésével vezető-főtanácsosnak

kinevezte.

Közszolgálati jogviszony megszűnések

Közszolgálati jogviszonya megszűnt

végleges közigazgatási áthelyezéssel

Bodor Alfréd igazságügyi és rendészeti minisztériumi vezető-főtanácsosnak,

Benkő Péter igazságügyi és rendészeti minisztériumi tanácsosnak;

közös megegyezéssel

dr. Balázs Boldizsár igazságügyi és rendészeti minisztériumi tanácsosnak,

Novák Erzsébet igazságügyi és rendészeti minisztériumi főelőadónak,

Wéberné Szirbik Mária igazságügyi és rendészeti minisztériumi főmunkatársnak.

Pályázati felhívások

Az igazságügyi és rendészeti miniszter pályázatot hirdet az Igazságügyi Szakértői és Kutató Intézetek Budapesti Orvosszakértői Intézet igazgatói állásának betöltésére

A vezetői megbízás – 2007. július 1-jétől – határozatlan időre szól.

Az illetmény megállapítása az igazságügyi alkalmazottak szolgálati jogviszonyáról szóló 1997. évi LXVIII. tv. alapján történik.

Pályázatot az az igazságügyi szakértő nyújthat be, aki:

- szakirányú felsőfokú iskolai végzettséggel,
- legalább 8 éves szakmai és
- legalább 3 éves igazságügyi szakértői gyakorlattal rendelkezik.

A pályázat benyújtásának határideje: 2007. április 27.

A pályázat elbírálásának határideje: 2007. május 31.

A pályázattal kapcsolatos további információk az ISZKI Hivatalában beszerezhetők. Tel.: 06 (1) 224-7680.

A bírálóbizottság a pályázókat meghallgatja. A pályázatokat bizalmasan kezeljük. A pályázat eredményéről – a pályázati anyag egyidejű visszaküldésével – valamennyi pályázót írásban tájékoztatjuk.

A pályázathoz mellékelni kell:

- az iskolai, szakmai végzettséget igazoló okmányok – közjegyzővel hitelesített – másolatát, az egészségügyi dolgozók működési nyilvántartásáról szóló igazolást,
- önéletrajzot, az eddigi munkahelyek részletes felsorolásával,
- az igazságügyi szakértői tevékenység igazolását, igazságügyi szakértői igazolványának másolatát,
- három hónapnál nem régebbi – büntetlen előéletet igazoló – erkölcsi bizonyítványt,
- a pályázónak az intézet működtetésével kapcsolatos elgondolásait tartalmazó cselekvési programot.

A pályázatokat egy példányban az Igazságügyi Szakértői és Kutató Intézetek Hivatalához (1027 Budapest, Fő u. 70–78. fszt. 10.), „BOI igazgató” jelige feltüntetésével, zárt borítékban kell benyújtani.

**A Rendőrtiszti Főiskola rektora
a felsőoktatásról szóló
2005. évi CXXXIX. tv. 96. § (6) bekezdése alapján
pályázatot hirdet
(betöltött létszámhelyen)
a Rendőrtiszti Főiskola
gazdasági igazgatói beosztásának betöltésére**

A vezetői megbízás határozott időre – 2007. augusztus 1-jétől, 5 évre – létesül, amely több alkalommal újabb 5 évre meghosszabbítható.

A pályázóval szemben támasztott követelmények:

- magyar állampolgárság,
- közgazdaság-tudományi egyetemen szerzett diploma vagy felsőfokú szakmai és szakközgazdász végzettség,
- a szakképesítés megszerzésétől számított legalább 10 éves – gazdasági területen szerzett – gyakorlat,
- annak vállalása, hogy munkáját főállásban látja el.

A gazdasági igazgató feladatai:

- a rektor közvetlen alárendeltségében vezeti a főiskola gazdasági szervezetét,
- irányítja a gazdasági egységeket,
- megszervezi, szabályozza, felügyeli és ellenőrzi a főiskola gazdálkodási tevékenységeit a költségvetési intézményekre vonatkozó jogszabályok és a felsőoktatási törvény rendelkezései szerint,
- gondoskodik a főiskola folyamatos működéséhez és fejlesztéséhez szükséges pénzügyi, anyagi-technikai eszközellátásról az intézményi költségvetési előirányzatok szerint.

A pályázatnak tartalmaznia kell:

- a pályázó nevét, munkahelyét és beosztását,
- eddigi szakmai munkájának részletes leírását, szakmai szervezetekben végzett tevékenységét,
- eddigi vezetői munkájának részletes leírását,
- elképzeléseit a Rendőrtiszti Főiskola részletes gazdasági koncepciójáról,
- nyilatkozatát fennálló foglalkoztatási jogviszonyairól, munkavégzésre irányuló egyéb jogviszonyairól, azok tartalmáról és időbeni behatároltságáról.

A pályázathoz mellékelni kell:

- a pályázó önéletrajzát és részletes szakmai életrajzát,
- az egyetemi végzettséget és/vagy felsőfokú szakmai és szakközgazdász végzettséget tanúsító okirat(ok) hiteles másolatait,
- hozzájáruló nyilatkozatot arról, hogy pályázati anyagát a Rendőrtiszti Főiskola bizottságai és testületei megismerjék.

A pályázat benyújtásának határideje: a megjelenéstől számított 30. nap.

A pályázatot a Rendőrtiszti Főiskola Személyügyi Osztályán (1121 Budapest, Farkasvölgyi út 12., postacím: 1525 Budapest, RB. 27.) egy példányban kell benyújtani.

A pályázónak a véleményezést megelőzően – a főiskola szenátusa részére a felsőoktatásról szóló 2005. évi CXXXIX. törvény 27. § (8) bekezdés j) pontjában biztosított jog gyakorlása érdekében – a főiskola szenátusa előtt ismertetnie kell programját.

A pályázat megjelenésének helye:

- Igazságügyi Közlöny,
- Zsaru Magazin.

A pályázattal kapcsolatos egyéb információk megismerhetők a Rendőrtiszti Főiskola Személyügyi Osztályán Kenyeres András osztályvezetőnél a 392-3517-es vagy a 19-105 (bm) telefonszámon.

Igazolvány érvénytelenítése

Lupócz Bélának, a Fővárosi Igazságügyi Hivatal pártfogó felügyelőjének 00128. számú szolgálati igazolványa elveszett.

Az igazolvány érvénytelen.

**A Magyar Hivatalos Közlönykiadó kiadásában
– a Kreátor Info Kft. szervezésében – megjelent a**

„Helyi önkormányzati rendeletalkotás és jogalkalmazás az Alkotmánybíróság és az Európai Bíróság döntéseinek tükrében” című kiadvány

A két kötetből álló kiadvány célja, hogy az egyes részterületeket sorra véve bemutassa, hogy melyek azok a leggyakoribb hibák, amelyeket a helyi önkormányzatok a rendeleteik megalkotásánál elkövetnek, mégpedig a jelentősebb alkotmánybírósági határozatok tükrében. Mindezen túl egy önálló kötet tartalmazza az Európai Bíróság azon ítéleteit, amelyekben helyi vagy regionális önkormányzatok, illetve helyi vagy regionális hatóságok voltak érintettek, vagy ellenük folyt az eljárás. E kiadvány olyan fontos információk gyűjteménye, melyet a helyi önkormányzatok felhasználhatnak majd a helyi jogalkotás előkészítésénél.

A „*Helyi önkormányzati rendeletalkotás és jogalkalmazás az Alkotmánybíróság és az Európai Bíróság döntéseinek tükrében*” című könyvben tematikus sorrendben kerül rendszerezésre az egyes témakörök szempontjából fontos AB határozatok rövid, kivonatolt tartalma, amely minden jegyző és helyi döntéshozó számára – az önkormányzati rendeletalkotáshoz – szükséges és elengedhetetlen jogforrás.

E mellett az egyes önkormányzati rendeletalkotási tárgykörökre vonatkozóan az önkormányzati rendeletalkotáshoz felhatalmazást adó hatályos jogszabályok, az egyes rendeletek főbb tartalmi elemeinek és ezen elemekhez kapcsolódó AB döntések ismertetésére is sor kerül. Az AB határozatok lényegi kérdéseinek felvázolása mellett a megsemmisített rendeletek, szakaszok helyett helyes megoldásokra is utal a kiadvány a célból, hogy segítséget nyújtson a jegyző számára a helyi jogalkotási problémák megoldásához.

A kötet fő gerincét alkotják a következő önkormányzati témákban alkotott alkotmánybírósági döntések: a helyi jogalkotás általános kérdései és a jogi alapelvek érvényesülése az önkormányzati rendeletekben, a helyi adó, a hatósági ár, a szociális támogatások, gyermekvédelmi ellátások, lakás- és helyiséggazdálkodás, hulladékgazdálkodás, állattartás, közterület-használat, vásárok és piacok rendje, építésügy, önkormányzati vagyon, költségvetés, útépitési és közműépítési díj, az önkormányzat szervezete és működése.

Külön érdekessége a kiadványnak, hogy a szerzők olyan alkotmánybírósági határozatokat is bemutatnak, amelyek időközben a magyar jogszabályok módosítása, illetve a közösségi jognak való megfelelés okán nem alkalmazhatók, ezzel ugyanis elkerülhető, hogy adott esetben a jogalkotó olyan határozatra hivatkozzon a szabályozás során, amely okafogyottá vált.

Magyarország uniós csatlakozása óta kiemelt jelentősége van a közösségi előírások betartásának is mind a helyi önkormányzati rendeletek alkotása, mind pedig a helyi önkormányzatok törvényes működésének biztosítása során. Így a kiadvány az Európai Bíróság ítéleteinek rövid ismertetése mellett az adott helyzetben alkalmazandó közösségi jogszabály hivatkozását, a helyes értelmezést és a követendő magatartást is tartalmazza. Más tagállamok önkormányzatainak negatív tapasztalatai nagy segítségül szolgálhatnak a jegyzők számára a közösségi jogszabályok helyes alkalmazásához és a közösségi jogsértések elkerüléséhez.

A „*Helyi önkormányzati rendeletalkotás és jogalkalmazás az Alkotmánybíróság és az Európai Bíróság döntéseinek tükrében*” című kötet szerzői a magyar önkormányzati rendszer és az Európai Unió joganyagának kiváló ismerői:

Dr. Gyergyák Ferenc főtanácsadó (Magyar Köztársaság Alkotmánybírósága)

Dr. Orova Márta főosztályvezető-helyettes (ÖTM, Közigazgatási Hivatali, Jegyzői és Hatósági Főosztály)

Sárközyné dr. Szabó Piroska, jegyző

Dr. Zöld-Nagy Viktória közigazgatási jogász (ÖTM, Közigazgatási Hivatali, Jegyzői és Hatósági Főosztály)

A **Magyar Hivatalos Közlönykiadó** a „*Helyi önkormányzati rendeletalkotás és jogalkalmazás az Alkotmánybíróság és az Európai Bíróság döntéseinek tükrében*” című kiadványt ajánlja az ország valamennyi jegyzőjének, körjegyzőjének, főjegyzőjének, a polgármestereknek, megyei közgyűlési elnököknek, a képviselő-testületek tagjainak, valamint a helyi jogalkotás előkészítésében részt vevő hivatali munkatársaknak.

A 384 oldalterjedelmű kiadvány ára: **3948 Ft** áfával

Példányonként megvásárolható a Közlönykiadó Jogi Könyvesboltjában (1085 Budapest, Somogyi B. u. 6. Tel./fax: 318-8411), valamint a Budapest VII., Rákóczi út 30. (bejárat a Dohány u. és Nyár u. sarkán) szám alatti Közlöny Centrumban (tel.: 321-5971, fax: 321-5275, e-mail: kozlonycentrum@mhk.hu), illetve megrendelhető a kiadó ügyfélszolgálatán (fax: 318-6668, 338-4746, e-mail: kozlonybolt@mhk.hu) vagy a www.mhk.hu/kozlonybolt internetcímen.

MEGRENDELŐLAP

Megrendelem a „**Helyi önkormányzati rendeletalkotás és jogalkalmazás az Alkotmánybíróság és az Európai Bíróság döntéseinek tükrében**” című kiadványt (ára: **3948 Ft** + postaköltség), példányban, és kérem juttassák el az alábbi címre:

A megrendelő (cég) neve:

Címe (város, irányítószám):

Utca, házszám:

Ügyintéző neve, telefonszáma:

A megrendelő (cég) bankszámlaszáma:

A megrendelt példányok ellenértékét a postaköltséggel együtt, a szállítást követő számla kézhezvétele után, 8 napon belül a Magyar Hivatalos Közlönykiadónak a számlán feltüntetett pénzforgalmi jelzőszámára átutalom.

Keltezés:

.....
cégszerű aláírás

5 érvünk van:

hivatalos és hiteles
jogszabályszevegek

hasznos kiegészítők
(pl. iratmintatár)

folyamatosan
aktualizált
kommentárok

megújult, gyors
keresőprogram

online frissítés
naponta

Éves előfizetési díj:
72 000 Ft + áfa
diákkedvezmény: 50%

Készült a
MAGYAR KÖZLÖNY
nyomdai tőpéldánya
alapján
HU ISSN 1787-7784

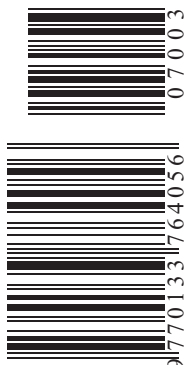
MAGYAR HIVATALOS KÖZLÖNYKIADÓ

**+1
klubtagság**

5-50% kedvezmény
több mint 1000 elfogadóhelyen

Előfizetésével Ön jogosult lesz a Közlöny Klub névre szóló prémium kártyájára, amellyel nem csak a Magyar Hivatalos Közlönykiadó boltjaiban részesül azonnali árkedvezményben, hanem az Euro Discount Club partnercégeinél is országszerte.

i www.mhk.hu
06 (80) 200-723

Szerkesztésért felelős: dr. Oros Paulina

Kiadja: Magyar Hivatalos Közlönykiadó (1085 Budapest VIII., Somogyi Béla u. 6., www.mhk.hu).

Felelős kiadó: dr. Kodala László elnök-vezérigazgató.

Előfizetésben terjeszti a Magyar Hivatalos Közlönykiadó a Fáva Rt. közreműködésével. Telefon/fax: 266-6567.

Előfizetésben megrendelhető a Magyar Hivatalos Közlönykiadó ügyfélszolgálatán (fax: 318-6668, 338-4746,

e-mail: kozlonybolt@mhk.hu) vagy a www.mhk.hu/kozlonybolt internetcímen,

1085 Budapest, Somogyi Béla u. 6., 1394 Budapest 62. Pf. 357.

Információ: tel./fax: 317-9999, 266-9290/245, 357 mellék.

Példányonként megvásárolható a Budapest VII., Rákóczi út 30. (bejárat a Dohány u. és Nyár u. sarkán) szám alatti Közlöny Centrumban (tel.: 321-5971, fax: 321-5275, e-mail: kozlonycentrum@mhk.hu).

2007. évi éves előfizetési díj: 15 876 Ft áfával. Egy példány ára: 1365 Ft áfával.

A kiadó az előfizetési díj év közbeni emelésének jogát fenntartja.

HU ISSN 0133-7645

07.1056 – Nyomja a Magyar Hivatalos Közlönykiadó Lajosmizsei Nyomdája. Felelős vezető: Burján Norbert igazgató.